

«ΟΧΙ ΣΤΗ ΒΙΑ
ΑΠ' ΟΠΟΥ ΚΙ ΑΝ
ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ»

Ο ρόλος της κοινωνίας
στην αντιμετώπιση
της βίας

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΚΑΒΑΛΑ 2010-2011
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Εκδότης: Π.Ο.ΑΣ.Υ.

Επιμέλεια έκδοσης: Μανώλης Σταυρακάκης

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Διονύσης Θεοδόσης

Σελιδοποίηση: dnt creative

Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία: ΑΦΟΙ Π. Βουλγαρίδη Ο.Ε.

© Π.Ο.ΑΣ.Υ.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή χωρίς την γραπτή άδεια του εκδότη.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

«Όχι στη βία απ' όπου κι αν προέρχεται»

**Ο ρόλος της κοινωνίας
στην αντιμετώπιση της βίας**

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΚΑΒΑΛΑ 2010-2011

Προλογικό σημείωμα

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων, ακολουθώντας εδώ και 23 χρόνια μια αγωνιστική πορεία για την επίλυση των προβλημάτων των αστυνομικών υπαλλήλων της χώρας μας, από τη γέννησή της ακόμα το 1988, είχε συμπεριλάβει, στο Πλαίσιο Αρχών Λειτουργίας της, θέματα όπως η αντιμετώπιση της κοινωνικής βίας, της τρομοκρατίας και των δολοφονικών επιθέσεων κατά των αστυνομικών.

Στα πρώτα της βήματα, αναδείκνυε τον προβληματισμό της για τα κοινωνικά αίτια της βίας και για την αναγκαιότητα θωράκισης του αστυνομικού λειτουργήματος, εκδίδοντας κυρίως ανακοινώσεις καταδίκης του φαινομένου με αφορμή διάφορα τραγικά περιστατικά και εγκαλώντας τις κυβερνήσεις για τα ελλιπή μέτρα ασφαλείας που ελάμβαναν. Σχετικά σε μικρό χρονικό διάστημα, πέρασε στην εκδήλωση ανοικτών διαμαρτυριών για την αθλητική βία και την τρομοκρατία, οι οποίες, όμως, πήραν μαζικότερο χαρακτήρα μόλις τα τελευταία χρόνια. Η ΠΟΑΣΥ, με την πάροδο του χρόνου, επίσης, συμπεριέλαβε στο διεκδικητικό της πλαίσιο και την καταπολέμηση της κρατικής αυθαιρεσίας, ζητώντας εν προκειμένω την αντιμετώπιση των κρουσμάτων αυθαιρεσίας και διαφθοράς με θύτες και θύματα τους ίδιους τους αστυνομικούς.

Τα τελευταία χρόνια, ειδικότερα, κυριαρχεί η αναγκαιότητα θωράκισης του αστυνομικού λειτουργήματος, όχι μόνο με τη λήψη των επιβαλλόμενων από την πολιτεία μέτρων, αλλά και με την ενεργοποίηση της ίδιας της ελληνικής κοινωνίας, η οποία δικαιούται να διεκδικεί τη λειτουργία μιας Ελληνικής Αστυνομίας, σύγχρονης και δημοκρατικής, ικανής να προστατεύει τα ίδια της τα μέλη από τους παντοειδείς κινδύνους που τα απειλούν και να σέβεται με απόλυτη προσήλωση τα δικαιώματα και τις ελευθερίες όλων των πολιτών που βρίσκονται στην ελληνική επικράτεια.

«Προστατέψτε αυτούς που σας προστατεύουν», «Η βία κατά των αστυνομικών είναι βία που στρέφεται κατά της κοινωνίας», «Κουλτούρα διαλόγου και πειθούς, όχι στη βαρβαρότητα», «Λέμε όχι στη βία από όπου κι αν προέρχεται», είναι τα πιο χαρακτηριστικά συνθήματα-μηνύματα που εκπέμπει το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, στην προσπάθειά του να ευαισθητοποιήσει την πολιτεία στο σύνολό της.

Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και ο κύκλος Ημερίδων που ξεκίνησε τον Οκτώβριο του

2010 από την Αθήνα και έχει ήδη στο ενεργητικό του την πραγματοποίηση δυο ανάλογων συνεδριών, στη Θεσσαλονίκη και στην Ελευθερούπολη Καβάλας.

Με την παρούσα έκδοση, παρέχεται η δυνατότητα σε κάθε ενεργό αστυνομικό να αναπτύξει τον προβληματισμό του και να ενταχθεί στην προσπάθεια της Ομοσπονδίας του όχι πια μόνο για τη βελτίωση των σχέσεων της Αστυνομίας με τους πολίτες, αλλά συγχρόνως και για την ενίσχυση ενός ευρύτατου κινήματος οπαδών της μη βίας.

Ο αστυνομικός, που δεν τολμούσε κάποτε να μιλήσει δημόσια, σήμερα, χάρη στον αστυνομικό συνδικαλισμό, αναζητά φωναχτά πλέον συμμάχους και συμπαραστάτες στο επικίνδυνο, πλην όμως βαθιά κοινωνικό, καθημερινό του έργο. Είναι δε φανερό, ότι έχει σημειωθεί σημαντική πρόοδος, αν λάβουμε υπόψη και τον συγκινητικό τρόπο με τον οποίο αντέδρασε για πρώτη φορά -σε τόση έκταση και με τόση ένταση- η κοινωνία μας, οι απλοί πολίτες, επιχειρηματίες, εκπρόσωποι φορέων, αιρετοί εκπρόσωποι της αυτοδιοίκησης και πολλοί άλλοι, στην άνανδρη δολοφονία των δυο αστυνομικών της Ομάδας ΔΙ.ΑΣ.

Η Ομοσπονδία έχει δεσμευτεί ότι θα εντείνει την προσπάθειά της αυτή, γιατί είναι αυτονόητο ότι δεν αρκούν οι φραστικές καταδίκες. Η καλύτερη απόδοση τιμών σ' αυτούς που δίνουν ηρωικά τη ζωή τους για να ζούμε και να εργαζόμαστε όλοι σε ένα ασφαλές περιβάλλον, είναι η έμπρακτη υποστήριξη του αστυνομικού λειτουργήματος και η πλατιά αναγνώριση του ρόλου των αστυνομικών. Ο θυμός, η αγανάκτηση και η οργή επιβάλλεται να μετατραπούν σε ενεργητική – συμμετοχική δράση και μέσα από τα οργανωμένα κοινωνικά σύνολα, τα κόμματα, τα συνδικάτα κλπ, να προκύψουν οι πολιτικές εκείνες και τα μέτρα εκείνα που θα αποτρέπουν φαινόμενα βίας και που θα εντοπίζουν τους επίδοξους δολοφόνους ή τους όποιους υπονομευτές της κοινωνικής γαλήνης.

Αρκετά έχει πληρώσει ο τόπος μας και η Ελληνική Αστυνομία, διχαστικά διλήμματα, φοβικά σύνδρομα, ελλειμματικές πολιτικές ασφαλείας, μικροπολιτικές και μικροκομματικές σκοπιμότητες και ό,τι άλλο απαξιώνει το αγαθό της ασφάλειας, αφήνοντάς το έρμαιο στις διαθέσεις της ανομίας και των πάσης φύσεως κακοποιών.

**Μανώλης Σταυρακάκης, Δημοσιογράφος
Αθήνα, Μάρτιος 2011**

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΒΙΑ
απ' όπου κι αν προέρχεται!

ΗΜΕΡΙΔΑ Θεσσαλονίκη, 26 Νοεμβρίου 2010
Αμφιθέατρο Αστυνομικού Μεγάρου

Η ΗΜΕΡΙΔΑ της ΠΟΑΣΥ στη ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
«Όχι στη βία, απ' όπου
κι αν προέρχεται»

Η Ανακοίνωση της ΠΟΑΣΥ για την Ημερίδα στη Θεσσαλονίκη

«**Ο**χι στη βία, από όπου κι αν προέρχεται» ήταν το θέμα της Ημερίδας, που διοργάνωσε στο Αστυνομικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης (26-11-2010), η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων σε συνεργασία με την Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Θεσσαλονίκης και τη συμμετοχή συνδικαλιστών αστυνομικών, υπηρεσιακών παραγόντων, πανεπιστημιακών και εκπαιδευτικών φορέων της πόλης.

Τη συζήτηση συντόνισε ο δημοσιογράφος, κ. Σεραφεύμ Φυντανίδης.

«Δεν αρκεί πλέον να καταδικάζουμε φραστικά τη βία. Πρέπει να ενεργοποιήσουμε το αθέατο, πλην όμως υπαρκτό κομμάτι της κοινωνίας, ανέκφραστο σε ένα βαθμό, «ανθρώπινο ποτάμι» που δεν δέχεται καμία έκφραση βίας» τόνισε μεταξύ άλλων ο πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ, κ. Χρήστος Φωτόπουλος.

Συνδικαλιστές και εκπρόσωποι της ΕΛ.ΑΣ. περιέγραψαν τα φαινόμενα που συνθέτουν το σκηνικό της βίας στη χώρα μας, η οποία όπως είπαν «βαίνει διαρκώς αυξανόμενη». Ιδιαίτερα αναφέρθηκαν στην αθλητική βία, στη νεανική βία, στην «εισαγόμενη» βία, εξ αιτίας της μεγένθυσης της λαθρομετανάστευσης, στην βία που προέρχεται «και πιθανόν να ενταθεί» από «χαμηλότερα οικονομικά και κοινωνικά στρώματα, τα οποία βιώνουν περισσότερο τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης» και αναζήτησαν το ρόλο της αστυνομίας σε κάθε περίπτωση.

Καταδίκασαν επίσης, συλλήβδην, την τυφλή αστυνομική βία και αυθαιρεσία, που παρατηρείται «από ανεκπαίδευτους και ασυνείδητους», τονίζοντας, ωστόσο, ότι αποτελούν «μεμονωμένες περιπτώσεις, που αμαυρώνουν την προσφορά των σωμάτων ασφαλείας». Ιδιαίτερη αναφορά έγινε στο «τραυματικό γεγονός για την κοινωνία και την ΕΛ.ΑΣ.» της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου.

Οι συνδικαλιστές αστυνομικοί ζήτησαν να δοθεί μεγαλύτερη βαρύτητα στην πρόληψη, αντί της καταστολής, με ενημέρωση, προβολή θετικών προτύπων στην κοινωνία, σωστή διαχείριση κρίσεων κ.α.

Στην Ημερίδα μίλησαν επίσης, μεταξύ άλλων, ο επίτιμος πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ Δημήτρης Κυριαζίδης, ο πρόεδρος της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Θεσσαλονίκης Δημήτρης Δαγκλής, ο καθηγητής Εγκληματολογίας Παντείου Πανεπιστημίου Άγγελος Τσιγκρής, ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας Γιώργος Πιπερόπουλος, ο Νίκος Παρασκευόπουλος - κοσμήτορας του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου, ο αρθρογράφος Διονύσης Γουσέτης, ο διευθυντής της εφημερίδας «Αγγελιοφόρος», Τραϊανός Χατζηδημητρίου, η αντιπρόεδρος του ελληνικού τμήματος της Διεθνούς Αμνηστίας Ειρήνη Τσολάκη, ο Δημήτρης Μητρόπουλος κ.α.

«Το κλειδί της καταπολέμησης της βίας βρίσκεται στην πρόληψη. Είναι θέμα δημο-

κρατίας και πολιτισμού να καταφέρουμε να δημιουργήσουμε όλοι μαζί τις προϋποθέσεις μιας κοινωνίας χωρίς βία, μιας κοινωνίας με δημιουργικό μέλλον», σημειώνει, σε χαιρετιστήρια επιστολή του, ο υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη Μανόλης Όθωνας.

«Η αντίθεσή μας απέναντι σε αντικοινωνικές και εγκληματικές συμπεριφορές πρέπει να γίνει για όλους μας, στάση και τρόπος ζωής. Πρέπει καθένας μας να υιοθετήσει και να ακολουθήσει πρότυπα σωστής και αποδεκτής κοινωνικής συμπεριφοράς. Πρότυπα που καθορίζονται από τους ηθικούς κανόνες και τη νομιμότητα. Πρότυπα που σέβονται πάνω απ' όλα την ανθρώπινη αξία,

τις υγιείς κοινωνικές σχέσεις, τα ανθρώπινα δικαιώματα και που δεν θέτουν ως αυτοσκοπό στη ζωή τους τις υλικές απολαβές και απολαύσεις.

Και βέβαια, να αυξήσουμε τη συνεισφορά μας σ' αυτό που αποκαλείται κοινωνικός έλεγχος και να απαιτήσουμε από την πολιτεία να οργανώσει καλύτερα τους θεσμούς και τις υπηρεσίες της, ώστε να εκλείψουν, όσο είναι εφικτό, τα κοινωνικά αίτια που προκαλούν τη βία» υπογράμμισε στην τοποθέτησή του, ο εκπρόσωπος της ηγεσίας της ΕΛ.ΑΣ., Γενικός Επιθεωρητής Β. Ελλάδας της ΕΛ.ΑΣ., αντιστράτηγος, Κωνσταντίνος Κασαπάκης.

Καλωσόρισμα

Αντώνης Ζαχαριουδάκης Αντιπρόεδρος της ΠΟΑΣΥ

Σας καλωσορίζουμε στην ημερίδα μας με θέμα «Όχι στη βία, απ' όπου κι αν προέρχεται». Η σημερινή ημερίδα φιλοξενείται από την Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης και είναι ενταγμένη στην επίπονη προσπάθεια του συνδικαλιστικού κινήματος των αστυνομικών, που έχει ως στόχο να ενεργοποιηθούν οι πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις του τόπου μας, για να αναληφθούν επιτέλους οι πρωτοβουλίες που χρειάζονται απ' όλους μας, ώστε να ελεγχθούν και να αποτραπούν

τα περιστατικά της βίας, όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματικά.

Τα φαινόμενα της βίας και της επιθετικότητας, καθημερινά πολλαπλασιάζονται. Η οικονομική κρίση, η ανεργία, η όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων, δημιουργούν ένα περιβάλλον που αντικειμενικά τροφοδοτεί τα φαινόμενα της βίας. Σε αυτές τις συνθήκες, δεν αρκεί μόνο η λεκτική καταδίκη των περιστατικών, αλλά απαιτείται όλοι οι πολίτες της χώρας, τα συνδικάτα, οι κοινωνικοί φορείς, να αναζητήσουν και να βρουν

τρόπους συνεννόησης για την εξάλειψη του νοσηρού αυτού φαινομένου.

Η σημερινή μας συνεδρία, έχει ως θέμα το κοινωνικό φαινόμενο της βίας, μιας βίας που έχει πάρει ανησυχητικές διαστάσεις. Θα προεδρεύσει και πάλι ο αγαπητός δημοσιογράφος κ. Σεραφεύμ Φυντανίδης, τον οποίο και ευχαριστούμε θερμά, καθώς στέκεται στο πλευρό μας και στηρίζει τον αγώνα μας, έχοντας πάρει ήδη μία καλή γεύση των προσπαθειών μας, συντονίζοντας τις εργασίες της ημερίδας που οργανώσαμε πριν μερικές ημέρες στην Αθήνα.

Θα θέλαμε ακόμα να ευχαριστήσουμε και τους διακεκριμένους εισηγητές μας, που χωρίς δεύτερη σκέψη, αποδέχτηκαν την πρόσκλησή μας, για να μοιραστούν μαζί μας τις σκέψεις τους. Ευχαριστούμε τους κυρίους Άγγελο Τσιγκρή, Δρα Εγκληματολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, τον κ. Διονύσιο Γουσέτη, Αρθρογράφο, τον Κοσμήτορα της Σχολής Νομικών και Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ κ. Νίκο Παρασκευόπουλο, καθώς και τον Δρα της Ψυχολογίας της Κοινωνίας του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, κ. Γιώργο Πιπερόπουλο.

Να ευχαριστήσουμε ακόμα τους κ.κ. Δημήτρη Κυριαζίδη, επίτιμο Πρόεδρο της ΠΟΑΣΥ, τον εκπρόσωπο της ΑΔΕΔΥ τον κ. Νίκο Φασφαλή, καθώς και τον Δ/ντή της Εφη-

μερίδας Αγγελιοφόρος – που θα έρθει λίγο αργότερα- κ. Τραϊανό Χατζηδημητρίου, οι οποίοι πιστεύουμε ότι θα συμβάλλουν όλοι μαζί για να έχει αποτέλεσμα η προσπάθειά μας. Στην πρόσκλησή μας ανταποκρίθηκαν και στέλνουν μηνύματα: Ο Υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη κ. Μανώλης Όθωνας, ο Νομάρχης Θεσσαλονίκης κ. Π. Ψωμιάδης που εκπροσωπείται από τον πρώην Συνάδελφο, τον αντιστράτηγο ε.α. και Νομαρχιακό Σύμβουλο, τον κ. Μπάμιατση Αντώνη. Παρόντες είναι ο Βουλευτής του ΚΚΕ κ. Ζιώγας, ο εκπρόσωπος του περιφερειάρχη κ. Μπόλαρη, ο κ. Γιώργος Φεστερίδης και αυτός συνάδελφος και εκλεγμένος Νομαρχιακός Σύμβουλος, ο Γραμματέας Οικονομικών κ. Φραγκέλης Παναγιώτης, ο Γενικός Γραμματέας Μαντζάρας Απόστολος, ο Γραμματέας Νομαρχιακής Επιτροπής του ΛΑΟΣ κ. Τσέλιος Χρήστος, ο Πρόεδρος του Συνδέσμου Αποστράτων Χωροφυλακής κ. Αντωνίου Παύλος, ο Γενικός Γραμματέας της Ένωσης Πυροσβεστών Κεντρικής Μακεδονίας κ. Τσαλής Δημήτριος, ο Γενικός Επιθεωρητής Βορείου Ελλάδος, ο Γενικός Αστυνομικός Δ/ντής Θεσσαλονίκης, ο Γενικός Αστυνομικός Δ/ντής στην Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας, και ο Αναπληρωτής Γενικός Αστυνομικός Δ/ντής Θεσσαλονίκης.

Παρακαλώ τον κ. Φυντανίδη για το συντονισμό των εργασιών της ημερίδας μας.

Σεραφείμ Φυντανίδης

Δημοσιογράφος

Καλημέρα. Πριν από ένα μήνα έγινε μία παρόμοια ημερίδα στην Αθήνα, η οποία πραγματικά είχε μεγάλη επιτυχία, με την διαφορά ότι τότε είχαν έρθει και Βουλευτές από όλα τα κόμματα, σήμερα μόνο το ΚΚΕ είναι.

Εκείνη την ημέρα, μου έκανε εντύπωση κάτι, το είπα εκείνη την ημέρα, θα το ξαναπώ και σήμερα. Πως, εν πάση περιπτώσει, έχουν αλλάξει μερικά πράγματα προς το καλύτερο, γιατί δεν αλλάζουν όλα προς το χειρότερο. Πριν από 45 χρόνια, ήμουν νεαρός ρεπόρτερ στην εφημερίδα ΕΘΝΟΣ. Και είχα καλύψει την δολοφονία του Σωτήρη Πέτρουλα, στην οδό Ακαδημίας. Ήταν τα Ιουλιανά, που λέγαμε, και δεν φανταζόμουν ότι ύστερα από 45 χρόνια, η ίδια η Αστυνομία θα τιμούσε αυτό το χαμένο παιδί, τον Πέτρουλα, γιατί υπάρχει ένα ανάγλυφο στην οδό Σταδίου. Από τότε έχει αλλάξει πολύ η Αθήνα. Και πήγε και τον τίμησε. Αυτό δεν έχει ξαναγίνει.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Η Ομοσπονδία μας πήγε και τον τίμησε.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Εντάξει, εγώ είπα Αστυνομία, δεν ξέρω τις λεπτομέρειες. Το ίδιο πράγμα είναι, η Ομοσπονδία. Αυτό ήταν πραγματικά πολύ συγκινητικό, όσο και ακραίο να το έλεγα. Δεν μπορούσα να φανταστώ, τότε που κάλυπτα αυτό το τραγικό συμβάν, ότι ύστερα από 45 χρόνια, οι αστυνομικοί θα πήγαιναν να τιμούσαν αυτό το χαμένο, από δακρυγόνα αστυνομικών, παιδί.

Θέλω να πω ότι σήμερα ζούμε μία πολύ

μεγάλη έξαρση της βίας, αλλά τίποτα στις κοινωνίες δεν συμβαίνει τυχαία, τίποτα δεν γίνεται έτσι. Όλα έχουν μία αιτία. Οι αιτίες είναι πάρα πολλές. Πάρτε την πιο ήπια περίπτωση, σκεφτείτε παιδιά που μεγαλώνουν σε τσιμεντένιες γειτονιές, με στερήσεις, χωρίς να έχουν ούτε χώρους άθλησης, ούτε χώρους -μικρά παιδιά- να παίξουν, τσιμέντο από δω, τσιμέντο από κει, τι ψυχισμό δημιουργεί αυτό το σκληρό στα παιδιά.

Δεύτερον, είναι οι διαλύσεις των οικογενειών, που συμβαίνουν πάρα πολύ στις μέρες μας. Βλέπω συνέχεια χωρισμένα ζευγάρια με ένα παιδί.

Τρίτον, είναι η οικονομική κατάσταση, η οποία τώρα δεν είναι απλώς μία δύσκολη οικονομικά στιγμή, είναι μία κρίση φοβερή. Τέτοια εγώ δεν θυμάμαι να έχουμε περάσει, όσα χρόνια είμαι στο επάγγελμα αυτό. Και άλλοτε είχαμε κρίσεις, αλλά τόσο πολύ, δεν υπάρχει.

Ένα άλλο που θέλω να πω. Πριν από μερικά χρόνια, ιδίως μετά την Μεταπολίτευση, οι νέοι πήγαιναν σε κομματικές νεολαίες. Μάλιστα οι παλιότεροι τους κοροϊδευαν, «πάτε μέσα στη μάντρα», όμως εκεί είχαν πειθαρχία. Και έπαιρναν κάτι. Τώρα δεν πηγαίνουν ούτε εκεί.

Εδώ και 18 χρόνια, κάνω μαθήματα στην Σχολή Επικοινωνίας και ΜΜΕ του Πανεπιστημίου Αθηνών, και βλέπω τα παιδιά, από χρόνο σε χρόνο, πόσο αλλάζουν. Πριν από 10-15 χρόνια ήταν πιο πολιτικοποιημένα, σήμερα

είναι αδιάφορα. Σήμερα, δεν πιστεύουν σε κανέναν πολιτικό. Θυμάμαι δε μία έρευνα που έκανε η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ πρόπερσι, σε τελειόφοιτους των Πανεπιστημίων, που τους ρωτούσαν ποιο είναι το ίνδαλμά σας. Σας πληροφορώ, οι απαντήσεις τουλάχιστον που δόθηκαν, δεν αφορούσαν ούτε τον Τσε Γκεβάρα, ούτε τον Κολοκοτρώνη, ούτε τον Ανδρέα Παπανδρέου, ούτε τον Κωνσταντίνο Καραμανλή. Τον Ριβάλντο βάλανε. Τον Ριβάλντο, μάλιστα! Ο Ριβάλντο ήταν μεγάλος αρχηγός ομάδας, όχι κόμματος. Σπουδαίος ποδοσφαιριστής, ματσωμένος, Βραζιλιάνος, είχε έρθει στην Ελλάδα, έπαιξε στον Ολυμπιακό, και τώρα είναι στο Ουζμπεκιστάν, ιδιοκτήτης ομάδας.

Μου λέγανε, δε, «στην Ιταλία, γιατί ψηφίζουν Μπερλουσκόνι;», ξέρετε τι μου λένε; «Γιατί είναι ένας μάγκας που τα κατάφερε μόνος του». Δεν λένε «πολιτικά, ένας επιτυχημένος μάγκας». Μα με έτσι, μα με αλλιώς, αλλάξανε τα πρότυπα, δυστυχώς!

Και ένα άλλο να πω: τα νέα παιδιά, μέσα στην απελπισία τους, στο μόνο που προσβλέπουν είναι σε έναν διορισμό στο δημόσιο. Πάλι μία έρευνα που είχε κάνει η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, αν θυμάμαι πάλι, το 66% των τελειοφοίτων των Πανεπιστημίων είπαν ότι θέλουν να διοριστούν στο δημόσιο. Μόνο 7% είπαν «θα κάνω δική μου δουλειά». Είναι η αβεβαιότητα μπροστά σ' αυτό το μέλλον. Και έχετε διαβάσει τελευταία, ότι πολλοί πια Έλληνες, μεταναστεύουν όχι ως ανειδίκευτοι εργάτες, όπως συνέβαινε πριν από 50 χρόνια, αλλά ως ειδικευμένοι, επειδή δεν βρίσκουν δουλειά εδώ.

Όλα αυτά λοιπόν, δημιουργούν ένα κλίμα αβεβαιότητας, οργής, το οποίο εκδηλώνεται με βία. Πρόσφατα είχαν γίνει φοβερά επεισόδια σε ένα γήπεδο, νομίζω στον Πανιώνιο. Και άκουσα έναν νεαρό στο ραδιόφωνο. Είμαι, λέει, 22 χρονών, δουλεύω σε ένα ανθοπωλείο,

παίρνω 3,60. Μισώ τη δουλειά που κάνω, μισώ το αφεντικό μου, μισώ τους πελάτες, μισώ την οικογένειά μου, που δεν με προσέχει, και μην έχοντας άλλο τρόπο, πάω στα γήπεδα και τα σπάω. Δεν το κάνω ούτε για τον Ολυμπιακό, ούτε για τον Παναθηναϊκό, το κάνω για μένα. Τυφλή βία!

Να προσθέσω και κάτι άλλο. Υπάρχει μία σπουδαία Γαλλίδα Ελληνίστρια, η Ζακλίν ντε Ρομιγί. Πρόσφατα, στην Γαλλία, έκαναν κάτι το οποίο εμείς το κάναμε πριν από 35 χρόνια, υποβάθμισαν την διδασκαλία των αρχαίων ελληνικών και λατινικών. Και αυτή εξανέστη, και είπε: όταν ο κόσμος, ιδιαίτερα οι νέοι, απομακρύνονται από την ρίζα της γλώσσας τους, -και η ελληνική γλώσσα είναι θησαυρός, διότι δεν υπάρχει τέτοια γλώσσα σε ευθεία γραμμή να υπάρχει εδώ και 3.000 χρόνια-, ο κόσμος όταν δεν μπορεί να σκεφθεί δημιουργικά και να εκφραστεί σωστά, εκφράζεται με βρισιές και με βία.

Θα έχετε προσέξει στους δρόμους, όταν προσπεράσεις κάποιον, ο οποίος θεωρεί ότι τον πρόσβαλες, σε βρίζει χυδαία. Είναι αυτό που λέει η Ρομιγί, όταν δεν έχουμε επαφή με την γλώσσα σωστή, δεν μπορούμε να εκφράσουμε την άποψή μας, την διαμαρτυρία μας, το κάνουμε με ύβρεις, ή με τη βία.

Θέλω να πω, λοιπόν, ότι σήμερα ζούμε ένα μεγάλο σκηνικό βίας, εσείς οι αστυνομικοί το έχετε βιώσει και από μέσα, θα έλεγα, με μία διαφορά. Και εγώ όταν ήμουν φοιτητής και διαδηλώναμε για το Κυπριακό κλπ. ποτέ δεν σπάγαμε ούτε ένα τζαμάκι. Το πολύ – πολύ πετάγαμε κανένα νεράντζι, εκεί στην Πανεπιστημίου. Τώρα, το πιο εύκολο είναι να σπάσουμε. Είναι μία τυφλή εκδήλωση οργής, τυφλή, τι φταίει ο άλλος που έχει ένα μαγαζάκι και του το κάνουνε λίμπα; Εδώ υπάρχει ένα σπουδαίο βιβλιοπωλείο στην Αθήνα, ο ΙΑΝΟΣ, και πήγαν να το κάψουνε. Το βιβλι-

οπωλείο. Γιατί; Και οφείλω να πω ότι το ΚΚΕ, όταν κάνει διαδηλώσεις, τις περιφρουρεί και δεν γίνεται τίποτα. Αυτό το αναγνωρίζω.

Δεν λέω ότι και τα άλλα κόμματα δεν το κάνουν, αλλά έξω από αυτά, υπάρχει ένας κόσμος από νέα παιδιά, τα οποία μέσα σε αυτό το σκηνικό της απελπισίας, της οργής, της αβεβαιότητας για το μέλλον, σπάει. Και όχι μόνο σπάει, πρόσφατα θρηνήσαμε τρεις θανάτους – μάλιστα η μία ήταν και έγκυος, τέσσερις θανάτους – ή την περίπτωση του Αφγανού. Είδατε και στην Βρετανία τι έγινε τώρα, με τον τριπλασιασμό των διδάκτρων. Δεν είχαν ξαναζήσει τέτοιες σκηνές, στο Λονδίνο. Εγώ έχω ζήσει εκεί, η διαδήλωση ήταν πάνω στο πεζοδρόμιο, ο δρόμος είναι ανοιχτός. Είδατε τι έγινε. Αυτό το κύμα βίας, οργής, απλώνεται σε όλη την Ευρώπη και το ζούμε και διαφορετικά στην Αθήνα, με το θέμα των μεταναστών, οι οποίοι μπορεί στην αρχή να μας βόλευαν με την φτηνή εργασία, ή και την δωρεάν εργασία, τώρα που γίνανε πάρα πολλοί και δεν υπάρχουν και δουλειές, αρχίζει και γίνεται μία μεγάλη αντιπαράθεση.

Παλιά λέγαμε «εμείς δεν είμαστε ρατσιστές», τώρα γινόμαστε ρατσιστές. Ο καθένας κοιτάει τα συμφέροντά του. Έχει βγει ένα πολύ ωραίο βιβλίο μιας συγγραφέως, «Η συνοικία του Αγίου Παντελεήμονος». Περιγράφει πώς ήταν ο Άγιος Παντελεήμονας στις δεκαετίες 50, 60 και 70, και πώς είναι τώρα. Πραγματικά ήταν μία ειδυλλιακή συνοικία. Τώρα δεν τολμάς να κυκλοφορήσεις εκεί.

Είχα διαβάσει πριν 2-3 χρόνια στην Newsweek, ένα άρθρο ενός μελλοντολόγου, που έλεγε ότι οι προσεχείς πόλεμοι δεν θα γίνονται μεταξύ κρατών, αλλά μέσα στα κράτη, από την άμετρη έλευση απελπισμένων, πεινασμένων μεταναστών. Και μάλιστα, θεωρούσε πολύ ευάλωτη περιοχή, τις νότιες πολιτείες των ΗΠΑ, που συνορεύουν με

το Μεξικό. Που εκεί μέχρι και τείχη έχουν φτιάξει για να μην περνάνε, αλλά περνάνε. Όταν ο άλλος πεινάει, είναι απελπισμένος, δεν πα να βάζεις την Frontex στον Έβρο, ή να απλώνεις πλοία στο Αιγαίο; Από τους 1.000 που θα έρθουν, μπορεί οι 700 να σκοτωθούν, να πεθάνουν, να γυρίσουν πίσω, οι 300 θα έρθουν.

Ζούμε ένα σκηνικό παγκόσμιας κρίσης, το οποίο έχει αντανάκλαση και στην Ελλάδα. Και ειλικρινά, σκέφτομαι πόσο βαρύ έργο έχετε κι εσείς, αν και γνωρίζω πολύ καλά ότι οι πολιτικές ηγεσίες το πρώτο που σας λένε, και μάλλον έχουν δίκιο είναι: «προσέξτε μη χυθεί αίμα». Προσέξτε μη χυθεί αίμα. Μιλάμε για θύματα από αστυνομικούς, αλλά δεν μετρήσαμε ποτέ, πόσοι αστυνομικοί έχουν σκοτωθεί από πυροβολισμούς τη νύχτα, στοχευμένους, από βόμβες κλπ.

Εκείνο που θέλω να παρακαλέσω είναι, αυτή η συζήτηση που θα κάνουμε, να προσπαθήσει να βρει – και είμαι βέβαιος ότι θα γίνει αυτό – τις αιτίες και κυρίως τι πρέπει να γίνει. Τις αιτίες περίπου τις ξέρουμε. Πώς μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε; Τι να σας πω, ούτε εγώ δεν ξέρω. Θυμάστε τι έγινε πριν δυο χρόνια στην Αθήνα, μετά την δολοφονία του Γρηγορόπουλου, κάηκε η Αθήνα. Μέχρι και σκέψεις για στρατιωτικό νόμο είχαν γίνει τότε. Το επιβεβαιώνει και ο κ. Παυλόπουλος αυτό, κάποιοι είχαν πει να κάνουμε στρατιωτικό νόμο. Δεν γίνεται πια στην εποχή μας, ιδίως αν είσαι εντεταγμένος στην Ε.Ε. Τα πράγματα είναι πολύ άσχημα.

Θυμάμαι την Θεσσαλονίκη και την Αθήνα, πριν 40 χρόνια, δεν ήταν έτσι. Έχουν έρθει αμέτρητοι πεινασμένοι, εξαθλιωμένοι, οι οποίοι προσπαθούν να επιβιώσουν και επιβιώνουν, ακούμε και με ληστείες, και με δολοφονίες –κάθε μέρα τα έχουμε αυτά-, διαρρήξεις, αλλά έχουμε και την εσωτερι-

κή αντίδραση των Ελλήνων, των παιδιών αυτών, τα οποία μη έχοντας κανέναν άλλο τρόπο για να εκφραστούν, καταφεύγουν στην βία.

Τα Πανεπιστήμιά μας πρέπει να γίνουν φρουρούμενοι χώροι πια, για όνομα του Θεού! Αυτό δεν είναι άσυλο που έχουμε. Όταν ξέρουμε πολύ καλά -και ξέρετε τι γίνεται μέσα στα πανεπιστήμια, μέσα στις φοιτητικές εστίες. Μου έλεγε ένας καθηγητής ότι στις φοιτητικές εστίες της Αθήνας, νοικιάζουν τα δωμάτια ακόμα και σε πόρνες, ή κάνουν διακίνηση ναρκωτικών μέσα στην φοιτητική εστία. Και είναι άσυλο, δεν μπορείτε να μείτε εκεί.

Πάρα πολλά θέματα υπάρχουν, δεν θα λύσω εγώ τις απορίες, απλώς τα έθεσα, όπως τα ξέρω, και από την δουλειά που έχω κάνει, χρόνια. Και τώρα θα παρακαλέσω, να δούμε ένα βίντεο.

Α. ΖΑΧΑΡΙΟΥΔΑΚΗΣ: Ξεχάσαμε να κα-

λωσορίσουμε τους συναδέλφους από τα Προεδρεία των Πρωτοβαθμίων Ενώσεων Αστυνομικών Υπαλλήλων, καθώς και τις κυρίες Σταυρίδου και Τσολάκη, που είναι εκπρόσωποι της Διεθνούς Αμνηστίας, που μας τιμούν με την παρουσία τους.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Καλώς ήρθατε.

Ακολουθεί προβολή βίντεο

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Δακρυγόνα από αστυνομικούς κατά αστυνομικών, πρώτη φορά είχα δει. Θα κάνει χαιρετισμό εκ μέρους της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης, ο Πρόεδρος κ. Δαγκλής.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Επειδή είναι εδώ ο κ. Κυριαζίδης, ο επίτιμος Πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ, και επειδή έχουμε νέους δοκίμους, θερμή παράκληση, επειδή δεν το γνωρίζουν το περιστατικό, να το αναφέρετε.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Αυτό έγινε το 2003. Και τότε είχε λεχθεί ακόμα, ότι οι αστυνομικοί πάνε να καταλύσουν το κράτος.

Δημήτρης Δαγκλής

Πρόεδρος ΕΑΥΝ Θεσσαλονίκης

Κυρίες και κύριοι, συναδέλφισσες και συνάδελφοι, αποτελεί ιδιαίτερη τιμή για μένα και την Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης, η από κοινού διοργάνωση με την Ομοσπονδία μας, την ΠΟΑΣΥ, εδώ στην πόλη μας, την Θεσσαλονίκη, στο αμφιθέατρο του Αστυνομικού Μεγάρου που μας παραχώρησε η Γενική Αστυνομική Δ/ση

Θεσσαλονίκης, της ημερίδας με θέμα «Όχι στην βία, από όπου και αν προέρχεται».

Επιτρέψτε μου να καλωσορίσω όλους τους προσκεκλημένους μας και να τους ευχαριστήσω που βρίσκονται εδώ, μαζί μας. Είμαι βέβαιος πως με τις τοποθετήσεις τους και τα φώτα που θα μας δώσουν, θα συμβάλλουν και αυτοί στην διερεύνηση του φαινομένου της βίας, αλλά πολύ περισσότερο

θα βοηθήσουν όλους εμάς, που ερχόμαστε αντιμέτωποι με το φαινόμενο της βίας, να το αντιμετωπίσουμε ακόμα καλύτερα. Αναφέρω επίσης, ότι για πρώτη φορά σύσσωμο το Δ.Σ. της Ομοσπονδίας, συνεδρίασε χθες εδώ στην πόλη μας και παρευρίσκεται μαζί μας.

Κυρίες και κύριοι, συναδέλφισσες και συνάδελφοι, αγαπητοί προσκεκλημένοι, θα είμαι πολύ σύντομος. Η Ένωσή μας στο άκουσμα του συνθήματος, της παρότρυνσης θα έλεγα καλύτερα, «Όχι στη βία από όπου και αν προέρχεται», που υιοθέτησε ομολογουμένως η Ομοσπονδία μας και το σημερινό Δ.Σ. αυτής, από την πρώτη στιγμή και χωρίς ενδοιασμούς, ταυτιστήκαμε μαζί της. Στην σημερινή εποχή που ζούμε, γνωρίζουμε ίσως καλύτερα από κάθε άλλη φορά, τα αίτια που γεννούν την βία, τις μορφές που έχει και τις συνέπειες που αυτή επιφέρει.

Τα αίτια είναι χιλιάδες, οι μορφές πάνω-κάτω γνωστές σε όλους. Αναφέρω ενδεικτικά τις σημαντικότερες: Οικογενειακή βία, σωματική βία, ψυχολογική βία, λεκτική βία, οικονομική βία, σεξουαλική βία. Οι συνέπειες οδυνηρές, και κατά την άποψή μου, όλες μα όλες, με κοινό παρονομαστή. Ο άνθρωπος που γίνεται δέκτης βίαιης συμπεριφοράς, οποιασδήποτε μορφής και έκτασης, αυτομάτως χάνει ένα κομμάτι του εαυτού του για πάντα, αλλοιώνεται, αλλάζει. Πραγματικά φοβερό.

Κυρίες και κύριοι, η ΕΛ.ΑΣ. και οι υπηρετούντες σ' αυτήν ένστολοι πολίτες, λόγω της φύσης του επαγγέλματος, είμαστε από τους πρώτους, αν όχι οι πρώτοι, που εντοπίζουμε την βία, και έχουμε εδώ και χρόνια αντιληφθεί ότι η βία δεν κοιτάει ηλικία, εθνικότητα, τάξη. Δεν έχει ώρα και εποχή, δεν έχει τόπο. Και επειδή τα γνωρίζουμε όλα αυτά, μαχόμαστε καθημερινά για να προσφέρουμε το αγαθό της ασφάλειας, σε όλη την ελληνική επικράτεια, σε όλους τους πολίτες, χωρίς

διακρίσεις, πάντοτε με σεβασμό, πρωτίστως σεβασμό, και υπακοή στο Σύνταγμα και τους νόμους. Τα γνωρίζουν όσοι μετέχουν βίαιων συμπεριφορών, ότι η βία είναι το καταφύγιο των ανεγκέφαλων και των αποτυχημένων. Ενώ, όπως πολύ εύστοχα παρατήρησε ο Αβραάμ Λίνκολν, η βία καθυποτάσσει τα πάντα, αλλά οι νίκες της είναι σύντομης διάρκειας. Πυροτέχνημα, θα έλεγα.

Όλοι οι συνάδελφοί μου, μηδενός εξαιρουμένου, που υπηρετούν στην Γενική Αστυνομική Δ/νση Θεσσαλονίκης, έχουν ήδη υιοθετήσει από την πρώτη στιγμή θα έλεγα, την φράση, την παρότρυνση, όπως προείπα, «Όχι στη βία από όπου και αν αυτή προέρχεται», ενώ κάποιοι πολύ εύστοχα συμπληρώνουν «Όχι στη βία απ' όπου και αν προέρχεται 365 μέρες το χρόνο».

Κυρίες και κύριοι, σας καλωσορίζω και πάλι, όλες και όλους, στη σημερινή ημερίδα. Να μου επιτρέψετε μόνο, πριν αποχωρήσω από το βήμα, να θέσω ένα ερώτημα στους ομιλητές μας που θα τοποθετηθούν, να εκμεταλλευτώ λίγο το βήμα, γιατί είναι πολύ εμπειρότεροι από μένα, στο θέμα της βίας. Κύριε Φυντανίδη, και οι λοιποί προσκεκλημένοι που θα τοποθετηθούν, ως γνωστόν η χώρα μας βρίσκεται σε δεινή οικονομική κατάσταση, δεν θα μπω σε λεπτομέρειες. Γνωρίζετε. Το ερώτημα είναι το εξής: υπάρχει περίπτωση η σημερινή οικονομική κατάσταση, να πυροδοτήσει πρωτόγνωρα φαινόμενα έντασης και βίας; Και αν ναι, εμείς ως Σώμα, πώς επιβάλλεται να ενεργήσουμε, πρακτικά; Τι πρέπει να κάνουμε; Γιατί δεν θέλουμε να είμαστε κυματοθραύστης, πρέπει να σταματήσει κάποια στιγμή αυτό.

Θέλω να ευχηθώ καλή επιτυχία, λοιπόν, στις εργασίες της ημερίδας, ανυπομονούμε να μας δώσετε στο τέλος τα αποτελέσματά της.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Ευχαριστούμε τον κ. Δαγκλή, ο οποίος εκτός των άλλων, έθεσε ένα καίριο ερώτημα. Αυτή η οικονομική κρίση, μπορεί να οδηγήσει σε περισσότερο ακραίες καταστάσεις βίας; Είναι ένα ερώτημα, βέβαια. Εκείνο που φαίνεται πάντως, προς το παρόν, θα έλεγα ότι ο Ελληνικός λαός είναι μουδιασμένος. Καλά-καλά δεν έχει καταλάβει τι έχει συμβεί, ή τι πρόκειται να συμβεί. Και δεν θέλω να πιστέψω αυτό που είπε ο Αντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως «όλοι μαζί τα φάγαμε», φάγαμε κι εμείς, φάγατε κι εσείς, που αν το είχε πει άλλος, σε άλλη χώρα, θα είχε παραιτηθεί κιόλας, δεν μπορεί να λες «τα έφαγα κι εγώ» και να είσαι ακόμα στη θέση

σου, έτσι δεν είναι; Εν πάση περιπτώσει, επειδή ο κ. Πάγκαλος λέει και μερικά αστεία, ας το θεωρήσουμε περισσότερο σαν αστείο, παρά σαν μία εξομολόγηση. Είναι γεγονός όμως, ότι αυτή τη στιγμή ο Ελληνικός λαός είναι μουδιασμένος, και κατά την άποψή μου οι πρόσφατες διοικητικές εκλογές, που μόνο διοικητικές δεν ήταν, το επίκεντρο ήταν, τουλάχιστον την πρώτη Κυριακή, το μνημόνιο, έδωσε μία ψήφο ανοχής στην κυβέρνηση. ΑΝΟΧΗΣ. Τι θα γίνει στη χρονιά που έρχεται δεν το ξέρω, μακάρι να μην δούμε τα χειρότερα.

Τώρα θα παρακαλέσω τον στρατηγό κ. Κασαπάκη, εκπρόσωπο του Αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ.

Κωνσταντίνος Κασαπάκης *Γενικός Επιθεωρητής ΕΛ.ΑΣ.*

Κυρίες και κύριοι, καλημέρα. Πριν μοιραστώ κάποιες σκέψεις μαζί σας, επιτρέψτε μου ως εκπρόσωπος του κ. Αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ., αλλά και ως Γενικός Επιθεωρητής Αστυνομίας Β. Ελλάδος, να ευχαριστήσω κατ' αρχήν και βέβαια να συγχαρώ θερμά την ΠΟΑΣΥ, τον Πρόεδρό της και το Δ.Σ., τον κ. Φωτόπουλο, αλλά βέβαια και την Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης, τον κ. Δαγκλή, τον Πρόεδρο και το Δ.Σ., για την σημαντική αυτή πρωτοβουλία τους, να συνδιοργανώ-

σουν αυτή την ημερίδα στην Θεσσαλονίκη, ως επίσης και για την εύστοχη επιλογή του θέματος της ημερίδας, του θέματος της βίας. Ενός θέματος καυτού και επίκαιρου, ενός θέματος που απασχολεί και προβληματίζει καθημερινά όλους μας.

Θα ήθελα επίσης, να καλωσορίσω στην Θεσσαλονίκη και να ευχαριστήσω θερμά, τον γνωστό και έγκριτο δημοσιογράφο κ. Φυντανίδη, που ήδη εκτελεί χρέη συντονιστού αυτής της ημερίδας, τους ομιλητές Πανεπιστημιακούς Καθηγητές, τον Κοσμήτορα

τον κ. Παρασκευόπουλο, νομίζω δεν είναι ακόμα εδώ, τον καθηγητή τον κ. Πιπερόπουλο, τον κ. Τσιγκρή, τους Δημοσιογράφους τον κ. Χατζηδημητρίου και τον κ. Γουσέτη, το μέλος της Γ.Γ. της ΑΔΕΔΥ τον κ. Φασφαλή, τον επίτιμο Πρόεδρο της ΠΟΑΣΥ, τον κ. Κυριαζίδη, νομίζω είναι εισηγητής και ο κ. Κυριαζίδης. Να τους ευχαριστήσω, λοιπόν, για την παρουσία τους και την συμμετοχή στην ημερίδα, και βέβαια, να επισημάνω – και αυτό το λέω με αυτοκριτική διάθεση – ότι μας λείπει ως Αστυνομία μία τέτοια σχέση επικοινωνίας και συνεργασίας με ανθρώπους της επιστήμης, με πανεπιστημιακούς καθηγητές, ανθρώπους της δημοσιογραφίας, αλλά και εκπροσώπους κοινωνικών φορέων, για την συζήτηση και ανταλλαγή απόψεων με θέματα όπως το σημερινό.

Τέλος, θα ήθελα κι εγώ με τη σειρά μου, να ευχαριστήσω θερμά τους παρισταμένους εκλεκτούς προσκεκλημένους μας, τον Βουλευτή τον κ. Ζιώγα που εκπροσωπεί το ΚΚΕ, τους εκπροσώπους του ΛΑΟΣ, τον εκπρόσωπο του Νομάρχη και νυν Περιφερειάρχη, του κ. Ψωμιάδη, τον Αντιστράτηγο ε.α. τον κ. Μπάμιατζη, ο οποίος εκλέχτηκε και Περιφερειακός Σύμβουλος. Τους εκπροσώπους της Ένωσης Δημοσιοϋπαλληλικών Οργανώσεων Θεσσαλονίκης, τις εκπροσώπους της Διεθνούς Αμνηστίας, τον Πρόεδρο της Λέσχης Αστυνομικών Θεσσαλονίκης και Περιφερειακό σύμβουλο, τον κ. Φεστερίδη Γιώργο. Ελπίζω να μην ξεχάσω κάποιον από τους εκλεκτούς προσκεκλημένους, τους Προέδρους, τον Στρατηγό, τον Πρόεδρο της Ένωσης Αποστράτων Χωροφυλακής και τον Πρόεδρο των ε.α. Αστυνομικών Νομού Θεσσαλονίκης, εκπροσώπους άλλων συνδικαλιστικών οργανώσεων και φορέων, για την παρουσία τους και την συμμετοχή τους στην σημερινή ημερίδα. Και βέβαια, να

ευχαριστήσω τους στρατηγούς, τον Γενικό Αστυνομικό Δ/ντή Θεσσαλονίκης, Κεντρικής Μακεδονίας, τον κ. Παπαδόπουλο, τον κ. Κανάλη, τους ανώτατους αξιωματικούς και όλους εσάς που είστε σήμερα εδώ, αγαπητοί συνάδελφοι.

Κυρίες και κύριοι, προσεγγίζοντας το φαινόμενο της βίας, όχι με επιστημονικά κριτήρια, αλλά με τη γνώση και την εμπειρία μου ως αστυνομικού, που επί 35 και πλέον χρόνια υπηρετώ στην Ελληνική Αστυνομία, επειδή εκ καθήκοντος βρέθηκα αντιμετώπος πολλές φορές με ανθρώπινες, με κοινωνικές συμπεριφορές που εμπεριείχαν βία, αλλά και ως πολίτης, έχω καταλήξει και θέλω να σας μεταφέρω κάποιες διαπιστώσεις και εκτιμήσεις μου, αλλά και προβληματισμούς για την κατάσταση που υπάρχει σήμερα στην κοινωνία μας, σε σχέση με την βία, αλλά και το πώς αντιμετωπίζεται αυτή.

Όλοι γνωρίζουμε και αποδεχόμαστε, ότι η βία είναι φαινόμενο που δεν εμφανίστηκε σήμερα, ούτε αποτελεί χαρακτηριστικό μόνο των σύγχρονων κοινωνιών μας. Είναι ένα φαινόμενο διαχρονικό, του φυσικού μας κόσμου, που σύμφωνα μάλιστα με την θεολογική προσέγγιση παρουσιάστηκε για πρώτη φορά με την έλευση του ανθρώπου στη γη. Η βία αποτελεί την πιο ακραία έκφανση της ανθρώπινης φύσης και επιθετικότητας, που άλλοτε εκφράζεται, εξωτερικεύεται ως ατομική πράξη, και άλλοτε ως συλλογική πράξη ατόμων και κοινωνικών ομάδων.

Ως κοινωνικό φαινόμενο, η βία υπήρχε διαχρονικά σε όλη την διαδρομή της ανθρώπινης ιστορίας, υπάρχει και θα υπάρξει και στο μέλλον, αναμφίβολα. Οι πηγές της προέλευσης και οι μορφές της εκδήλωσης της βίας, είναι πάρα πολλές. Ανάλογα πώς εξωτερικεύεται, πώς την αντιλαμβάνεται κανείς, και βέβαια, με ποια κριτήρια χρησι-

μπορεί για την αποτύπωση, για την κατηγοριοποίησή της.

Έτσι, στην καθημερινότητά μας, το γνωρίζετε, μιλάμε για σωματική βία, για ψυχολογική, για συναισθηματική βία, ακόμα και για λεκτική βία, ίσως παραφράζοντας την λαϊκή ρήση, «η γλώσσα κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει». Ακόμη μιλούμε για ενδοοικογενειακή βία, για νεανική βία, για σεξουαλική βία, αθλητική βία, κρατική ή και αστυνομική βία, για τυφλή βία που ασκείται από εξτρεμιστικές και τρομοκρατικές ομάδες κ.ο.κ.

Τα αίτια που προκαλούν την βία, επίσης πολλά. Τα γνωρίζουμε όλοι, τα ανέφερε και ο κ. Φυντανίδης, τα περισσότερα από αυτά τα γνωρίζουμε, τουλάχιστον αυτά που είναι ορατά και εμφανή. Και αυτό για τον απλό λόγο, ότι ως πολίτες γινόμαστε συχνά, τελευταία καθημερινά ίσως, γνώστες ή μάρτυρες παραβατικών και εγκληματικών πράξεων, που είναι αποτέλεσμα άσκησης βίας, αλλά και επειδή εμείς οι ίδιοι, ως αστυνομικοί, στο πλαίσιο των καθηκόντων μας, επιπλέον, διερευνούμε ή τουλάχιστον αναζητούμε και τους ειδικότερους λόγους που προκάλεσαν την βία και το έγκλημα.

Κατά την άποψή μου, οι σημαντικότερες αιτίες που προκαλούν ή παράγουν την βία στη σημερινή παθογενή κοινωνία μας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την χαλάρωση και την υποβάθμιση των θεσμών, με πρώτους αυτούς της οικογένειας και του σχολείου, την έλλειψη σεβασμού στην αξία της ανθρώπινης ζωής και της κοινωνικότητας, είναι συνδεδεμένα με την αποξένωση των ανθρώπων και την αλλοτρίωση των κοινωνικών σχέσεων που δημιουργούν οι μεγαλουπόλεις, με την φτώχεια και την ανεργία, που οδηγούν στην περιθωριοποίηση και τον κοινωνικό αποκλεισμό, με το έλλειμ-

μα εμπιστοσύνης που υπάρχει στις σχέσεις μεταξύ πολιτών και κράτους και κυρίως, η κοινωνική ανισότητα, η διαφθορά και η άσκηση κρατικής βίας, με την είσοδο και παραμονή στη χώρα μας μεγάλου αριθμού αλλοδαπών, με διαφορετική κουλτούρα, παραδόσεις και διαφορετικούς αξιακούς κώδικες. Με την εξατομικευμένη και με γνώμονα το ατομικό συμφέρον προσέγγιση των σχέσεων και τον κοινωνικό ανταγωνισμό, και βέβαια, με την εξέλιξη της τεχνολογίας και την υπέρμετρη προβολή από τα ΜΜΕ εικόνων βίας και της διαφήμισης της βίας, ως μέσου επίτευξης στόχων.

Όλες αυτές οι καταστάσεις, έχουν ως αποτέλεσμα την δημιουργία χαλαρών έως ανύπαρκτων ανθρώπινων σχέσεων και κοινωνικής συνοχής. Το άτομο αδυνατεί να ενσωματωθεί κοινωνικά και αυτό διαταράσσει επικίνδυνα τον ψυχισμό του. Βλέπει τον συνάνθρωπό του ως αντίπαλο, και εύκολα εκδηλώνει την επιθετικότητά του και καταφεύγει σε πράξεις βίας, σε αντικοινωνική ή εγκληματική συμπεριφορά.

Οι επιπτώσεις της βίας, ολέθριες. Λίγοι την προκαλούν ή την χρησιμοποιούν, πολλοί όμως δέχονται τις επιδράσεις της. Χάνονται ανθρώπινες ζωές, καταστρέφονται περιουσίες. Διαλύονται ανθρώπινες σχέσεις, διαταράσσεται η ψυχική ισορροπία ανθρώπων, υποβαθμίζεται η ποιότητα ζωής, αναστατώνεται η οικονομική και κοινωνική ζωή, όταν πράξεις βίας γίνονται κατά την διάρκεια κοινωνικών διαδηλώσεων. Δυσφημίζονται κοινωνικές και πολιτικές ομάδες, η ίδια η κοινωνία και το κράτος μας. Δημιουργείται μεγαλύτερη ανομία και ανασφάλεια. Μεγαλύτερο ρήγμα στην κοινωνική συνοχή, ένας ατέλειωτος φαύλος κύκλος.

Ποια είναι όμως η σημερινή πραγματικότητα; Ζούμε σε μία κοινωνία που παράγει και

διαχέει την βία σε όλες της τις μορφές. Βία, που όπως τουλάχιστον αξιολογείται από τα στοιχεία της εγκληματικότητας, βαίνει – και νομίζω το γνωρίζουμε όλοι – ανησυχητικά αυξανόμενη. Βία που ενισχύεται από την οικονομική και κοινωνική κρίση που βιώνουμε, βία στην οποία συμμετέχουν εκτός από ημεδαποί και αλλοδαποί, βία που μεταλλάσσεται και εξελίσσεται μερικές φορές στις πιο επικίνδυνες και ακραίες εκφάνσεις της. Βία που ασκείται από πολύ λίγους, όμως εξακολουθεί να υπάρχει, γιατί οι πολλοί είτε την ανέχονται, είτε δεν την καταγγέλλουν, είτε γιατί η πολιτεία και τα όργανά της την θεωρούν ως συστατικό στοιχείο της κοινωνίας και δεν δίνουν την ανάλογη σημασία. Δεν την προλαμβάνουν, δεν την αντιμετωπίζουν αποτελεσματικά, δεν την τιμωρούν αυστηρά, στο πλαίσιο του νόμου.

Δεν μας αξίζει ως κοινωνία, με βάση την ιστορία και τον πολιτισμό μας, να παράγουμε τόση βία, να γινόμαστε θύματα τόσο βίαιων εγκληματικών συμπεριφορών. Να βλέπουμε ως πολίτες και να βιώνουμε ως αστυνομικοί, εικόνες ντροπής, όπως ματωμένα κεφάλια και κορμιά, σε βίαιες αντιπαραθέσεις μεταξύ ημεδαπών ή αλλοδαπών πολιτών, μεταξύ φιλάθλων, μεταξύ πολιτών και αστυνομικών, να αντιμετωπίζουμε ανεξέλεγκτες πολλές φορές καταστάσεις βίας και αντιπαραθέσεις με κοινωνικές ομάδες. Μόνο σε αρρωστημένα μυαλά και όχι σε υγιείς πολίτες, αρέσουν οι εικόνες εκρήξεων, φωτιάς και βανδαλισμών.

Τι κάνουμε όμως ως πολίτες, ως πολιτεία, και κυρίως εμείς, ως αστυνομικοί, για να αλλάξουμε αυτή την πραγματικότητα; Ακόμα και όταν δεν αποδεχόμαστε την βία ή την καταδικάζουμε, ή όταν την καταστέλλουμε, αρκεί αυτό για να συμβάλλουμε στην μείωσή της; Αυτό που πιστεύω ότι πρέπει να

κάνουμε ως πολίτες, είναι η αντιμετώπιση της βίας και η αντίθεσή μας σε αντικοινωνικές και εγκληματικές συμπεριφορές, να γίνει για όλους μας στάση και τρόπος ζωής. Πρέπει καθένας μας να υιοθετήσει και να ακολουθήσει πρότυπα σωστής και αποδεκτής κοινωνικής συμπεριφοράς. Πρότυπα που καθορίζονται από ηθικούς κανόνες και την νομιμότητα. Πρότυπα που σέβονται πάνω απ' όλα την ανθρώπινη αξία, τις υγιείς κοινωνικές σχέσεις, τα ανθρώπινα δικαιώματα, και που δεν θέτουν ως αυτοσκοπό στη ζωή τους, τις υλικές απολαβές και απολαύσεις.

Και βέβαια, να αυξήσουμε την συνεισφορά μας σ' αυτό που αποκαλείται «κοινωνικός έλεγχος», και να απαιτήσουμε από την πολιτεία να οργανώσει καλύτερα τους θεσμούς και τις υπηρεσίες της, ώστε να εκλείψουν, όσο είναι εφικτό, τα κοινωνικά αίτια που προκαλούν τη βία.

Ως κρατικά όργανα, ως αστυνομικοί, υπηρετούμε έναν θεσμό που έχει ως αποστολή την ευνομία και ευταξία, την προστασία των πολιτών από το έγκλημα και την αντιμετώπιση φαινομένων βίας σε προληπτικό και κατασταλτικό επίπεδο. Έναν θεσμό που κατ' εξοχήν βρίσκεται αντιμέτωπος και διαχειρίζεται καθημερινά, ανθρώπινες συμπεριφορές που παράγουν βία. Γι' αυτό, πρέπει να επιδείξουμε μηδενική ανοχή στην ανομία και την εγκληματικότητα, όπως άλλωστε – και το γνωρίζουμε όλοι αυτό – η πολιτική ηγεσία και ο κ. Αρχηγός, έχει διαμηνύσει προς όλους μας.

Μηδενική ανοχή στην αστυνομική αυθαιρεσία: ανοίγω μία παρένθεση εδώ, λέγοντας ότι το ζήτημα, κατά την άποψή μου, δεν τίθεται μόνο ως προς το κατά πόσον οι αστυνομικοί ως κρατικά όργανα, προκαλούν με την δράση τους ή τις ενέργειές τους, μη νόμιμη, μη επιτρεπτή βία, που βέβαια είναι εκ προ-

οιμίου καταδικαστέα και τιμωρητέα. Αν και ρυθμίζεται νομικά, ζήτημα εξακολουθεί να υπάρχει σε πρακτικό επίπεδο κατά πόσο και σε ποιο βαθμό οι αστυνομικοί είναι υποχρεωμένοι να υποστούν και να ανέχονται, κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, βίαιες συμπεριφορές, και πως οι ίδιοι προστατεύονται από το να μην γίνουν θύματα βίας. Και δυστυχώς, πρέπει να παραδεχτώ ότι μέχρι σήμερα, ως πολιτεία και ως Αστυνομία, δεν έχουμε καταφέρει κάποια απλά πράγματα, όπως π.χ. να εγκριθεί και να χορηγηθεί στους αστυνομικούς, ένα απλό σπρέι πιπεριού για την ατομική τους προστασία, στις περιπτώσεις που εκδηλώνεται σε βάρος τους μη ένοπλη επίθεση. Όπως, επίσης, δεν έχουμε καταφέρει να διαθέτει κάθε αστυνομικός, ατομικό αλεξίσφαιρο γιλέκο.

Επανέρχομαι, λέγοντας ότι όλοι μας, με την αστυνομική παρουσία και δράση μας, πρέπει και οφείλουμε να συνεχίσουμε αδιάλειπτα και ακούραστα την προσπάθεια πρόληψης και καταστολής της εγκληματικότητας, και ιδιαίτερα των μορφών αυτής που στηρίζονται στην άσκηση βίας. Να εξασφαλίσουμε και να διατηρήσουμε στον υψηλότερο δυνατό βαθμό, το αίσθημα ασφάλειας των πολιτών, ιδιαίτερα σήμερα, την κρίσιμη αυτή περίοδο για την χώρα μας, που οι πολίτες το έχουν μεγαλύτερη ανάγκη.

Να αποτρέψουμε με την συμπεριφορά, τον επαγγελματισμό και κυρίως το παράδειγμά μας, την εκδήλωση συμπεριφορών από τους πολίτες, που οδηγούν σε πράξεις βίας, κυρίως στις περιπτώσεις που διαχειριζόμαστε συλλογικές κοινωνικές διαμαρτυρίες και διεκδικήσεις πολιτών. Να ελέγχουμε τις συμπεριφορές αστυνομικών, που κινούνται έξω από τα νόμιμα πλαίσια. Να συνεργαζόμαστε στενά με τους κρατικούς και μη φορείς, που έχουν ρόλο και μπορούν

να προσφέρουν στην πρόληψη ή πάταξη φαινόμενων βίας.

Κυρίες και κύριοι, το βάρος πέφτει σε όλους μας, αλλά κυρίως στους αστυνομικούς, σε μας τους αστυνομικούς που κατέχουμε θέση ευθύνης, θέση διοίκησης και λήψης αποφάσεων. Και βέβαια, για να επιτευχθούν όλα αυτά, δεν αρκούν τα καλά λόγια, δεν αρκούν οι καλές προθέσεις. Απαιτείται προσωπική δέσμευση όλων μας, και κυρίως πράξεις.

Κλείνοντας, θέλω να ευχηθώ καλή συνέχεια και επιτυχία στις εργασίες της ημερίδας. Είμαι βέβαιος ότι οι θέσεις και οι απόψεις που θα διατυπωθούν σήμερα, και τα συμπεράσματα που θα προκύψουν, δεν θα επιβεβαιώσουν απλά τις σκέψεις και τους προβληματισμούς όλων μας, για τα αίτια και τις επιπτώσεις της βίας, αλλά θα μας αποκαλύψουν με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο, γιατί όλοι μας πρέπει να λέμε «Όχι στη βία απ' όπου και αν προέρχεται» και θα μας καταστήσουν κοινωνούς μεθόδων και πρακτικών λειτουργίας και δράσης, για το πώς θα συμβάλλουμε θετικά, ως αστυνομικοί και ως μέλη της κοινωνίας, στην πρόληψη της βίας και την μείωση των ατομικών και συλλογικών εντάσεων και αντιπαραθέσεων μεταξύ πολιτών.

Σας ευχαριστώ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Κι εμείς ευχαριστούμε τον Στρατηγό Κασαπάκη, και οφείλω να πω ότι ήταν μία πολύ προχωρημένη ομιλία. Τέτοια λόγια από αστυνομικούς δεν έχουμε ακούσει τα τελευταία χρόνια. Εκείνο που μένει είναι «Όχι στη βία απ' όπου και αν προέρχεται». Παλιότερα τα ακούγαμε μονομερώς. Μπράβο, πραγματικά έχω εντυπωσιαστεί. Τώρα, ο κ. Φωτόπουλος θα λάβει τον λόγο, όπως ξέρετε είναι Πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ.

Χρήστος Φωτόπουλος

Πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ

Κυρίες και κύριοι, συναδέλφισσες και συνάδελφοι, αξιότιμοι προσκεκλημένοι, θα κάνω αναφορά στους προσκεκλημένους, ιδιαίτερα στους δοκίμους, από την σχολή των Γρεβενών και της Νάουσας, και του Τμήματος Επιμόρφωσης, αλλά και στους συναδέλφους από την ΥΑΤ και την ΥΜΕΤ και όλους τους συναδέλφους, επίσης, στα προεδρεία της Κεντρικής Μακεδονίας. Και δίπλα στον επίτιμο Πρόεδρό μας, κάθεται ο Δημήτρης ο Μητρόπουλος, αρωγός και συμπαραστάτης της Ομοσπονδίας, όπως και ο συνεργάτης μας, ο κ. Σταυρακάκης, και άλλοι που έχουν αναφερθεί.

Λοιπόν, σας καλωσορίζω κι εγώ με τη σειρά μου στην σημερινή μας ημερίδα, που αποφασίσαμε να διοργανώσουμε εδώ, στην Θεσσαλονίκη, μετά από αίτημα του πρωτοβάθμιου σωματείου μας, και σε συνέχεια της επιτυχημένης συνεδρίας που κάναμε στην Αθήνα, πριν από ένα μήνα. Είναι η συνέχιση της ίδιας προσπάθειας, που είχαμε ξεκινήσει πέρυσι το καλοκαίρι, με τις δύο πανελλαδικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας μας στην Αθήνα, και θέλω να σας πω ότι, ως Ομοσπονδία, εμείς θα εντείνουμε την δραστηριότητά μας, όχι μόνο για να φτάσει παντού το σύνθημά μας, «Όχι στη βία απ' όπου και αν προέρχεται», αλλά και για να έχουμε πρακτικά αποτελέσματα.

Δεν σας κρύβω ότι όταν ξεκινήσαμε αυτό το εγχείρημα στην Αθήνα, είχαμε κάποιες επιφυλάξεις, αλλά ακούγοντας τις τοποθε-

τήσεις των διακεκριμένων μας ομιλητών, αντλήσαμε δυνάμεις και επιβεβαιώσαμε το συμπέρασμά μας, ότι βαδίζουμε στον σωστό δρόμο. Πρέπει όμως να δυναμώσουμε η φωνή καταδίκης της βίας, πρέπει να διευρυνθεί το κίνημα οπαδών της μη βίας, αυτό που ο ίδιος ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ., ο κ. Οικονόμου, μιλώντας στην ημερίδα στην Αθήνα, ονόμασε «κουλτούρα μη βίας». Έχουμε, λοιπόν, με τις παρεμβάσεις των εκλεκτών μας προσκεκλημένων και εδώ σήμερα, να προσεγγίσουμε όσο μπορούμε περισσότερο το πολυσύνθετο φαινόμενο της βίας, και να δεσμευθούμε ότι θα επιμείνουμε στον δρόμο που έχουμε χαράξει.

Για την Ομοσπονδία μας, ζητήματα που χρήζουν προβληματισμού από πλευράς των αστυνομικών, είναι οι υπερβάσεις και οι καταχρήσεις κατά την ενάσκηση των καθηκόντων τους, οι ποικίλες επιθέσεις που δέχεται η Αστυνομία, άλλοτε ανώδυνες, φραστικές, και άλλοτε δολοφονικές δυστυχώς, αλλά και οι επιθέσεις και οι τριβές με τους διαδηλωτές, ιδίως όταν εκπορεύονται από τις γνωστές μειοψηφίες, κουκουλοφόροι, χούλιγκανς και άλλοι, που θεωρούν τρόπο ζωής την σύγκρουση με τις αστυνομικές δυνάμεις.

Κυρίες και κύριοι, δεν αρκεί πλέον να καταδικάζουμε φραστικά τη βία. Πρέπει να αναλάβουμε δράση, για να ενεργοποιήσουμε αυτό το αθέατο, πλην όμως υπαρκτό στην κοινωνία, ανέκφραστο, σε ένα βαθμό, ανθρώπινο ποτάμι, που δεν δέχεται καμία

έκφραση βίας. Θέλουμε και αναζητούμε τους συμμάχους εκείνους, που θα μας βοηθήσουν στην κοινωνία για την εξάλειψη της βίας, αν και γνωρίζουμε πολύ καλά, πόσο δύσκολο είναι αυτό το εγχείρημα της εξάλειψης. Γνωρίζουμε ότι δεν ζούμε σε κοινωνία αγγέλων, και η οικονομική κρίση που έχει ξεσπάσει στη χώρα μας, ωθεί ολοένα και περισσότερα στρώματα στην εξαθλίωση, λειτουργώντας ως ωρολογιακή βόμβα στα θεμέλια της κοινωνίας.

Η κοινωνική συνοχή απειλείται, το φάντασμα της τρομοκρατίας επανεμφανίστηκε, και η Αστυνομία για άλλη μία φορά, καλείται μάλλον ως από μηχανής θεός, να δώσει λύσεις σε ζητήματα μείζονος πολιτικής σημασίας. Είναι όμως αυτός ο ρόλος της Αστυνομίας; Εμείς λέμε όχι! Δεν μπορεί εκεί που αποτυγχάνει μία κυβέρνηση να πείσει τους πολίτες για την ορθότητα της πολιτικής της, να επιστρατεύονται τα ΜΑΤ. Το είδαμε πρόσφατα στην Αθήνα, με τις σκηνές απείρου κάλλους κάτω από την Ακρόπολη, που εξέθεσαν διεθνώς τη χώρα μας, το είδαμε και στο βίντεο που προβλήθηκε νωρίτερα, για ένα γεγονός που αποτελεί σημείο αναφοράς για μας, από τη βίαιη διάλυση της συγκέντρωσης που πραγματοποιήσαμε ειρηνικά, έξω από το Υπουργείο Οικονομικών, στις 9/10/2003.

Και διεκδικούσαμε τι; Το αυτονόητο. Να θεσπιστεί και να αναγνωριστεί η δουλειά μας ως επικίνδυνη. Με νεκρούς από το 1984 μέχρι σήμερα, 100, με τραυματίες, αν όχι 300, 250 κάθε χρόνο. Αυτό διεκδικούσαμε από τότε, αυτό συνεχίζουμε να διεκδικούμε και σήμερα.

Στην θέση του θα μπορούσαμε να προβάλλουμε εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες άλλα στιγμιότυπα βίαιης συμπεριφοράς, με πρωταγωνιστές από πολλές πλευρές, και κυρί-

ως, στιγμιότυπα καταγεγραμμένα από πολλές οπτικές γωνίες. Διότι τα αίτια της βίας, όπως όλοι γνωρίζουμε, ποικίλουν. Είναι προσωπικά, κοινωνικά, οικονομικά, πρωτίστως πολιτικά, και γι' αυτό άλλωστε προκαλούν πάντοτε και έντονες συζητήσεις, ιδίως στο κεφάλαιο της διαχείρισης και της αντιμετώπισής τους. Εμείς, λοιπόν, ως Ομοσπονδία, πρέπει να γνωρίζετε ότι έχουμε ήδη στο ενεργητικό μας, συγκεκριμένες πρωτοβουλίες, άλλες με έντονο συμβολισμό και άλλες με ουσιαστικό περιεχόμενο, στοχεύοντας πάντα στην αφύπνιση των συναδέλφων μας, αλλά και της ίδιας της κοινωνίας. Σας αναφέρω ενδεικτικά την καθιέρωση Ημέρας μνήμης των πεσόντων στο καθήκον αστυνομικών, το πρώτο Ψυχοσάββατο εκάστου έτους. Και πρέπει αυτό να το τηρούμε.

Επίσης, τα συλλαλητήριά μας για την αθλητική βία και την τρομοκρατία, από το 1997 ακόμα. Την αντιπολεμική μας διαδήλωση στην Αμερικανική Πρεσβεία, με αφορμή τον βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας, το 1999. Την καθιέρωση Ημέρας αγώνα κατά της κρατικής αυθαιρεσίας, από το 2003, στις 9/10 κάθε έτους. Την Συνδιάσκεψη Συνδικαλιστικών Στελεχών το 2005, όπου μεταξύ άλλων ζητήσαμε να καθιερωθεί ο Αντιρατσιστικός δεκάλογος του αστυνομικού. Σε ημερίδα που διοργανώσαμε το 2005, μιλήσαμε για την ένταξη αλλοδαπών στο αστυνομικό προσωπικό, θέμα ταμπού για την Ελληνική Αστυνομία. Που όμως, 4 χρόνια μετά, ο ίδιος ο αρχηγός της Scotland Yard το πρότεινε στον αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ., για την αξιοποίησή τους. σε ό,τι αφορά στην αντιμετώπιση και διαχείριση ζητημάτων μεταναστών, και όχι μόνο.

Την συμβολική μας ενέργεια στις 24/7/2005, να τιμήσουμε με επικεφαλής τότε τον επίτιμο Πρόεδρό μας, τον Δημήτρη Κυριαζίδη, τη μνήμη του Σωτήρη Πέτρουλα,

που έπεσε νεκρός σε βίαια επεισόδια με την Αστυνομία, τον Ιούλιο του 1965 στην οδό Σταδίου. Την ημερίδα για τις σύγχρονες μορφές αγώνα σε συνθήκες παγκοσμιοποίησης, το 2007, την πρότασή μας για την σύσταση ανεξάρτητου γραφείου για την αντιμετώπιση της αστυνομικής αυθαιρεσίας, αλλά και τις συνεχείς παρεμβάσεις μας για μία σύγχρονη και δημοκρατική ΕΛ.ΑΣ., μία Αστυνομία που θα σέβεται πραγματικά τον πολίτη και τα δικαιώματά του.

Παρά ταύτα και χωρίς να παραγνωρίζουμε το γεγονός ότι έχουν γίνει πολλά βήματα και πολλές προσπάθειες από πολλές πλευρές, πρέπει να παραδεχθούμε ότι η πολιτεία αντιμετωπίζει με αποσπασματικά μέτρα τα θέματα που μας απασχολούν σήμερα. Τα μέχρι σήμερα ληφθέντα μέτρα, όχι μόνο δεν βοήθησαν στον περιορισμό της βίας, αλλά απεναντίας, πολλές φορές διαπιστώνουμε ότι η νόμιμη αντιβία που εκφράζεται και από την δική μας συμμετοχή σε έναν μηχανισμό καταστολής, έχει εντελώς αντίθετα από τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα.

Ως συνδικαλιστικό κίνημα έχουμε καταγράψει τις παθογένειες του αστυνομικού μας συστήματος, που οφείλονται κυρίως στο ότι η πολιτεία δεν έχει εξασφαλίσει στον αστυνομικό, τις απαιτούμενες εγγυήσεις της ανταπόκρισης στην θεσμική λειτουργία του, και έχουμε ζητήσει ουσιαστικά την επανίδρυση της Αστυνομίας, αφού βεβαίως απαντήσει πρακτικά η πολιτεία στο ερώτημα «Τι Αστυνομία θέλουμε;». Έχουμε ζητήσει να συσταθεί διακομματική επιτροπή, η οποία θα καθορίζει και θα ελέγχει την λειτουργία της ΕΛ.ΑΣ., διεκδικούμε συνδικαλιστική συμμετοχή στα Υπηρεσιακά Συμβούλια και στα κέντρα λήψης αποφάσεων που μας αφορούν, και βεβαίως, έχουμε πει ότι πρέπει να εφαρμοστούν εκσυγχρονιστικές πολιτικές, που θα

συνοδεύονται από τα απαραίτητα κονδύλια. Διότι είναι απάτη να λέμε ότι επιδιώκουμε την ανάκαμψη της οικονομίας και την έξοδο από το τούνελ, όταν δεν εξασφαλίζουμε συνθήκες ασφάλειας για όλους, για τις επενδύσεις, για τους πολίτες, για τους ίδιους τους αστυνομικούς, που καλούνται να υπηρετήσουν το όποιο σύστημα ασφάλειας στη χώρα μας.

Οφείλουμε ως ΕΛ.ΑΣ., ως οργανωμένη πολιτεία, να δώσουμε καταλυτική απάντηση σε όσους επιβουλεύονται την δημόσια τάξη και ασφάλεια του τόπου, είτε σε όσους ενεργούν μεθοδευμένα για να απαξιώνουν τον ρόλο των αστυνομικών και της Αστυνομίας. Την ίδια ώρα, καταδικάζουμε απερίφραστα κάθε κρούσμα αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας. Λέμε όχι στους ανεκπαίδευτους και στους ασυνείδητους υπαλλήλους, τυφλά όργανα της εκάστοτε εξουσίας και απορρίπτουμε μετά βδελυγμίας λογικές και συμπεριφορές ράμπο. Εξ άλλου, είναι νωπές οι μνήμες μας από τα τραγικά γεγονότα του 2008, μετά την δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και τις δολοφονικές επιθέσεις που δέχθηκαν συνάδελφοι μας, από τις σκοτεινές δυνάμεις της ανωμαλίας, όπως αυτή στο Α.Τ. Αγίας Παρασκευής, πέρυσι στις 27/10.

Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι για την αποκλιμάκωση της κατάστασης του Δεκεμβρίου 2008, η Ομοσπονδία ενεχείρισε τότε στην ηγεσία της Αστυνομίας συγκεκριμένες προτάσεις, με στόχο την καλλιέργεια καλών σχέσεων με την ελληνική κοινωνία, αλλά δυστυχώς, χωρίς να βρουν ευήκοον ους. Ζητήσαμε π.χ. να γίνει από την ίδια την Αστυνομία, επιμνημόσυνη δέηση για τον χαμό του νεαρού μαθητή και να αποστείλει η Διοίκηση ημερήσια διαταγή, από τον ίδιο τον τότε αρχηγό, με ένα βροντερό μήνυμα: ποτέ πια! Να εφιστά την προσοχή στην χρήση των όπλων και να μην αφήνεται καμία σκιά

στην διερεύνηση παρόμοιων γεγονότων, με στόχο την πλήρη διαλεύκανση και την απόδοση υπηρεσιακών ευθυνών. Ζητούσαμε να γίνουν ομιλίες σε σχολεία, από Διοικητές Αστυνομικών Τμημάτων σε όλη την Ελλάδα, ζητούσαμε επισκέψεις συνδικαλιστών και διακεκριμένων προσωπικοτήτων σε όλες τις σχολές της Ελληνικής Αστυνομίας, καθιέρωση διαλέξεων για τον συνδικαλισμό και την ιστορία του Εργατικού Κινήματος. Ζητούσαμε να διανεμηθούν εισιτήρια στους δόκιμους αστυνομικούς για να παρακολουθήσουν κινηματογραφικές ταινίες, που στηλιτεύουν την αστυνομική αυθαιρεσία και την έλλειψη σεβασμού προς τους πολίτες. Χαρακτηριστική ήταν τότε η ταινία «Ανταλλαγή», η οποία παιζόταν εκείνες τις ημέρες στους κινηματογράφους και αναφερόταν στην διαφθορά της αστυνομίας στο Λος Άντζελες, προβάλλοντας τις διαδηλώσεις που έκαναν οι αμερικανοί πολίτες, ζητώντας για την πόλη τους μία ανθρώπινη Αστυνομία.

Προτείναμε, επίσης, να τυπωθούν ειδικές αφίσες για όλες τις Αστυνομικές Υπηρεσίες, με θέμα την διαφθορά και τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Και βέβαια, ζητήσαμε να αναλάβει επιτέλους πρωτοβουλίες το Αρχηγείο και το Υπουργείο, ώστε να αρχίσει ο διάλογος με τα πολιτικά κόμματα και την επιστημονική κοινότητα, με στόχο να καταλήξουμε σε ένα διαχρονικό πλαίσιο λειτουργίας της ΕΛ.ΑΣ., σεβαστό από όλους.

Επίσης, στο ίδιο πνεύμα, κάναμε αναφορά στην διαμαρτυρία μας της 23/7/2009, όπου συμβολικά αναρτήσαμε «ματωμένα» αστυνομικά πουκάμισα στην πλατεία Συντάγματος, μετά την δολοφονία του συναδέλφου μας Νεκτάριου Σάββα, σε μία προσπάθεια ευαισθητοποίησης της κοινής γνώμης και συστράτευσης όλων, για την παλλαϊκή κατάδίκη της τρομοκρατίας. Κάνοντας δε πράξη

απόφαση του 2009 των Υπουργών Εσωτερικών της Ε.Ε. για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, αφουγκραζόμενοι με ιδιαίτερη προσοχή την αναφορά των Υπουργών για την σημασία που έχει η απόδοση της οφειλόμενης τιμής στα θύματα της τρομοκρατίας, ζητήσαμε να μετονομαστεί από τον Δήμο Αθηναίων, το σημείο της δολοφονίας του συναδέλφου μας, ως οδός Νεκταρίου Σάββα, πράγμα, όμως, που ως σήμερα δυστυχώς, δεν έχει υλοποιηθεί, ίσως βαλτώνοντας στα γρανάζια της γραφειοκρατίας.

Ίσως, ο Δήμος Αθηναίων πρέπει να παραδειγματιστεί από την άμεση απόφαση του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, να ονομάσει τον 7ο όροφο του υπουργείου ως όροφο Γεωργίου Βασιλάκη, του συναδέλφου μας που βρήκε τραγικό θάνατο από έκρηξη παγιδευμένου δέματος στις 24/6/2010.

Θα ήταν επίσης παράλειψή μου αν δεν ανέφερα ότι το καλοκαίρι του 2009, καταγγείλαμε την απροθυμία των τότε κυβερνώντων να εναρμονίσουν την ελληνική νομοθεσία με σχετική ευρωπαϊκή οδηγία, για την αποζημίωση των θυμάτων εγκλημάτων βίας από πρόθεση. Αναδείξαμε το θέμα με αποτέλεσμα το Υπουργείο Δικαιοσύνης να προωθήσει σχετικό νομοσχέδιο, και μόλις φέτος το Μάιο, με απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης Χάρη Καστανίδη, να συσταθεί και η αρμόδια Ελληνική Αρχή Συνδρομής.

Κυρίες και κύριοι, οι μεγάλες αλλαγές που προτείνονται από την Ομοσπονδία μας, χρόνια τώρα, μέρος των οποίων υπάρχει και στο προεκλογικό πρόγραμμα της κυβέρνησης, όπως είναι ο εκσυγχρονισμός και ο εκδημοκρατισμός της εκπαίδευσης των αστυνομικών, το Ινστιτούτο Αντιεγκληματικής Πολιτικής, η αλλαγή τρόπου εκλογής ηγεσίας, η ριζική αλλαγή της διοικητικής δομής, η αναβάθμιση της υλικοτεχνικής

υποδομής, η απελευθέρωση δυνάμεων από ξένα έργα και άλλα πολλά, θα πρέπει να δρομολογηθούν άμεσα, με συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα υλοποίησης, κυρίως με την συνδρομή επιστημονικών φορέων και προσωπικοτήτων εγνωσμένου κύρους. Διότι, η επιστημονική αποτύπωση των χρόνιων δυσλειτουργιών της ΕΛ.ΑΣ. και η επιστημονική υπόδειξη των αναγκαίων μέσων για την αντιμετώπιση της κρίσης, στην οποία έχει περιέλθει ο αστυνομικός θεσμός στη χώρα μας, είναι πιστεύω, ο μόνος δρόμος για να αντιμετωπίσουμε πιο αποτελεσματικά και τα προβλήματα που πραγματεύεται η σημερινή μας ημερίδα.

Πέραν των όσων ανέφερα για την λειτουργία της Αστυνομίας, αυτονόητο είναι ότι έχουμε όλοι μας ιερή υποχρέωση απέναντι στους εαυτούς μας, απέναντι στην κοινωνία μας, να οδηγήσουμε την βία στην απομόνωση, όπου και αν αυτή απαντάται. Σε μεμονωμένα άτομα, σε περιορισμένες ομάδες στην κοινωνία, σε κρατικές δομές και φορείς, παντού.

Επιτρέψτε μου, τελειώνοντας, να αναφερθώ και σε μία άλλη διάσταση που όπως είπα και στην Αθήνα, δεν είχε τύχει της προσοχής μας. Όλοι γνωρίζουμε την ιστορική φυσιογνωμία του Μαχάτμα Γκάντι, του μεγάλου Ινδού ηγέτη και εμπνευστή της παθητικής αντίστασης, της αντίστασης χωρίς την χρήση βίας, που νίκησε τελικά ακόμα και τους πανίσχυρους ξένους δυνάστες του ινδικού λαού. Αυτός ο μεγάλος στοχαστής και πολιτικός, είχε πει ότι η θεωρία της μη βίας, έχει τις ρίζες της περισσότερο στον Χριστιανισμό, παρά στον Ινδουισμό. Μάλιστα, από τα κείμενα που τον επηρέασαν περισσότερο, έχει αναφέρει την Επί του Όρους ομιλία του Ιησού Χριστού, ένα κείμενο που αργότερα θα καθόριζε την έκφραση μεγάλου

μέρους της δυτικής φιλοσοφικής σκέψης.

Είμαστε ως Έλληνες, στη μεγάλη πλειονότητα, Χριστιανοί Ορθόδοξοι, ορκιζόμαστε στο Ιερό Ευαγγέλιο, αλλά απέχουμε πολύ από το να εφαρμόσουμε στην πράξη διακηρυγμένες αλήθειες και πιστεύω. Καταθέτω αυτές τις σκέψεις, θέλοντας να τονίσω ότι αν πράγματι επιδιώκουμε τον εξοστρακισμό της βίας από τη ζωή μας, μπορούμε να βρούμε τον δρόμο που πρέπει να ακολουθούμε ως δημοκρατικοί άνθρωποι, όταν αναμετριάμαστε με τις σύγχρονες απειλές και προκλήσεις, έτσι όπως αυτές αναφέρονται στην καθημερινότητά μας, σε πείσμα της παγκοσμιοποίησης, αλλά και της εγχώριας οικονομικής κρίσης, όπως προανέφερα.

Είναι καιρός, ως αστυνομικοί, χωρίς να παραβλέπουμε το αντιφατικό της υπόθεσης, να μιλήσουμε ανοιχτά για το κίνημα των οπαδών της μη βίας. Και σε πείσμα των καιρών, να προβληματιστούμε, αν ένα τέτοιο κίνημα μπορεί να επιφέρει συντριπτικά χτυπήματα στον αντίπαλο, όποιος και αν είναι αυτός, όσο ισχυρός και αν είναι αυτός. Αν δηλαδή το κοινωνικό φαινόμενο της βίας, αν όχι σε όλες του, τουλάχιστον σε αρκετές εκφάνσεις του, μπορεί να θεραπευτεί με συγκεκριμένες πρακτικές, μέσα από ένα παλλαϊκό κίνημα αντιβίας.

Αν τώρα αυτό ξεφύγει από το κλειστό τραπέζι των συζητήσεων και προσλάβει ευρύτερες διαστάσεις, θα μιλούμε για μία θετικότατη εξέλιξη που θα προϋπέθετε, βέβαια, την απαγκίστρωση από τον αστερισμό της αποχαύνωσης και της υποκοιλούρας. Θα έχει ως αφετηρία την αφύπνιση των πολιτών, την ενεργητική συμμετοχή στα κοινά, την συστράτευση, τέλος, στον αγώνα, για ένα καλύτερο αύριο χωρίς προκαταλήψεις για το μέλλον, με την αξιοποίηση της παγκόσμιας γνώσης και φυσικά όλων των νέων

δυνατοτήτων της τεχνολογίας, και των συστημάτων ΜΜΕ.

Μια τέτοια εξέλιξη, φυσικά, θα στερούσε το οξυγόνο από τους οπαδούς της βίας, θα άφηνε άνεργους τους εμπόρους του τρόμου, ενώ θα λύτρωνε τον πολίτη και τον ένστολο, από τους κινδύνους που τον απειλούν καθημερινά, αλλά και συνολικά την κοινωνία από τα δεινά της βίας, είτε ομιλούμε για ατομική, οικογενειακή, κοινωνική, ρατσιστική, διοικητική, ψυχολογική, είτε για τις πιο οργανωμένες της μορφές, όπως είναι η αθλητική, η πολιτική, η τρομοκρατική, η κρατική, η αστυνομική βία κλπ.

Σας ευχαριστώ πολύ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Ευχαριστούμε τον κ. Φωτόπουλο. Πραγματικά, τόσα χρόνια στο κουρμπέτι, πρώτη φορά ακούω από αστυνομικούς τέτοια προχωρημένα λόγια. Και αυτοκριτικά ακόμα, ενώ παλιότερα δεν ήταν έτσι. Μία ήταν η αλήθεια. Μπράβο! Και νομίζω ότι πάντα το επάγγελμα, τουλάχιστον των μισών αστυνομικών, είναι επικίνδυνο, έτσι δεν είναι; Πόσα θύματα έχετε είπατε; 100 νεκροί; Και πολλοί τραυματίες βέβαια.

Θα παρακαλέσω τον Βουλευτή του ΚΚΕ, τον κ. Ζιώγα, για να μην περιμένει πολύ...

Γιάννης Ζιώγας

Βουλευτής του ΚΚΕ

Δεν θα πω τον λόγο για τον οποίο πρέπει να αναχωρήσω και να αποχωρήσω, γιατί είναι κοινότυπος, τυχαίνει όμως να είναι αλήθεια. Δεν θα το πω.
Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Το κατάλαβα.

Γ. ΖΙΩΓΑΣ: Ως ΚΚΕ, ευχαριστούμε θερμά για την πρόσκληση της ΠΟΑΣΥ και της Ένωσης των Αστυνομικών Υπαλλήλων του νομού μας,

Φίλες και φίλοι, στην πεντάλεπτη περίπου τοποθέτηση, θα ήθελα να τοποθετηθούμε, να καταθέσουμε την δική μας άποψη για το ζήτημα της βίας, ως ΚΚΕ και να απαντήσω και στο ερώτημα που έθεσε

ο Πρόεδρός σας, της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων του νομού.

Η συζήτηση για την βία γίνεται σε μία χρονική στιγμή που όλοι βιώνουμε ότι ξεθεμελιώνονται όλα όσα κατακτήσαμε εμείς με τους αγώνες μας, εμείς οι εργαζόμενοι, καθώς επίσης και ό,τι μας κληροδότησαν οι πατεράδες μας με τον κόπο τους, με τον ιδρώτα και το αίμα τους. Μειώνονται οι μισθοί, οι συντάξεις, τα μεροκάματα με τρόπο βίαιο θα λέγαμε. Όπως λέει και ο ποιητής ο εθνικός, πέρασαν μέρες πολλές μέσα σε λίγη ώρα, όλες οι κατακτήσεις ενός αιώνα πάρθηκαν πίσω μέσα σε λίγους μήνες. Και

πρόσφατα, ο κ. Πρωθυπουργός δήλωσε ότι δεν θα μειωθούν μισθοί και συντάξεις. Τίποτα πιο ψευδές! Διότι όλοι ξέρουμε τι γίνεται με την ΔΕΗ, τι γίνεται με το πετρέλαιο, τι γίνεται με τις αντικειμενικές αξίες, με τις αναπροσαρμογές των μισθών, τις αμοιβές στις ΔΕΚΟ, καθώς επίσης και στον ιδιωτικό τομέα, δεν είναι του παρόντος.

Το πιο σημαντικό, καταργούνται οι ΣΣΕ σε σύντομο χρονικό διάστημα, δυστυχώς, σ' αυτή τη λαίλαπα των αλλαγών, των αντιδραστικών αλλαγών. Όταν λοιπόν αντιδρά, όταν οργανώνεται, παλεύει και συγκρούεται ο εργάτης, ο εργαζόμενος, ο άνεργος, με την αντιλαϊκή, αυτή την αντεργατική πολιτική, ποιος μπορεί να μιλήσει για βία; Τελικά, ποιος ασκεί βία σε ποιον, ποιος βιάζει ποιον;

Σήμερα, για άλλη μια φορά, οι ανάγκες, τα δικαιώματά μας, θυσιάζονται κάτω από τη μπότα του γερμανού τραπεζίτη της Ε.Ε., του ΔΝΤ, των πολυεθνικών, ντόπιων και ξένων. Ταυτόχρονα, τα κυριαρχικά μας δικαιώματα στο Αιγαίο – που είναι σημαντικό κατά την άποψή μας – όπως και χτες, παραδίδονται στο ΝΑΤΟ, που καιρό τώρα δεν αναγνωρίζει σύνορα, παρά μόνο γκρίζες ζώνες. Γνωστά πράγματα σε όλους μας.

Είναι φυσικό, μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, οι εργαζόμενοι – γι' αυτό τα αναφέρουμε – ο λαός μας και η νεολαία, να αντιδρούν, να διεκδικούν για τα δικαιώματα, για τις ανάγκες τους. Και όλοι, νομίζω, είμαστε περήφανοι, γιατί μέσα στις πατριωτικές παραδόσεις του λαού μας, ποτέ δεν ήταν το να σκύβει το κεφάλι η νεολαία, απέναντι στον εκάστοτε ισχυρό δυνάστη. Όμως, η ουσία είναι ότι όσο η φτώχεια και η εξαθλίωση θα επεκτείνονται, τόσο η οργή, η αγανάκτηση και οι λαϊκοί αγώνες, θα δυναμώνουν. Λέχθηκε και από προηγούμενους ομιλητές,

κυρίως από τον κύριο Φυντανίδη. Και να καρπώνονται οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, τον πλούτο που παράγουν, αυτό λέμε εμείς.

Τότε η υποκριτική συμπόνια της εξουσίας για τα θύματα της πολιτικής τους, θα υποχωρεί και απέναντί τους θα δυναμώνει ο αυταρχισμός της κρατικής καταστολής, πακέτο και με τις προβοκάτσες των διαφόρων ντόπιων και ξένων μηχανισμών. Για να τρομοκρατηθεί ο λαός, για να χτυπηθούν αυτοί οι αγώνες του και η πρωτοπορία του. Γνωστά πράγματα από την πρόσφατη κοινωνική ιστορία της χώρας μας, του λαϊκού κινήματός μας και όχι μόνο της χώρας μας. Το κλίμα προετοιμάζεται πολλές φορές μεθοδικά. Το δήθεν «αντάρτικο των πόλεων», σε εισαγωγικά βέβαια, η βία των γνωστών αγνώστων, οι μπαχαλάκηδες, η προβοκάτσια, οι δολοφονίες, που καμία σχέση δεν έχουν με τους λαϊκούς αγώνες, αξιοποιούνται από την εξουσία, όχι μόνο για την τρομοκράτηση του λαού, αλλά και ταυτόχρονα για την συναισθηματική φόρτιση των εργαζομένων στα Σώματα Ασφαλείας, για όσο γίνεται πιο ενεργητική στήριξη της καταστολής σε βάρος του λαού.

Η αξιοποίηση της προβοκατόρικης δράσης των ομάδων αυτών, δεν αφορά μόνο στην δικαιολόγηση της σκλήρυνσης των κατασταλτικών μέτρων, όπως είναι ο γνωστός τρομονόμος, αλλά και στην ιδεολογική χειραγώγηση, στον αποπροσανατολισμό του λαού, με την συγκάλυψη της πραγματικής βίας που ασκείται από την κυρίαρχη τάξη και την πολιτική που την στηρίζει, με την προσπάθεια αφοπλισμού του εργατικού κινήματος, με την αναγόρευση του αστικού πολιτικού κόσμου σε δήθεν υπερασπιστή της ειρήνης, της Μηδείας, του πολιτισμού, της δημοκρατίας, κατά το συμφέρον πάντα. Όμως, οι ευαίσθητοι

θιασώτες της Μηδείας, προσπαθούν να μας κάνουν να ξεχάσουμε ότι η βία αποτελεί συστατικό στοιχείο του ίδιου αυτού του κοινωνικοπολιτικού εκμεταλλευτικού συστήματος, το οποίο υπερασπίζονται και την επιβάλλουν με το κράτος τους. Ότι η βία χαρακτηρίζει το καπιταλιστικό σύστημα από τα γεννοφάσκια του. Ότι ο βούρδουλας, η άμεση και έμμεση βία, συνοδεύουν την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης.

Η βία λοιπόν, χρησιμοποιείται ως βασικό μέσο, για την στήριξη και προώθηση της εσωτερικής, αλλά και της εξωτερικής πολιτικής της άρχουσας τάξης. Αυτό προσπαθούν να συγκαλύψουν οι θιασώτες, γενικά, της Μηδείας. Η αλήθεια είναι ότι η χρήση της βίας και της καταστολής, εκδηλώνεται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της κυρίαρχης πολιτικής. Ήδη, διαμορφώνεται το κλίμα και συστηματικά, καιρό τώρα, καλλιεργείται η άποψη ότι η Αστυνομία πρέπει να απελευθερωθεί από ενδοιασμούς και ευαισθησίες, γύρω από τις αντιλήψεις περί συνταγματικής ελευθερίας και δικαιωμάτων. Άλλοι το λένε πιο απλά. Ότι για την ευημερία μας πρέπει να περιορίσουμε τις ελευθερίες μας.

Εσείς τα του οίκου σας, τα ξέρετε καλύτερα. Δική μας όμως πεποίθηση είναι ότι η προβοκάτσια, οι γνωστοί - άγνωστοι, το έγκλημα, όλα αυτά, επιστρατεύονται και γίνονται το άλλοθι για το πολύμορφο χτύπημα, κυρίως του λαϊκού κινήματος, που είναι φυσικό να αντιδρά όταν του παίρνουν το ψωμί από το πιάτο και πάνω από το τραπέζι. Η μηδενική ανοχή δεν αφορά αυτούς τους μηχανισμούς, ούτε βέβαια όσους κερδοσκοπούν ή θησαυρίζουν σε βάρος των εργαζομένων. Τον λαό σημαδεύει, όταν σηκώνει κεφάλι, όταν αντιστέκεται απέναντι στη βία της ανεργίας, απέναντι στη

βία της πείνας, στη βία του ασφαλιστικού, όταν διεκδικεί να πάρει πίσω τον πλούτο που παράγει και που του τον κλέβουν.

Τρομοκρατία και βία χειρίστου είδους είναι, να βλέπεις να έρχονται τα γεράματα και να μη μπορείς να πας στο γιατρό. Να πληρώσεις το νοίκι, να φας, να βλέπεις το παιδί σου να μαραζώνει σαν άνεργος ή απασχολήσιμος χωρίς δικαιώματα. Ως άχρηστος, χωρίς μέλλον. Όταν σου κατεβάζουν τον διακόπτη του ρεύματος, του αερίου ή του νερού, και σε πιάνει απόγνωση.

Εμείς παίρνουμε καθαρή θέση. Πιστεύουμε και διεκδικούμε την λαϊκή κυριαρχία ουσιαστικά. Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα του λαού να καθορίζει την τύχη του. Κανένας δεν είναι πάνω από τον κυρίαρχο λαό και αυτός έχει κάθε δικαίωμα να αλλάζει κάθε τι που μπαίνει εμπόδιο στην ευημερία του, με την υπεροχή της δύναμής του, της πλειοψηφίας που διαθέτει και με την δύναμη του αγώνα του. Η πάλη του λαού για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, θεωρείται από την κυρίαρχη τάξη, ως το πιο φρικτό έγκλημα, που δικαιολογεί την κάθε είδους καταστολή. Αυτή τη μαζική δυναμική δράση του λαού, για να κερδίσει τη ζωή του, κανένας δεν έχει δικαίωμα να την συκοφαντεί και να την καταδικάσει, στο όνομα της καταδίκης της βίας, απ' όπου και αν προέρχεται.

Καταλαβαίνετε ότι καταθέτουμε μία συγκεκριμένη οπτική στο ζήτημα αυτό. Η βία σαν σύνθετο κοινωνικό φαινόμενο, έχει την ρίζα της στο κοινωνικό σύστημα, που σαν σημαία έχει την επιδίωξη, την αποθέωση του ατομικού κέρδους με κάθε μέσο. Δεν εξαφανίζεται με την ένταση της καταστολής, ούτε βέβαια εξορκίζεται με καταδίκες και ηθικόλογα κηρύγματα. Η έντιμη στάση του καθενός, κρίνεται από την συμβολή του

στην ενίσχυση του αγώνα για την εξάλειψη της βίαιης κυριαρχίας και εκμετάλλευσης του ενός μέρους της κοινωνίας πάνω στο άλλο.

Σας ευχαριστώ πολύ και εύχομαι κάθε θετικό αποτέλεσμα από την ημερίδα σας.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Ευχαριστούμε τον κ. Ζι-

ώγα, ο οποίος, επιπλέον, έδωσε έναν άλλο παράγοντα βίας, την άνωθεν βία. Την βία του μεγάλου κεφαλαίου, της τρόικας, του ΔΝΤ κλπ., είναι η άλλη βία αυτή.

Τώρα θα παρακαλέσουμε τον εγκληματολόγο κ. Τσιγκρή, του Παντείου Πανεπιστημίου, να μας τα πει από την δική του «εγκληματική» πλευρά.

Αγγελος Τσιγκρής

Εγκληματολόγος

Ευχαριστώ πολύ, κ. Πρόεδρε, που μου δίνετε τον λόγο, να τα πω από την δική μου, εγκληματολογική πλευρά, αν και βεβαίως, μπορώ να τα πω και από την δική μου «εγκληματική» πλευρά. Δηλαδή, θα επιδιώξω σήμερα να μιλήσω περισσότερο ως ακαδημαϊκός και ως εγκληματολόγος, παρά ως δικηγόρος της πράξης, που αντιμετωπίζω και πολλές από τις υποθέσεις του Σώματος, οι οποίες φτάνουν τελικά στην ποινική δικαιοσύνη, με ανυπολόγιστες οικογενειακές, υπηρεσιακές ή οποιεσδήποτε άλλες συνέπειες, ψυχολογικές, κοινωνικές, για μέλη του Σώματός σας. Να με συγχωρέσετε, για την οικονομία του χρόνου, και για να μην ξεφύγουμε ιδιαίτερα, να αποφύγω τους χαιρετισμούς, τις φιλοφρονήσεις, τα συγχαρητήρια, και όλα τα εισαγωγικά. Αν και βεβαίως, δεν πρέπει να ξεχάσω να πω ένα μεγάλο μπράβο, που γίνονται τέτοιες ημερίδες.

Θέλω να σας πω ότι αισθάνομαι ιδιαίτερα αμήχανος. Και αισθάνομαι αμήχανος, γιατί αυτά που ήθελα να πω, τα έχετε πει ήδη όλα. Τα είπε η ηγεσία του Σώματος, τα είπε η συνδικαλιστική ηγεσία σας και ειλικρινά, παρακολουθώντας την πορεία του Σώματος την τελευταία 25ετία, και σαν καθηγητής σας, αλλά τέλος πάντων και από άλλες ενασχολήσεις διάφορες, με τον χώρο, πρέπει να σας πω ότι είναι η πρώτη φορά, που ακούω έναν τέτοιο ριζοσπαστικό κριτικό, έντονο λόγο. Έτσι ώστε, κάποιοι από μας, ενδεχομένως, αν αρχίσουν να μιλάνε, να φαντάζουν μπροστά σας ιδιαιτέρως συντηρητικοί.

Θα σας έλεγα λοιπόν, ότι μου δίνει μία μεγάλη ικανοποίηση το γεγονός ότι έχουμε διανύσει μία μεγάλη απόσταση. Τουλάχιστον το λέμε, γιατί δεν το κάνουμε. Τουλάχιστον έχουμε αρχίσει να μιλάμε, γιατί παλιά δεν το λέγαμε. Σήμερα αναγνωρίζουμε,

τέλος πάντων, τι είναι αυτό που προκαλεί το πρόβλημα. Όταν μία οικοδομή πέφτει, όταν ένα οικοδόμημα σωριάζεται, όταν βάσεις εκρηκτικά σε ένα νταμάρι, όταν ουσιαστικά δημιουργείς μια έκρηξη, υπάρχει κρότος, υπάρχει θόρυβος, υπάρχουν φθορές, υπάρχουν τραυματίες, αν δεν βάλεις μαξιλάρια, δίχτυα, πλέγματα ασφαλείας, θα υπάρξουν θύματα. Αυτό συμβαίνει στις σύγχρονες κοινωνίες.

Οι σύγχρονες κοινωνίες είναι πιο πολύπλοκες από τις παλιότερες. Γι' αυτό έχουν μεγαλύτερα ποσά βίας. Λέω και επιμένω, το διακηρύσσω σε οποιαδήποτε παρέμβασή μου, ότι δεν υπάρχει κανένας πιο αξιόπιστος δείκτης μέτρησης των σημείων της κοινωνικής παθογένειας, από τα επίπεδα της ποσότητας και της ποιότητας που καταγράφει η βία σε μια κοινωνία. Δεν χρειάζεται να δείτε τίποτε παραπάνω, ούτε τους δείκτες ανεργίας, ούτε τους δείκτες φτώχειας, ούτε τα ποσοστά του πληθυσμού που διαβιού κάτω από το όριο της φτώχειας, ούτε τις μη ενσωματωμένες ομάδες των συμπολιτών μας, ούτε τους ανθρώπους που ζουν σαν παιδιά ενός κατώτερου θεού. Ούτε αυτούς οι οποίοι δεν μπορούν να πάρουν αυτό που τους ανήκει. Δεν χρειάζεται να δείτε τίποτε από αυτά. Αρκεί να δείτε με ένα έμπειρο, γυμνασμένο, εκπαιδευμένο μάτι, την πραγματικότητα του εγκλήματος, στην ποσότητα και την ποιότητά του.

Το έγκλημα, λοιπόν, περιγράφει, με τον πλέον σαφή τρόπο, τι συμβαίνει στην κοινωνία. Δεν υπάρχει τίποτα πιο αξιόπιστο. Είναι το καυσάεριο που βγάζει ένα αυτοκίνητο, ένα αυτοκίνητο παλιάς τεχνολογίας. Με κακό σέρβις, με πολύ άσχημα λάδια, με κακή μηχανολογική συντήρηση, βγάζει απίστευτα ποσοστά καυσαερίου. Όπως και ένα νοσοκομείο, ανεξάρτητα αν κάνει μία

καλή δουλειά, όταν αφαιρεί όγκους, βγάζει απίστευτα νοσοκομειακά λύματα.

Έτσι και μία κοινωνία, όταν κάνει πολλές, πολύπλοκες και μάλιστα αντιφατικές, άνισες, χωρίς δικαιοσύνη, χωρίς επαφή, χωρίς συγκρότηση, χωρίς συνοχή, χωρίς επαφή των κοινωνικών εταίρων, δημιουργεί εκρηκτικές εντάσεις. Όσο μεγαλύτερες οι αποστάσεις, τόσο μεγαλύτερες οι συγκρούσεις. Όσο μεγαλύτερες οι ανισότητες, τόσο μεγαλύτερες οι εκρήξεις, όσο μεγαλύτερη η ανασφάλεια που βιώνει ο σύγχρονος άνθρωπος, τόσο μεγαλύτερα τα επίπεδα της βίας σε μία κοινωνία.

Αυτό το κάνω ως εισαγωγή, έχω γράψει εδώ με μεγάλα γράμματα, τουλάχιστον να μη φοράω και γυαλιά, για να τα βλέπω, περίπου 29 σελίδες. Δεν θα τις πω όλες. Δεν θα πω τίποτα. Θα αρκεστώ να απαντήσω στην εξαιρετική ερώτηση που έκανε ο Πρόεδρος των Αστυνομικών Υπαλλήλων του νομού σας. Είπε, τι περιμένουμε για την βία στην Ελλάδα και πώς θα την αντιμετωπίσουμε;

Πρέπει να σας πω ότι αυτό που περιμένουμε για την βία στην Ελλάδα, για μένα προσωπικά, έχει καθυστερήσει. Νομίζω ότι μάλλον η κοινωνία σήμερα είναι μουνδιασμένη και λειτουργεί σε μία ύπνωση. Παρακαλώ πολύ, δώστε προσοχή και ακούστε με. Η Ελλάδα περιμένει εγγυημένα, ένα τσουνάμι επιθετικότητας και βίας. Θα έρθει ένα μεγάλο κύμα, και μάλιστα έχει καθυστερήσει ιδιαιτέρως.

Όταν οι κοινωνίες βρίσκονται σε μία ύπνωση, σημαίνει ότι κάτι συμβαίνει. Η πιο ήσυχη στιγμή της ημέρας, από γεωλογικά φαινόμενα, λένε οι σεισμολόγοι, είναι λίγο πριν κάνει τον μεγάλο σεισμό. Το πιο σκοτεινό, λένε άλλοι, σημείο της νύχτας, είναι λίγο πριν ξημερώσει. Ενδεχομένως σήμερα, να βρισκόμαστε σε μία πολύ οριακή στιγμή. Πρέπει να την προλάβουμε. Και πρέπει

να σας πω ότι δεν είστε οι κατά κύριο λόγο υπεύθυνοι. Δεν οφείλεται σε σας η βία.

Υπάρχει μία αφελής άποψη, και θα σας έλεγα ότι είναι το μεγάλο άλλοθι, ότι όταν αυξάνεται το έγκλημα και αυξάνεται η βία, φταίει λέει η Αστυνομία, γιατί ο Στρατηγός δεν κάνει καλά τη δουλειά του στη Βόρεια Ελλάδα. Γιατί ο Αστυνομικός δεν φρουρεί καλά την περιοχή του, γιατί ο διοικητής του τμήματος δεν έχει μέσα ή δεν έχει περιπολικά ή δεν έχουν βάλει πολλές κάμερες. Είναι μία ανάγνωση, είναι η ανάγνωση της καταστολής. Το πρόβλημα της βίας αφορά τα αίτια που την παράγουν. Αν δεν δούμε πραγματικά, ποια είναι τα αίτια που την παράγουν, και δεν απαντήσουμε πραγματικά, θα σας έλεγα απροκατάληπτα, στα αίτια που δημιουργούν την βία, δεν θα δώσουμε μία λογική πρόληψή της για το μέλλον.

Η Αστυνομία τι είναι; Είναι μία μεγάλη ομπρέλα. Ανοίγουμε την ομπρέλα δηλαδή, την ώρα που βρέχει, για να μη βραχούμε. Δεν είναι ότι δεν βρέχει, είναι ότι κρατάμε την ομπρέλα. Εμείς τι θέλουμε να φτιάξουμε; Θέλουμε να φτιάξουμε μία κοινωνία χωρίς βροχή, με τα καλύτερα μετεωρολογικά φαινόμενα, μία κοινωνία με περισσότερο ήλιο. Και αν είναι δυνατόν να τον βλέπουν όσο το δυνατόν περισσότεροι από τους κοινωνικούς εταίρους.

Αυτά είναι τα δύο βασικά δίπολα. Η πρόληψη και η καταστολή. Η καταστολή δεν είναι κομμάτι της αντιμετώπισης, έρχεται εκ των υστέρων. Η πρόληψη είναι αυτό που δίνει τις πραγματικές απαντήσεις. Τις πραγματικές απαντήσεις στα φαινόμενα που παράγουν τη βία. Θα σας φέρω τέσσερα παραδείγματα. Να δείτε ότι δεν έχετε ευθύνη για την εγκληματικότητα η οποία αυξάνεται διαρκώς στον τόπο μας, ή τέλος πάντων σε όλες τις σύγχρονες κοινωνίες. Μη νομίζετε

ότι η Ελλάδα διαφέρει από άλλες κοινωνίες της βόρειας Ευρώπης ή της Αμερικής.

Σας έλεγα, λοιπόν, το φαινόμενο της βίας στην οικογένεια. Πώς μπορεί να παρέμβει η Αστυνομία; Το φαινόμενο της βίας στην οικογένεια είναι ένα δομικό πρόβλημα μιας παθολογίας στην οικογένεια, δεν είναι αστυνομικό το πρόβλημα, δεν αντιμετωπίζεται με αστυνομικά μέτρα. Το πρόβλημα της βίας στα γήπεδα, αναφέρθηκε, έχουν γίνει πολλές συζητήσεις. Όλες οι έρευνες δείχνουν, ότι τελικά δεν είναι αστυνομικά τα μέτρα τα οποία δεν αποδίδουν και αντιμετωπίζουμε τέτοια προβλήματα στις αθλητικές εγκαταστάσεις. Τα προβλήματα είναι καθαρά κοινωνικά. Τα γήπεδα αποτελούν τόπους εκτόνωσης συλλογικών κοινωνικών εντάσεων. Το ζήτημα στις φυλακές, όπου υπάρχει μία απίστευτη βία, κλιμακούμενη βία, απίστευτες κακουργηματικές πράξεις εντός των τειχών. Φταίει η Αστυνομία εκεί; Πώς μπορεί να το ελέγξει; Υπάρχουν πολλές επιθετικές συμπεριφορές, στις οποίες η Αστυνομία είναι απύσχα ή δεν μπορεί να παρέμβει, ή εκ του ρόλου της δεν έχει τέτοια αποστολή.

Οι αιτίες είναι να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα κατάματα. Όλες οι έρευνες δείχνουν, για τις έρευνες στην παραβατικότητα των νέων, ότι οι νέοι που παραβαίνουν, οι νέοι που εμπλέκονται σε νεανικές συμμορίες, οι νέοι οι οποίοι ουσιαστικά παραβιάζουν τον νόμο, μπαίνουν στη φυλακή και από κει και πέρα τους έχουμε μόνιμους πελάτες στα Αστυνομικά Τμήματα, στα κρατητήρια, στην Ασφάλεια, στη φυλακή, στα σωφρονιστικά καταστήματα, υποτροπιάζουν συνεχώς, και γίνονται ουσιαστικά ο στενός πυρήνας της κακουργηματικής βίας στον τόπο μας, δεν είναι τίποτε άλλο, παρά άνθρωποι οι οποίοι κατάγονται από διαλυμένες ή να είμαι πιο σαφής, παθολογικές οικογένειες. Όταν

ο θεσμός της οικογένειας δεν λειτουργεί, υπάρχει ταυτόχρονα πρόβλημα του παιδιού στο σχολείο. Το παθολογικό οικογενειακό, αλλά και σχολικό περιβάλλον, δημιουργεί ανθρώπους νεανικής ηλικίας, οι οποίοι είναι επιρρεπείς προς την παραβατικότητα. Είναι νόμος για την δική μας επιστήμη. Είναι συμπεράσματα τα οποία αποτελούν επιστημονική γνώση ενός ολόκληρου αιώνα, δεν είναι αστυνομικό το πρόβλημα της παραβατικότητας των νέων.

Το γεγονός ότι το 10% των παιδιών σχολικής ηλικίας λυκείων, σύμφωνα με έρευνα που τελείωσε το 1997 για λογαριασμό του Υπουργείου Παιδείας, αλλά το Υπουργείο Παιδείας ακόμα και σήμερα, δεν λέει να βγάλει τα στοιχεία στη δημοσιότητα, να σας πω εγώ, ένας στους δέκα Έλληνες μαθητές λυκείου, έχει κάνει χρήση μιας ναρκωτικής απαγορευμένης ουσίας. Είναι εντυπωσιακά μεγάλο το ποσοστό. Αλλά γι' αυτό δεν φταίει η έλλειψη αστυνόμευσης. Φταίει κάτι άλλο. Πρέπει να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα κατάματα.

Αλλά βεβαίως, αν δούμε το πρόβλημα κατάματα, θα δούμε ότι για να μπορέσουμε να το αντιμετωπίσουμε, χρειάζεται περισσότερο μία κοινωνική πολιτική αλληλεγγύης και συνοχής, παρά μία κατασταλτική πολιτική, έντονης αστυνόμευσης, παρακολούθησης και συνενοχής. Θα σας έλεγα ότι χρειαζόμαστε, αν είναι να επιλέξουμε αν είναι να πάρουμε 10 περιπολικά αυτοκίνητα, ή να σώσουμε μία μικρομεσαία επιχείρηση στο νομό σας, επιλέγω το δεύτερο, χωρίς δεύτερη απάντηση. Και θα σας έλεγα ότι αυτό, δεν είναι μία προσωπική ιδεολογική άποψη ή τοποθέτηση. Αλλά είναι μία απόλυτη επιστημονική γνώση. Γιατί η πρόληψη έχει μακροπρόθεσμο αποτέλεσμα για το μέλλον, ενώ η καταστολή έχει εντελώς περιστασιακό, και θα σας έλεγα ότι δημι-

ουργεί κακά αντανakλαστικά γι' αυτό που θα ακολουθήσει.

Συνεπώς, βλέπετε από αυτά τα παραδείγματα, ότι το πρόβλημα της βίας δεν είναι πρόβλημα καταστολής. Βεβαίως, δεν λέει κανένας ότι πρέπει να κλείσουμε την Αστυνομία. Τουλάχιστον δεν το λέω εγώ, γιατί υπάρχουν και θεωρητικές απόψεις στην επιστήμη μας, οι οποίες μιλούν για καταργητισμό του ποινικού δικαίου, της Αστυνομίας κλπ. Θα σας έλεγα όμως ότι δεν μιλάω γι' αυτό. Μιλάω να δούμε πραγματικά το πρόβλημα, τις πραγματικές αιτίες που το γεννούν. Η σύγχρονη εγκληματολογική έρευνα, από τότε που γνωρίζουμε την επιστήμη μας, πρέπει να σας πω ότι έχει καταλήξει σε κάποια συμπεράσματα.

Όταν αυξάνεται η φτώχεια, τι γίνεται με το έγκλημα; Τι λέτε εσείς; Πόσο μαθηματικές είναι οι σχέσεις; Αυξάνεται ή μειώνεται το έγκλημα; Αυξάνεται σαφέστερα. Όταν αυξάνονται τα ποσοστά της ανεργίας, κυρίως των νέων ανθρώπων, αυξάνεται η εγκληματικότητα, όταν αυξάνονται τα ποσοστά των μη ενσωματωμένων κοινωνικών ομάδων σε μία κοινωνία, όπως σήμερα, -λαθρομετανάστες, μετανάστες δεύτερης γενιάς, άνθρωποι οι οποίοι δεν έχουν πατρίδα-, είναι πολύ άσχημο πράγμα, δημιουργούν εκρηκτικούς μηχανισμούς σε μία σύγχρονη κοινωνία. Όταν λοιπόν υπάρχουν τέτοιες κοινωνικές αντιφάσεις, πρέπει να περιμένετε και αντίστοιχες κοινωνικές εκρήξεις, αν δεν αντιμετωπίσουμε πραγματικά τις αιτίες που γεννούν την βία, δεν θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε ουσιαστικά το έγκλημα και τη βία στην σύγχρονη κοινωνία. Αλλά βεβαίως, θα πει κάποιος, δηλαδή για να αντιμετωπίσουμε το έγκλημα, τι πρέπει να κάνουμε τελικά; Πολύ απλά, γιατί η επιστήμη είναι τόσο απλή, γιατί ο νόμος της

βαρύτητας είναι ό,τι αφήνεις, πάει προς τα κάτω, είναι τόσο απλή η επιστήμη:

Πρέπει να φτιάξουμε έναν καλύτερο κόσμο. Και θα μου πείτε, γίνεται αυτό; Δεν θέλω να μου το ρωτήσετε αυτό, γιατί θα με στενοχωρήσετε, ιδιαιτέρως. Γιατί δεν πιστεύω ότι είμαστε τόσο παρατημένοι σαν κοινωνία. Βεβαίως γίνεται να φτιάξουμε έναν καλύτερο κόσμο, αρκεί να το αποφασίσουμε. Και ο καλύτερος κόσμος θα πρέπει να είναι ένας κόσμος δικαιοσύνης για όλους, ένας κόσμος κοινωνικής συνοχής, αλληλεγγύης, κλεισίματος όσο το δυνατόν, της ψαλίδας των πάνω με τους κάτω, μεγαλύτερης συνεκτικής επαφής των κοινωνικών τάξεων - ομάδων, ενός μεγαλύτερου ανθρωπισμού.

Αυτή λοιπόν την καλύτερη κοινωνία ζητάμε, έχουμε τέτοια μοντέλα. Πρέπει να σας πω, ο Καναδάς είναι ένα μοντέλο, με ένα κοινωνικό κράτος το οποίο δεν υπάρχει αλλού, γιατί λέμε συνήθως το σκανδιναβικό μοντέλο, το οποίο βεβαίως είναι και ευρωπαϊκό, και πιο κοντά σε μας και ενδεχομένως πιο οικείο, αλλά το καναδικό μοντέλο είναι η απόλυτη απάντηση προς το έγκλημα. Θα σας πω, λοιπόν, μία απάντηση που έδωσε ένας άνθρωπος εκεί, που ασχολήθηκε για πρώτη φορά με την πολιτική. Ένας άνθρωπος, λοιπόν, σ' αυτή τη χώρα - δεν ήταν πάντα ο Καναδάς έτσι όπως είναι σήμερα, αλλά βεβαίως δεν συγκρίνω και την Ελλάδα με τον Καναδά, δεν είμαστε Καναδάς, δεν έχουμε ούτε πλουτοπαραγωγικές πηγές, ούτε πετρέλαια, ούτε χρυσάφι, ούτε ουράνιο, ούτε τέλος πάντων μία τεράστια γη-, να πω λοιπόν ότι δεν είμαστε Καναδάς.

Κάποτε όμως, κάποιος, κύριε Φυντανίδη, στον Καναδά, είπε το εξής: Είπε ότι «υπόσχομαι, αν κυβερνήσω αυτόν τον τόπο, ο κάθε Καναδός πολίτης να έχει δουλειά και σπίτι». Σήμερα, λοιπόν, είναι αυτονόητο στον Κα-

ναδά ότι δεν υπάρχει Καναδός πολίτης που δεν έχει δουλειά και δεν υπάρχει Καναδός πολίτης που δεν έχει σπίτι.

Θα μου πεις, λύνεται έτσι το πρόβλημα; Είναι μια αρχή. Ο Καναδάς, πρέπει να σας πω, ότι είναι μία κοινωνία, η οποία έχει ελάχιστα ποσοστά εγκληματικότητας, και η Αστυνομία του πρέπει να σας πω, ότι μάλλον άνθρωποι είναι περισσότερο τύποι παρά ουσία. Αν λοιπόν δεν δώσουμε πειστικές απαντήσεις στις κοινωνικές αιτίες που προκαλούν την εγκληματικότητα, τόσο περισσότερη Αστυνομία θα χρειαζόμαστε. Δεν είναι το πρόβλημα πρώτα και κύρια αστυνομικό, είναι πρώτα και κύρια κοινωνικό. Χρειάζεται μία καλύτερη κοινωνική πολιτική, η οποία θα δημιουργήσει ένα δίκτυ ασφαλείας προς τους αδύναμους, προκειμένου να φτιάξουμε μία κοινωνία συνοχής και αλληλεγγύης. Μία κοινωνία για όλους.

Σας ευχαριστώ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Ωραία μας τα είπε, αλλά εγώ γενικά δεν θα ήθελα να ζω στην πραγματικότητα, μαύρη πλήξη ... Εκείνο που μένει βέβαια, εκείνο που προέχει είναι η πρόληψη, αυτό να σας πω την αλήθεια, το ακούω χρόνια. Το μόνο που είδα από πρόληψη, είναι τα προφυλακτικά ... όσον αφορά δε αυτό που είπατε για μια άλλη κοινωνία κλπ., θα σας θυμίσω αυτό που έλεγε ο μακαρίτης ο Καστοριάδης, τα 2.000 τελευταία χρόνια η ανθρωπότητα έζησε με τρεις κοσμοθεωρίες: την θρησκεία, τον καπιταλισμό, τον μαρξισμό. Και οι τρεις απέτυχαν να κάνουν τον κόσμο καλύτερο. Τι μέλλει γενέσθαι δεν το ξέρω, δεν το έχω βρει ούτε εγώ ο ίδιος. Κακά τα ψέματα. Αυτή τη στιγμή τα 4/5 του πλανήτη δυστυχούν, και δεν ξέρω τι θα έρθει μ' αυτή την κρίση, είμαι πολύ απαισιόδοξος γι' αυτό που θα έρθει. Το ίδιο λέει και ο κ. Μαρ-

κεζίνης, ότι δεν πιάσαμε πάτο ακόμα. Δεν ξέρω, μακάρι να έχουμε άδικο.

Πριν πάμε στο διάλειμμα, θα δώσω τον λόγο στον κ. Διονύσιο Γουσέτη, ο οποίος έχει ασχοληθεί πολύ μ' αυτά τα θέματα, και είχε παίξει και στο έργο που παίζαμε στην

Αθήνα με μεγάλη επιτυχία.

Να προσθέσω ότι έχουμε δύο νέους επισκέπτες, τον κ. Δημήτρη Βαρτζόπουλο Πρόεδρο της Ν.Ε. της Ν.Δ. Θεσσαλονίκης και επίσης, τον κ. Παύλο Μπαϊρακτάρη από τον ΣΥΡΙΖΑ. Καλώς ήρθατε.

Διονύσης Γουσέτης

Αρθρογράφος

Ο έλω κι εγώ να ευχαριστήσω για την πρόσκληση, και να εκφράσω την ιδιαίτερη χαρά μου για τα παιδιά που βλέπω εδώ, τους δόκιμους. Ελπίζω να μη βαριούνται και να μη χασμουριούνται από αυτά που ακούνε, γιατί μπορεί να λέγονται λίγο περί δια γραμμάτου, αλλά σας ενδιαφέρουν άμεσα αυτά, είναι το μέλλον σας.

Εγώ θα μιλήσω από τα πολλά είδη βίας, επειδή η ΠΟΑΣΥ την οργανώνει την ημερίδα, θα μιλήσω για την αστυνομική βία, όπως έκανα και στην Αθήνα, καθώς είπε ο κ. Φυντανίδης. Είναι απέραντο το θέμα και θα το διαμορφώσω σε 7 ερωτήσεις, προς τον εαυτό μου ερωτήσεις, και απαντήσεις. Αυτό με διευκόλυνε εμένα στο να το γράψω, μπορεί να διευκολύνει όμως και εσάς, στο να το παρακολουθήσετε.

Πρώτο ερώτημα: τι είναι η αστυνομική βία. Αν εξαιρέσουμε την νόμιμη άμυνα, η αστυνομική βία είναι η μόνη νόμιμη βία. Την νομιμότητά της την στηρίζει, την εδράζει, στο ότι οι πολιτικοί προϊστάμενοί της είναι η εκλεγμένη κυβέρνηση. Όταν η κυβέρνηση δεν είναι εκλεγμένη, μοιραία χάνει ή χάνει κομμάτι από την νομιμότητά της. Της μένει

όσο κομμάτι είναι αυτό που μπορεί να δώσει ανοχή σε μία δικτατορική κυβέρνηση.

Στόχος της νόμιμης αυτής αστυνομικής βίας, είναι η προστασία του νόμου και η προστασία του πολίτη από αντικοινωνικά στοιχεία που τον βλάπτουν. Μ' αυτή την έννοια, η Αστυνομία είναι φίλος και προστάτης του πολίτη. Υπό δύο προϋποθέσεις: Πρώτη προϋπόθεση είναι, η βία που ασκεί η Αστυνομία να μην είναι πολιτική βία. Δεύτερη προϋπόθεση είναι να τηρείται η αρχή της αναλογικότητας. Και στη συνέχεια, θα εξηγήσω αυτούς τους δύο όρους, θα κάνω τρεις ερωτήσεις για την πολιτική βία και μετά για την αρχή της αναλογικότητας.

Τι είναι η πολιτική βία; Η πολιτική αστυνομική βία; Η πολιτική αστυνομική βία είναι η βία που ασκείται όχι εναντίον παραβατικών στοιχείων, αλλά εναντίον ανθρώπων γι' αυτό που είναι, ή γι' αυτό που πιστεύουν. Και βεβαίως, υπεύθυνη δεν είναι η Αστυνομία, αλλά οι πολιτικοί προϊστάμενοί της. Έχει υπάρξει και στη χώρα μας βία εναντίον μειονοτήτων, θρησκευτικών μειονοτήτων, γλωσσικών μειονοτήτων, εθνικών μειονοτήτων, έχει υπάρξει βία εναντίον αντιφρονούντων, το είδατε και στο βίντεο, έχει υπάρξει βία εναντίον μετανα-

στών, και δεν εννοώ τους παραβάτες μετανάστες, εκεί είναι σωστή η βία, αλλά εναντίον και άλλων μεταναστών, νόμιμων εντελώς. Και αυτή η βία η αστυνομική, είναι συγγενής, συναφής, με την κρατική βία.

Η κρατική βία παλιότερα, είχε και το πρόνομο να σκοτώνει ανθρώπους δικαστικά, είχε την θανατική ποινή. Το αναγνώρισε αυτό η πολιτεία, το αναγνώρισε πρώτα η Ε.Ε. και κατήργησε την θανατική ποινή, και μάλιστα δεν δέχεται νέα μέλη στους κόλπους της, αν προηγουμένως δεν έχουν καταργήσει την θανατική ποινή, ατυχώς δεν την έχουν καταργήσει οι ΗΠΑ.

Δεύτερο ερώτημα: υπάρχει ηθικά αποδεκτή μορφή πολιτικής βίας; Φοβούμαι ότι για την πλειοψηφία της κοινωνίας μας, η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι θετική. Υπάρχουν άνθρωποι που πρεσβεύουν την πολιτική βία που υπηρετεί το έθνος μας, ή άλλοι που υπηρετεί την θρησκεία μας, ή άλλοι που υπηρετεί τον πολιτικό μας στόχο ή το κράτος μας, ή την επανάστασή μας, ή τον αγώνα μας, ή τέλος πάντων, κάποια άλλη ηθική τάξη σπουδαία και μοναδική.

Αυτές οι δήθεν επιλεγμένες μορφές βίας, στην πραγματικότητα είναι αποδοχή, καθολική αποδοχή της βίας. Γιατί; Διότι προφανώς, η σπουδαία ηθική τάξη για τον κάθε άνθρωπο είναι διαφορετική. Οπότε, αν ο καθένας υπερασπίζεται με βία την δική του σπουδαία ηθική τάξη, τότε το πράγμα γενικεύεται. Αν είμαστε έτοιμοι να δικαιολογήσουμε έστω και έναν φόνο, χάνουμε το ηθικό επιχείρημα να καταγγείλουμε οποιονδήποτε άλλο φόνο. Γιατί ο κάθε φονιάς, μπορεί, προφανώς, να επικαλεστεί μία δική του σπουδαία και μοναδική ηθική τάξη την οποία υπηρετεί δια του φόνου.

Έτσι, η μόνη δυνατότητα άρνησης της πολιτικής βίας, είναι η καθολική άρνησή της. Η αποδοχή της πολιτικής βίας συμπληρώνε-

ται με ένα στερεότυπο, που μοιάζει αντίθετο. Υπάρχει το στερεότυπο ότι ο ελληνικός λαός απεχθάνεται την βία. Στην πραγματικότητα, αυτή η απέχθεια είναι μονομερής. Ο λαός απεχθάνεται την βία των νατοϊκών βομβαρδισμών στην Σερβία, -το είπε πριν ο Πρόεδρος, και ορθώς, και έκανε διαδήλωση-, δεν έκανε όμως καμία διαδήλωση για την βία των Σέρβων εναντίον των Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου. Απεχθάνεται την βία των Τούρκων εναντίον των Κούρδων, όχι όμως και την βία του ΡΚΚ που έχει σκοτώσει περισσότερους Κούρδους, από όσους Τούρκους έχει σκοτώσει. Και τους έχει σκοτώσει με την κατηγορία του προδότη, του μειοδότη κλπ. Αυτά είναι στοιχεία που λέω.

Αυτά τα στερεότυπα επιλεκτικής και ιδεολογικής βίας, νομιμοποιούν ηθικά και την αστυνομική πολιτική βία. Η αστυνομική πολιτική βία δυστυχώς, σπάνια καταδικάζεται ως τέτοια και είναι πράγματι συγκινητικές οι τοποθετήσεις που άκουσα εδώ από αστυνομικούς. Συνήθως, η αστυνομική βία καταδικάζεται ανάλογα με το εναντίον ποιου ασκείται, ανάλογα δηλαδή με το αν είναι ή όχι της αρεσκείας μας, εκείνος εναντίον του οποίου ασκείται η αστυνομική βία.

Αυτό συμβαίνει γιατί τα ανθρώπινα δικαιώματα, κακά τα ψέματα, δεν παλέψαμε να τα κατακτήσουμε, όπως παλέψανε άλλοι λαοί. Τα κάναμε εισαγωγή από το εξωτερικό, τα κάναμε εισαγωγή στην νομοθεσία μας, χωρίς να τα κατανοούμε και χωρίς στην πραγματικότητα καλά-καλά να τα αποδεχόμαστε.

Τρίτη ερώτηση: πώς ερμηνεύονται τα φαινόμενα της πολιτικής βίας, όχι κατ' ανάγκη αστυνομικής, που εσχάτως, όπως ακούστηκε, εμφανίζονται να εξαπλώνονται; Αυτό το σημείο, να μην επεκταθώ, το κάλυψε εντελώς ο κ. Φυντανίδης, με την αναφορά του στους εξاثλιωμένους μετανάστες, με την αναφορά του

στα παιδιά που το κενό που έχουν μέσα τους το διοχετεύουν είτε σε αθλητικές καταστροφές, είτε σε συμμετοχές σε ακραίες οργανώσεις. Ακραίες οργανώσεις δεξιάς ή αριστεράς, ακροδεξιά ή ακροαριστερά είναι το ίδιο πράγμα περίπου και έχουν και κοινές μεθόδους.

Θέλω μόνο να συμπληρώσω, μία βία που δεν αναφέρθηκε, που είναι η βία να την πω επαγγελματική; Να την πω συντεχνιακή; Την γνωρίζετε. Είναι η βία που αυτή τη στιγμή υπάρχει στην Αθήνα, νομίζω και στην Θεσσαλονίκη, με τα βουνά των σκουπιδιών, είναι η βία των φορτηγατζήδων, είναι η βία άλλοτε των ταξιτζήδων, και γενικά των συντεχνιών. Αυτό που μπορεί να οφείλεται;

Αυτό οφείλεται στο ότι αυτές οι επαγγελματικές οργανώσεις, συντεχνίες τις ονόμασα, γιατί; Διότι δεν βλέπουν την πρόοδό τους μέσα από την γενική πρόοδο της χώρας, της κοινωνίας και την οικονομική της ευημερία. Το βλέπουν σαν παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος, κερδίζω εγώ σε βάρος του άλλου, χάνει ο άλλος για να κερδίσω εγώ, παίρνω εγώ την υπέρ τρίτων κράτηση που την χάνει ο άλλος. Έτσι βλέπουν την ευημερία τους, και γι' αυτό όταν θίγονται αυτά τα προνόμια, μιλούν για χάσιμο των κεκτημένων και ασκείται αυτή η βία.

Αλλά επίσης θέλω να πω, κάτι που πραγματικά ειπώθηκε πριν, για την διαφήμιση της βίας, από διάφορους ηγέτες μας, και πνευματικούς ηγέτες ακόμα. Περίπου είναι αποδεκτό ότι η βία είναι μέρος της λειτουργίας της κοινωνίας. Έγινε αποδεκτό ότι «για να γυρίσει ο ήλιος θέλει νεκροί χιλιάδες να ναι στους τροχούς, θέλει κι οι ζωντανοί να δίνουν το αίμα τους». Ο ήλιος για να γυρίσει δεν θέλει τίποτε απ' αυτά, γυρίζει και μόνος του. Και η Αγγλία, που δεν γνώρισε σφαγείς Ροβεσπιέρους, δεν θεωρείται λιγότερο δημοκρατική χώρα, από την Γαλλία που υπέφερε απ' αυτούς.

Έρχομαι στην αρχή της αναλογικότητας: τι είναι η αρχή της αναλογικότητας παιδιά; Η αρχή της αναλογικότητας είναι να μην ασκεί η Αστυνομία υπερβολική βία, όταν ασκεί τα καθήκοντά της, τα νόμιμα, αυτά που περιέγραψε, ή ίσως και τα μη νόμιμα. Το μητρώο καταδικών της χώρας μας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου για υπερβολική αστυνομική βία, είναι ιδιαίτερα πλούσιο, ίσως το πλουσιότερο στην Ευρώπη, αναλογικά με τον πληθυσμό μας βέβαια. 12 καταδίκες της χώρας μας, για 13 υποθέσεις αστυνομικής βίας που ασκήθηκε από το 1995 – 2002. Δεν έχουμε πιο πρόσφατα, γιατί το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο αργεί και αυτό, όπως και εμείς εδώ, να εκδικάσει τις υποθέσεις, συνεπώς δεν ξέρουμε τι προσφυγές έχουν γίνει την τελευταία 10ετία.

Αλλά πρέπει να σας πω, ότι από τα 13 θύματα που δικαιώθηκαν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, τα 6 είναι Ρομά (τσιγγάνοι) και τα 3 μετανάστες, τα 9 δηλαδή. Και εύκολα μπορεί κανείς να εννοήσει πόσο μικρό μπορεί να είναι το ποσοστό των Ρομά και των μεταναστών, που θα φτάσουν μέχρι το Στρασβούργο για να βρουν το δίκιο τους. Στην πραγματικότητα, λοιπόν, πολύ περισσότεροι έπεσαν θύματα υπερβολικής αστυνομικής βίας.

Συναφές με την υπερβολική αστυνομική βία, είναι το φαινόμενο της ατιμωρησίας. Από τους παραπάνω 13 θύτες αστυνομικούς, 4 καταδικάστηκαν σε καταβολή προστίμου 60, 90, 150 και 300 ευρώ. Οι υπόλοιποι απηλλάγησαν. Και πρέπει εδώ να σας πω, πως όταν έλεγα αυτά τα νούμερα στην προηγούμενη ομιλία στην Αθήνα, ήταν παρών ο κ. Αρχηγός της Αστυνομίας, και με διέκοψε για να διευκρινίσει ότι αυτές οι ελαφριές ποινές δεν είναι αυτές που δίδονται από τα πειθαρχικά συμβούλια της Αστυνομίας, αλλά δίδονται

από τα δικαστήρια, κατόπιν προσφυγής των καταδικασθέντων από τα πειθαρχικά Συμβούλια. Εγώ δεν έχω κανέναν λόγο αυτό να το αρνούμαι, αφού το είπε είναι έτσι.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Υπάρχει το δικαίωμα και του αστυνομικού πλέον, όταν προσφεύγει στην Ελληνική Δικαιοσύνη για πειθαρχικά αδικήματά του και ταυτόχρονα ασκείται και ποινική δίωξη σε βάρος του, όταν αθλώνεται από το ποινικό σκέλος, είναι υποχρεωμένη κατά μείζονα λόγο και η υπηρεσία – αυτό είπε και τότε ο κ. Αρχηγός – να ανασκευάσει την όποια προηγούμενη πειθαρχική ποινή, ή να αναμένει την πειθαρχική ποινή, ή να αναμένει την εξέλιξη της ποινικής για να εφαρμόσει την πειθαρχική ποινή.

Δ. ΓΟΥΣΕΤΗΣ: Πιθανόν αυτό να εννοούσε ο κ. Οικονόμου, και βεβαίως, το δέχομαι ασυζητητί.

Πάντως, το αποτέλεσμα αυτού του είδους της ατιμωρησίας, απ' όπουδήποτε και αν προέρχεται, και από τα δικαστήρια που λέει ο κ. Φωτόπουλος, είναι να σπιλώνεται ολόκληρο το Σώμα των Αστυνομικών, και μαζί τους η χώρα. Εδώ θα πρέπει το συνδικαλιστικό κίνημα των αστυνομικών, η ΠΟΑΣΥ, να απαιτήσει από την πολιτεία να δοθεί τέλος σ' αυτού του είδους την ατιμωρησία, προστατεύοντας έτσι τους πολλούς συναδέλφους της, που ποτέ δεν χρησιμοποίησαν βία.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Είναι στα πάγια αιτήματά μας η αναμόρφωση του πειθαρχικού δικαίου της Ελληνικής Αστυνομίας. Δυστυχώς όμως, εμείς δεν είμαστε οι αρμόδιοι που δίνουμε λύση, είναι όμως αιτούμενο ακόμα και σήμερα.

Δ. ΓΟΥΣΕΤΗΣ: Χαίρομαι που το ακούω κ. Φωτόπουλε. Η Διεθνής Αμνηστία δημοσίευσε ειδική έκθεση για την ατιμωρησία των αστυνομικών. Το ίδιο έκανε και ο Συνήγορος του Πολίτη και το ίδιο έκανε και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά των Βασανιστηρίων. Και

οι τρεις αυτές οργανώσεις απέδωσαν την ατιμωρησία στην κακώς εννοούμενη «συναδελφική αλληλεγγύη» των αστυνομικών.

Όμως, αυτή η συναδελφική αλληλεγγύη, δεν είναι άλλη από αυτό που πριν διατύπωσα ως συντεχνία. Είναι το ίδιο πνεύμα της συντεχνίας, είναι το «κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει». Πιστεύω ότι με αυτή την κρίση που διερχόμαστε και με κάποια διαρθρωτικά μέτρα, εκτός του ότι βάζει το χέρι στην τσέπη μας η κυβέρνηση, κάνει κάποια διαρθρωτικά μέτρα, που ελπίζω, το έχει διακηρύξει και η ίδια, μπορεί να οδηγήσουν σε μία ορθολογικότερη οργάνωση της κοινωνίας, σε μία εξάλειψη του συντεχνιακού πνεύματος, που νομίζω ότι είναι προϋπόθεση για να πάει μπροστά η χώρα.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Επικαλούνται και τα ποινικά δικαστήρια όμως; Επικαλούνται τα πειθαρχικά. Το ποινικό μέρος δεν το επικαλούνται.

Δ. ΓΟΥΣΕΤΗΣ: Όλο αυτό νομίζω ότι πρέπει να διορθωθεί. Σας μίλησα για τρεις διαφορετικές εκθέσεις, της Διεθνούς Αμνηστίας, του Συνηγόρου του Πολίτη και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, που μιλούν για ατιμωρησία. Δεν είναι δικό μου το συμπέρασμα, το λένε οι τρεις αυτές οργανώσεις.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ο αστυνομικός δικάζεται στην ουσία δύο φορές. Μία από τα ποινικά και μία από τα πειθαρχικά. Πώς παίρνουμε μόνο το μέρος το πειθαρχικό και δεν παίρνουμε το ποινικό;

Δ. ΓΟΥΣΕΤΗΣ: Εγώ θέλω να αναφέρω και μία άλλη αιτία της ατιμωρησίας, που πάλι δεν είναι δική μου, την έχει αναφέρει σε μία παλιά συνέντευξή του ο κ. Πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ. Είναι ότι οι αστυνομικοί εθίζονται, εθίζονται στην παρανομία και εθίζονται, δυστυχώς, από τους πολιτικούς προϊσταμένους, από την κυβέρνηση. Όταν για παράδειγμα, η κυβέρνηση στριμώχνει 15 κρατούμενους

σε κελιά των 5 κρατουμένων, παρανομεί. Η κυβέρνηση παρανομεί και ο αστυνομικός εθίζεται και σου λέει, ε, έτσι είναι αυτά τα πράγματα, είναι όλα φλου, είναι σχετικά, να και η παρανομία και άμα με πιάσουνε, κάποιος κάτι θα κάνει, κάτι θα γίνει, να όπως γίνεται τώρα, που στοιβάζουμε 15 κρατούμενους σε κελιά των 5.

Μένουν δύο ερωτήσεις, αν δεν σας κούρασα. Αν σας κούρασα, μπορώ και να καθίσω. Υπάρχουν και αντίθετες περιπτώσεις, όπου η Αστυνομία είναι απούσα; Είναι η προτελευταία ερώτηση. Και αυτό δείχνει το πόσο λεπτός είναι ο ρόλος της Αστυνομίας, όπου ενίοτε κριτικάρεται επειδή είναι παρούσα και παρεμβαίνει, ενίοτε κριτικάρεται επειδή είναι απούσα και δεν παρεμβαίνει.

Γιατί όμως είναι απούσα; Εγώ έχω γράψει εδώ δύο λόγους. Ο ένας λόγος είναι η ετεροαπασχόληση, είναι η ασχολία των αστυνομικών ως δικαστικών κλητήρων, ή ακόμα και ως συνοδών σε ψώνια, τα έχω διαβάσει αυτά και νομίζω ότι αυτά πρέπει να σταματήσουν πάραυτα, είναι ευθύνη της κυβέρνησης, λυπάμαι που δεν είναι εδώ εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ. Πρέπει να σταματήσει!

Ο άλλος είναι ο φόβος πάλι των πολιτικών προϊσταμένων, για το πολιτικό κόστος. Και έρχομαι κι εγώ σ' αυτά που ακούστηκαν πριν, για τα καταστροφικά γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008, που η Αστυνομία ήταν απούσα στην Αθήνα, και δεν έφταιγε η Αστυνομία, έφταιγαν οι πολιτικοί προϊστάμενοι. Σου λέει, τώρα, γυρεύεις να βρεθεί κανένας νεκρός, και να βρούμε τον μπελά μας και να αρχίσουν όλοι να φωνάζουν, «η ανάλγητη Αστυνομία», «η ανάλγητη κυβέρνηση» και τέτοια; Άστο καλύτερα. Αυτό όμως, είναι εντελώς ανεύθυνη συμπεριφορά.

Και η τελευταία ερώτηση, αναφέρεται στη βία εναντίον των αστυνομικών. Μιλήσατε για

100 νεκρούς από το 1984, αν άκουσα καλά. Με δυσκολία κανείς συγκρατεί τα ονόματα αυτών των αστυνομικών που σκοτώθηκαν πάνω στο καθήκον, ενώ από τον Πέτρουλα που ανέφερε ο κ. Φυντανίδης, μέχρι τον Γρηγορόπουλο, όλοι έχουν αναδειχθεί σε ήρωες. Τι συμβαίνει; Είναι η Αστυνομία μισητός εχθρός, και γι' αυτό δεν μας ενδιαφέρουν τα θύματά της; Οι στατιστικές δεν λένε αυτό. Αν δεν αναφέρονται τα θύματά της, αυτό οφείλεται σε κάποιες μεθοδευμένες πράξεις και μεθοδευμένα δημοσιεύματα. Οι στατιστικές λένε, τα ερωτηματολόγια λένε, ότι η Αστυνομία έχει 50% υποστηρικτές και 50% αντίθετους, μέσα στον πληθυσμό της χώρας και αυτή είναι η αλήθεια.

Όμως, γιατί να έχει έστω και 50% αντίθετους; Ε, αυτό διότι αποτελεί έναν θεσμό και όλοι οι θεσμοί έχουν απαξιωθεί. 50% αντίθετους δεν έχει μόνο η Αστυνομία, έχει ο οποιοσδήποτε θεσμός σήμερα, στην ελληνική κοινωνία.

Υπάρχει όμως ένα θέμα. Ότι επειδή τα πράγματα σκουραίνουν, επειδή όπως είπε ο προηγούμενος ομιλητής, ο κ. Τσιγκρής, μπορεί να είμαστε στο προαύλιο μεγάλων αναστατώσεων, η ανασφάλεια είναι αυξημένη και άρα, οι προσδοκίες της κοινωνίας απέναντι στην Αστυνομία, είναι και αυτές αυξημένες, αυτό πρέπει να το ξέρει η Αστυνομία, πρέπει να το ξέρει η ίδια η κυβέρνηση, για να μην τις διαψεύσει. Ευχαριστώ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Πολύ ενδιαφέροντα τα στοιχεία που μας παρουσίασε ο κ. Γουσέτης. Θα υπάρχουν ασφαλώς και αντιρρήσεις από σας. Αλλά προηγουμένως να κάνουμε ένα διάλειμμα... (Ακολουθεί ολιγόλεπτο διάλειμμα)

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Καλώ στο βήμα τον Κοσμήτορα της Νομικής Σχολής εδώ, τον κ. Νίκο Παρασκευόπουλο.

Νίκος Παρασκευόπουλος

Κοσμήτορας της Νομικής Σχολής

Καλημέρα σας. Ευχαριστώ πολύ για την πρόσκλησή σας να μιλήσω εδώ. Ευχαριστώ πολύ επίσης, και τον κ. Φυντανίδη που με καλεί στο βήμα. Ο κ. Φυντανίδης, το έλεγα και προηγούμενως, έχει την manía να με προσκαλεί, με προσκάλεσε πριν από 12 χρόνια στην αρθρογραφία, και με προσκαλεί και σε ενδιαφέρουσες συζητήσεις, όπως η σημερινή. Και δεν μιλώ για ενδιαφέρουσα συζήτηση, απλώς κάνοντας μία φιλοφρόνηση σε όσους επέλεξαν το θέμα, αλλά επειδή είναι πολύ ενδιαφέρον και είναι πολύ παραγωγικό, να μιλά κανείς για τη βία γενικά, και όχι για την βία των άλλων. Εγώ όταν ήμουν στα φοιτητικά μου θρανία, άκουγα για την βία σαν ένα φαινόμενο το οποίο συνδέεται με κάποιες προβληματικές ομάδες, ήταν η βία των τοξικομανών, η βία των διεφθαρμένων, ή οτιδήποτε άλλο.

Η βία όμως, είναι ένα φαινόμενο με διαστάσεις ιστορικές, γενικευμένες, έτσι ακριβώς πρέπει να την βλέπουμε, απ' όπου και αν προέρχεται, όπως λέει ακριβώς ο υπότιτλος της σημερινής εκδήλωσης. Και βέβαια, αυτό έχουν πει και φιλόσοφοι, «επιζήσαμε, ας φιλοσοφήσουμε, λοιπόν». Τι λέγανε οι φιλόσοφοι για τη βία; Ο ένας την έλεγε πατέρα, ο άλλος την έλεγε μαμή της ιστορίας. Ο Ηράκλειτος πατέρα, ο Μαρξ την έλεγε μαμή της ιστορίας. Αφού φιλοσοφούμε, και το λέω αυτό γνωρίζοντας ότι είμαι μπροστά σε ακροατήριο, το οποίο αντιμετωπίζει την

πρακτική και πολύ σκληρή διάσταση της βίας, ζει μέσα σ' αυτήν, θα πώ δυο λόγια φιλοσοφικά.

Ποιες είναι οι φιλοσοφίες για τη βία, στην ουσία; Νομίζω ότι μπορούμε να δούμε δύο οπτικές γωνίες διαφορετικές. Τη μία να την συνδέσουμε κυρίως με έναν δικό μας, τον Αριστοτέλη. Ο Αριστοτέλης έλεγε ότι ο άνθρωπος είναι ζώον κοινωνικό και πολιτικό. Έλεγε, είναι, όπως οι μέλισσες. Αν τον αφήσεις ελεύθερο, φτιάχνει κοινωνίες. Επομένως, άσε τον άνθρωπο να οργανωθεί, να ζήσει κοινωνικά, και θα παραγάγει και τους νόμους του και τον τρόπο ζωής του.

Διαφορετική αντίληψη επικρατεί στην νεότερη φιλοσοφία, από τον Διαφωτισμό και μετά και συνδέθηκε με ονόματα φιλοσόφων – δεν θα το περιμένετε – όπως ο Ρουσσώ, ο Καντ, ο Χομπς κυρίως. Όλοι αυτοί τι είπαν; Αν αφήσεις τον άνθρωπο ελεύθερο, ο ένας θα βγάζει τα μάτια του άλλου. Ο άνθρωπος είναι λύκος για τον άνθρωπο, έλεγε ο Χομπς. Ο Ρουσσώ έλεγε, αν δεν υπάρξει ένα κοινωνικό συμβόλαιο, ειρήνη δεν υπάρχει. Αυτές είναι οι δύο διαφορετικές οπτικές γωνίες για τη βία. Ο Αριστοτέλης έλεγε «κανόνας η ειρήνη και η βία ακρότητα, εξαίρεση, πρόβλημα», οι άλλοι έλεγαν, η βία κανόνας και ο ανταγωνισμός, και μόνο μέσω των νόμων, μέσω θεσμών κλπ., μπορούμε να την αντιμετωπίσουμε.

Θα επιλέξουμε μοντέλο αυτή τη στιγμή; Όχι βέβαια. Τι μπορούμε να πούμε όμως;

Ότι με οποιαδήποτε εκδοχή, η βία είναι κάτι διάχυτο, και μπορεί να βλέπουμε ακραίες εμφανίσεις της, αλλά την συναντούμε σε όλους τους χώρους. Την συναντούμε παντού, σαν διάχυτο φαινόμενο, σαν συμπεριφορά ανθρώπινη, συλλογική ή ατομική. Έχει νομίζω τις τρεις διαστάσεις που έχουν όλα τα ζητήματα, τα φαινόμενα της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Έχει διάσταση βιολογική, ψυχολογική και κοινωνική.

Η βιολογική διάσταση της βίας στον άνθρωπο, είναι, μάλλον, η λιγότερο σημαντική από τις τρεις. Δεν φαίνεται ότι ο άνθρωπος είναι πλασμένος οργανικά, ως ζώο βίαιο. Αντίθετα, τα ψυχολογικά και τα κοινωνικά αίτια φαίνονται ότι είναι πραγματικά καθοριστικά στις περισσότερες περιπτώσεις. Έχει τόσες πτυχές το ζήτημα, ώστε βεβαίως δεν μπορώ να κάνω κάποια θεώρηση αφηρημένη ή γενική του φαινομένου της βίας. Θα ήθελα να αναφερθώ κι εγώ, λοιπόν, σε μία μόνο πτυχή, ακριβώς επειδή δεν την συζητούμε τόσο πολύ. Θα αναφερθώ στην ορθολογική βία. Δηλαδή στις περιπτώσεις όπου η βία εμφανίζεται σαν κάτι το κανονικό μέσα στις συνθήκες τις οποίες ζούμε.

Πρώτη κατηγορία, την περνάμε εύκολα, είναι αυτή η οποία ονομάζεται συστημική βία ή συστηματική βία. Δηλαδή τι; Κάποιες εταιρείες φαρμάκων, ενώ θα μπορούσαν παράγοντας φτηνά φάρμακα να σώσουν εκατομμύρια ανθρώπων στον τρίτο κόσμο, δεν τα παράγουν, και προτιμούν να παράγουν καλλυντικά ή κάποια άλλα φάρμακα –ας το πω έτσι- πολυτελείας, διότι αυτοί οι άνθρωποι στον τρίτο κόσμο, δεν έχουν αγοραστική δύναμη. Έτσι, πολλοί πεθαίνουν από έλλειψη φαρμάκων, η οποία οφείλεται σε έναν εν ψυχρώ προγραμματισμό εργασίας κάποιων επιχειρήσεων. Και βέβαια, μπορούμε να δούμε και κάποια άλλα φαινόμενα

της συστημικής βίας, όπως την ίδρυση μιας βιομηχανίας, που είναι γνωστό ότι θα έχει και κάποιες παρενέργειες μόλυνσης του περιβάλλοντος, που θα οδηγήσουν και σε κάποια προβλήματα υγείας. Μετριέται αυτό το κόστος ως ποσοστό, και αποφασίζεται να προχωρήσει η μονάδα στην λειτουργία της.

Υπάρχουν όμως και άλλες περιπτώσεις ορθολογικής βίας. Σκεφθείτε τους αποφυλακισμένους, με τις σημερινές συνθήκες. Όποιος μένει στην φυλακή αρκετά, έχει πλέον πρόβλημα με την οικογένειά του. Και έχει πρόβλημα και με την εργασία του. Βγαίνοντας, η αγορά δεν τον δέχεται. Σήμερα υπάρχει ανεργία για τον πτυχιούχο, πόσω μάλλον γι' αυτόν, ο οποίος θα βγει από τη φυλακή. Και η οικογένεια συνήθως, δεν μπορεί να τον δεχτεί εύκολα, αν βγει μετά από μερικά χρόνια. Έχει ανασυσταθεί, έχει ανασυγκροτηθεί, θα έρθει ένας άνεργος στο σπίτι, να βαραίνει, να κάθεται, είναι δύσκολο.

Αυτός που θα βγει έξω, κατ' αρχήν έχει κουραστεί τόσο από τις συνθήκες της φυλακής, που θέλει να ζήσει νόμιμα. Προσπαθεί και τρώει συνέχεια χαστούκια, για να το πω λαϊκά. Δεν μπορεί να πάει ούτε στο καφενείο, χωρίς να δανειστεί. Την ίδια ώρα στη φυλακή έχει γνωρίσει κόσμο, ο οποίος του λέει: τι θες να προσπαθείς; Θα μπορέσεις να βρεις δουλειά; Αποκλείεται. Έλα σε μας, και στέγη θα βρεις, και μεροκάματο θα βρεις, να κάνεις μια δουλίτσα. Η δουλίτσα στην αρχή μπορεί να είναι ψιλοπαράνομη και αν ο άνθρωπος έχει και ικανότητες και έφεση, μπορεί μετά να προχωρήσει πολύ πιο βαθιά, στο οργανωμένο έγκλημα. Στον απελπισμένο, σ' αυτόν που δεν έχει διέξοδο, νόμιμη και κανονική μετά τη φυλακή, έρχεται το οργανωμένο έγκλημα ως εργοδότης, και του παρέχει δυνατότητα επιβίωσης. Αυτός

ο οποίος δεν μπορεί αλλιώς να επιβιώσει, θα πάει ή δεν θα πάει στο οργανωμένο έγκλημα; Είναι λογικό να πάει, για να επιβιώσει. Και αυτό είναι το ναυάγιο του σωφρονιστικού μας συστήματος, αυτό είναι που πρέπει να αντιμετωπιστεί.

Τελείωσα με τους αποφυλακισμένους, περνάω στην τελευταία κατηγορία, που μου φαίνεται διάχυτη αρκετά, και επικίνδυνη στην εποχή μας.

Τους λέμε λαθρομετανάστες. Είναι δύο κυρίως κατηγορίες οι λαθρομετανάστες στη χώρα μας. Είναι οι εισερχόμενοι χωρίς τις νόμιμες διατυπώσεις, περνώντας τα σύνορα από τον Έβρο, τη θάλασσα κλπ. και είναι και οι απελαυνόμενοι, των οποίων η απέλαση δεν εκτελείται. Είναι και οι δύο κατηγορίες πολυάνθρωπες. Θα μιλήσω για την δεύτερη, τους απελαυνόμενους. Κατά την εκτίμησή μου, τα δικαστήριά μας πολύ εύκολα επιβάλλουν απελάσεις, όταν έχουν να κάνουν με έναν ξένο. Να μην τους έχουμε στις φυλακές μας, να μην τους έχουμε στον τόπο μας. Ακόμα, μερικές φορές και με μικρές ποινές, και σε ανθρώπους που είχαν προηγουμένως νόμιμη διαμονή, εύκολα επιβάλλεται απέλαση.

Εκτελείται; Όχι, δεν εκτελείται. Γιατί είναι γνωστό ότι το κόστος της απέλασης με αεροπορική αποστολή στο Αφγανιστάν, στο Πακιστάν, είναι μεγάλο, -κάποιες σκέψεις γίνονται για αεροπλάνα όπου καθένας μετανάστης και ένας αστυνομικός θα υπάρχει από δίπλα του και θα κάθεται-, το κόστος είναι τεράστιο, και φαίνεται ότι είναι κάτι το οποίο μπορεί με ένα πρόγραμμα ευρωπαϊκό να γίνει μια φορά, μια πτήση αεροπορική, αλλά δεν μπορεί να αποτελεί ένα μόνιμο καθεστώς. Επομένως, οι απελαυνόμενοι μένουν εδώ.

Και αν γίνει μία επαναπροώθηση μέχρι

τα σύνορα, θα περάσουν, θα ξαναμπούν μέσα από δίπλα, μετά από λίγη ώρα. Όλοι αυτοί μένουν στην χώρα μας, με καθεστώς απόλυτης παρανομίας.

Η δεύτερη κατηγορία είναι αυτοί οι οποίοι εισέρχονται χωρίς διατυπώσεις στα σύνορα και εδώ είναι πάρα πολλοί. Και πολλοί από αυτούς δεν είναι μόνο οι Αλβανοί, οι οποίοι ήρθαν για να εγκατασταθούν εδώ, να κάνουν μια δουλειά κλπ. Πάρα πολλοί είναι όπως ξέρετε, μετανάστες απελπισίας, που θέλουν να περάσουν από την Ελλάδα, να πάνε αλλού και έρχονται από χώρες στις οποίες πεινάνε, και υπάρχει πιθανότητα να πεθάνουν, αν παραμείνουν. Γιατί ξέρετε, συνηθίσαμε να λέμε ότι έχει σημασία το πολιτικό άσυλο, να προσφέρουμε πολιτικό άσυλο αν κάποιος διώκεται, αλλά κάποιος δεν πεθαίνει μόνο επειδή διώκεται, πεθαίνει και από την πείνα. Και υπάρχουν και χώρες αυτή τη στιγμή, Ερυθραία, Σομαλία, που μας στέλνουν κόσμο, δηλαδή έρχονται άνθρωποι από αυτές τις χώρες, κάνοντας διάφορους γύρους, οι οποίοι έρχονται επειδή στη χώρα τους υπάρχει δίψα, δεν έχουν να πουν νερό. Αυτοί είναι το ανάλογο με αυτό που λέμε, δεν έχουν να χάσουν παρά τις αλυσίδες τους. Δεν μπορούν να επιβιώσουν στη χώρα τους, και γι' αυτό διακινδυνεύουν να περάσουν τη θάλασσα και με τρόπο ο οποίος μπορεί να οδηγήσει στον πνιγμό τους.

Έρχονται εδώ, έχουν καθεστώς απόλυτης παρανομίας αν κατορθώσουν και μπουν στη χώρα, και δεν έχουν καν ταυτότητα. Δηλαδή, δεν έχουν κανένα χαρτί επάνω τους. Αν τους ρωτήσεις το όνομά τους, δεν ξέρεις αν όντως είναι αυτό. Πώς ήρθες; σου λένε συνήθως ότι είχα έναν ξάδελφο εδώ, - είναι απίθανο το πόσα ξαδέλφια έχουν αυτοί οι άνθρωποι, ο καθένας φαίνεται ότι έχει από έναν ξάδελφο εδώ. Ο ξάδελφος πολύ συχνά,

αυτός που ονομάζεται ξάδελφος, είναι ο οργανωτής, και μπορούμε να μιλάμε για εμπόριο ανθρώπων, είτε μπορούμε να μιλάμε και για κανέναν άλλο κακομοίρη, όπως ο προηγούμενος, εξαρτάται από το κλιμάκιο το οποίο θα υπάρχει εδώ.

Η ηλικία τους είναι όλων 17 ετών, δηλαδή από 14 ετών ως 40, επειδή η μορφή του ανδρός δεν αλλάζει πολύ σ' αυτές τις ηλικίες, δηλώνουν 17, ώστε αν συλληφθούν τουλάχιστον να μπορέσουν να περάσουν στο καθεστώς των ασυνόδευτων ανηλίκων. Και αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν νόμιμη ταυτότητα, αν κατορθώσουν και μείνουν εδώ.

Και γι' αυτούς, η μόνη διέξοδος για να περάσουν σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, είναι το οργανωμένο έγκλημα. Νόμιμα δεν μπορούν να περάσουν, και έτσι προσπαθούν με αυτόν τον τρόπο να κινηθούν. Αυτοί οι άνθρωποι που δεν έχουν πρόσωπο και δεν έχουν ταυτότητα, ξέρετε, δεν έχουν και ευθύνη. Γιατί προϋπόθεση της ευθύνης του ανθρώπου στον κοινωνικό χώρο, είναι να έχει μια προσωπικότητα, να έχει ένα εγώ, να έχει ένα όνομα. Αυτοί οι άνθρωποι, πουθενά δεν μπορούν να εμφανιστούν με το όνομά τους. Σκεφτείτε ότι με τον ν. 3386/2005 που έχουμε, μεταξύ άλλων είναι ποινικοποιημένο το να τους δώσει κάποιος εργασία, σωστά λες, αλλά και στέγη, σωστά μπορείς να πεις κι εδώ, αλλά και διαμονή, αλλά και μεταφορά. Ακόμα και αν είναι τελείως συγκυριακή ή για λίγη ώρα, αν περάσουν από νοσοκομείο για να δεχτούν περίθαλψη, επειδή κάτι έχουνε, οι γιατροί είναι υποχρεωμένοι να τους αναφέρουν για να συλληφθούν, και αν περάσουν από Αστυνομικό Τμήμα για να δηλώσουν βία που ασκήθηκε σε βάρος τους και βιασμό ακόμα μια γυναίκα, βεβαίως και θα συλληφθούν και οι ίδιοι, ακριβώς λόγω της δικής τους παρανομίας.

Αυτοί οι άνθρωποι λοιπόν, απέναντι σε κανέναν θεσμό και σε κανέναν κοινωνικό χώρο, δεν μπορούν να έχουν ένα πρόσωπο. Και ερωτώ, πόσο δύσκολο είναι γι' αυτούς να γίνουν κουκουλοφόροι; Έτσι κι αλλιώς το πρόσωπό τους δεν υπάρχει, η μετάβαση στην κουκούλα είναι γι' αυτούς κάτι το οποίο είναι πάρα πολύ απλό ψυχολογικά. Και σκεφθείτε, για ανθρώπους που η κοινωνία μέσα στην οποία βρίσκονται, τους θεωρεί απολύτως ξένους, για να μην πω μία κοινωνιολογική έκφραση, «ανθρώπινα σκουπίδια», πόσο εύκολο είναι και αυτοί να χτυπήσουν, να πλήξουν αυτή την κοινωνία με βία. Γιατί; Διότι υπάρχει ένας κανόνας – γυρίζουμε εδώ στο βιολογικό, βιολογικός κανόνας – ο οποίος λέει ότι εύκολα μπορείς να χτυπήσεις κάτι το οποίο είναι ξένο για σένα, αλλά δύσκολα χτυπάς το δικό σου. Δύσκολα χτυπάς την δική σου οικογένεια, δύσκολα πλήττεις το δικό σου το κορμί. Εύκολα πλήττεις τον άλλον. Αν αισθάνεσαι ότι όλα αυτά εδώ είναι απολύτως ξένα και σε βλέπουν και σένα σαν να μην είσαι άνθρωπος, θα τους πλήξεις ευκολότερα. Ευκολότερα θα πάρει στο χέρι του κάποιος τον λοστό, την πέτρα, ή ακόμη και την μολότοφ, και ξέρετε από την εμπειρία σας ότι πολλοί που βρίσκονται σε επεισόδια να κάνουν βίαιες πράξεις, ανήκουν σ' αυτές τις κατηγορίες.

Θα έλεγα, λοιπόν, ότι και σ' αυτού του είδους την βία, υπάρχει ένας ορθολογισμός, ιδίως σε ό,τι αφορά την επαφή αυτών των ανθρώπων με το οργανωμένο έγκλημα, το οποίο είναι το μόνο το οποίο μπορεί να τους δώσει εισόδημα επιβίωσης και δυνατότητα να βγουν από τα σύνορα της χώρας.

Τι προκύπτει με όλα αυτά; Προκύπτει ότι η Αστυνομία βεβαίως, παρέχει πολύτιμο έργο, αποφεύγοντας ή εν πάση περιπτώσει αντιμετωπίζοντας ακραίες περιπτώσεις και

αποφεύγοντας και τις ακραίες περιπτώσεις σε ό,τι αφορά τις συγκρούσεις με την δική της συμπεριφορά. Αλλά μία ουσιαστική επενέργεια στους δείκτες, δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο με θεσμικά και κοινωνικά μέσα. Πιστεύω, για παράδειγμα, ότι η Ε.Ε. δεν θα μπορέσει να αντιμετωπίσει οικονομικές κρίσεις στην εποχή μας, εάν δεν εντείνει το κοινωνικό της έργο. Το 1990 η Ε.Ε. χρηματοδοτούσε προγράμματα για τον κοινωνικό αποκλεισμό, για αποφυλακισμένους, για διάφορες κατηγορίες. Αυτά όλο και φθίνουν οικονομικά.

Επίσης, πιστεύω ότι και για τον ξένο που έχει μπει χωρίς διατυπώσεις στην χώρα, πρέπει να υπάρχει μία δυνατότητα μιας ελάχιστης αναγνώρισης της ανθρωπίνης του υπόστασης. Πρέπει να μπορεί να πηγαίνει στην Αστυνομία να καταγγείλει ένα έγκλημα σε βάρος του, χωρίς να φοβάται την άμεση σύλληψή του, πρέπει να έχει καταγεγραμμένη προσωπικότητα και ένα δελτίο, πρέπει να μπορεί να πηγαίνει στο νοσοκομείο, και ίσως αν έχει ένα παιδάκι να μπορεί να το στείλει στο σχολείο, χωρίς να ελεγχθεί – αυτό ως ένα βαθμό συμβαίνει στη χώρα μας.

Αν δεν υπάρξει ένα *minimum* νομιμοποίησης αυτών των κατηγοριών, φοβάμαι ότι, και πολύ μάλιστα, με συνθήκες οικονομικής κρίσης, η βία θα εντείνεται.

Σας ευχαριστώ πολύ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Θα ήθελα αν μου επιτρέψετε να κάνω δύο προσθήκες. Το ένα είναι αυτό που είπε για τα φάρμακα, που δεν πάνε στον Τρίτο Κόσμο. Όμως, εδώ έγινε ένα άλλο

έγκλημα πριν από λίγες μέρες. Αποκαλύφθηκε ότι μία μαφία στα νοσοκομεία, έγραφε με τη σέσουλα φάρμακα για να παίρνουν τις προμήθειες, και τα πετάγανε σε ένα πηγάδι στο Λαύριο. Είναι τρομακτικό αυτό, τρομακτικό!

Το άλλο που θέλω να πω για τους αποφυλακιζόμενους, που δεν βρίσκουν στον ήλιο μοίρα, και καταφεύγουν πάλι στην παρανομία. Αν έχετε διαβάσει το βιβλίο του Μάρκες, την «Ιστορία μιας απαγωγής», λέει ένα πολύ ωραίο χαρακτηριστικό. Ο Εσκομπάρ, αυτός ο περίφημος έμπορος ναρκωτικών, μάζευε τέτοια παιδιά, ημιπαράνομα, και τα έβαζε στο παιχνίδι. Λέει λοιπόν στο βιβλίο, ότι αυτά τα παιδιά ήταν τόσο αφοσιωμένα και τόσο πίστευαν ότι κάνουν κάτι καλό, που, πριν από κάθε εγκληματική ενέργεια, έκαναν προσευχή στην Παναγία. Το καταλαβαίνετε; Γιατί δεν είχαν πουθενά αλλού καταφύγιο. Μία φορά, λέει, μόνο, ανέβαλαν μία εγκληματική πράξη, γιατί κάθισαν να δουν στην τηλεόραση την Εθνική Κολομβίας, να παίζει ποδόσφαιρο.

Αυτά που είπε ο κ. Παρασκευόπουλος είναι χαρακτηριστικά, η βία γεννάει τη βία, έτσι δεν είναι; Και είπαμε και προηγουμένως, ότι λιγότερο είναι η καταστολή και περισσότερο η πρόληψη, αλλά αυτό είναι πάρα πολύ μεγάλη ιστορία, πάρα πολύ μεγάλη!

Τώρα θα παρακαλέσουμε τον γνωστό μας καθηγητή Ψυχολογίας και Κοινωνιολογίας, τον κ. Γιώργο Πιπερόπουλο, του Πανεπιστημίου Μακεδονία, να μας αναπτύξει το θέμα «Η βία ως εγγενές χαρακτηριστικό της ατομικής και συλλογικής συνείδησης».

Γιώργος Πιπερόπουλος

Καθηγητής Ψυχολογίας και Κοινωνιολογίας

Καλησπέρα. Παρακολουθώ με προσοχή, ήρθα πρωί-πρωί. Ξέροντας ότι θα με βάλουν στην μέση, έκανα κάτι πολύ απλό σαν παλιά караβάνα, σαν παλιός δάσκαλος, έκανα μία σειρά από διαφάνειες, δεν γίνεται αλλιώς, για να σας κρατήσω το ενδιαφέρον, γιατί ξέρω ότι είστε ήδη κουρασμένοι.

Ζούμε σε έναν βίαιο κόσμο, πάντα ζούσαμε σε βίαιο κόσμο, σε μία μόνο ιδέα, πολεμικές συγκρούσεις, δεν υπάρχει καμία ήπειρος στην οποία να υπάρχουν περισσότερες από 3-4 χώρες που να βρίσκονται σε πολεμική σύγκρουση με έναν γείτονα ή να έχουν αυτό που και ο Σεραφείμ, ξεκινώντας το είπε, και όλοι οι προλαλήσαντες, ότι η σύγκρουση είναι και μέσα στο ίδιο το κράτος πλέον, ανάμεσα σε αντιμαχόμενα στρατόπεδα.

Από την Ευρώπη, σκεφτείτε την Ρωσία με την Τσετσενία, μέχρι την Κολομβία, η οποία πολεμάει σε τρία επίπεδα. Και δεν αναφέρομαι καν στα καρτέλ των ναρκωτικών. Συνεπώς, όπου και να βρίσκεσαι, Στρατός, Αεροπορία, Ναυτικό και Αστυνομία, ως οι Ένοπλες Δυνάμεις, οι ένστολοι, προσπαθούν να αποσοβήσουν, να μετριάσουν, να αντιπαραταχθούν με αυτούς που απειλούν το κατεστημένο. Από πού ξεκίνησε; Εγγενές χαρακτηριστικό, λέει, της ανθρώπινης φύσης. Τι να πω εγώ; Όταν ξεκινάει με το πρώτο αμάρτημα, και οι εκπεσόντες γεννούν δυο παιδιά, τον Κάιν πρώτα, ο οποίος επιλέγει να γίνει γεωργός και τον Άβελ, ο οποίος επι-

λέγει να γίνει βοσκός, και σε κάποια στιγμή ο βοσκός προσφέρει προς τον Θεό κάτι πολύ πιο χρήσιμο, από τα δημητριακά που προσέφερε ο Κάιν. Ζηλεύει ο Κάιν, λέει η Γραφή, και σκοτώνει τον αδελφό του. Έτσι ξεκίνησε. Εγγενές χαρακτηριστικό; Ποιος θα το αμφισβητήσει;

Εμείς, επειδή έχουμε και 4-5 Αθηναίους μαζί, σ' αυτόν τον χώρο που τώρα βέβαια δίνονται και συναυλίες, Αισχύλος, Ευριπίδης, Σοφοκλής, μαθαίναμε τι πάει να πει δράμα, ανθρώπινο δράμα. Αυτό παρουσιάζαμε, στο θέατρο Ηρώδου του Αττικού. Βρίσκαμε και εισιτήρια για τους φτωχούς. Κάτι σαν κοινωνική αρωγή της εποχής μας, τα εισιτήρια της Εργατικής Εστίας ή τα εισιτήρια κάποιου κόμματος, για να παρακολουθήσουν. Αυτό κάναμε εμείς, εκεί. Οι Ρωμαίοι κάνανε κάτι άλλο, σαν μεγάλη δύναμη. Ρίχνανε μερικούς Χριστιανούς στα λιοντάρια, και αντί για άρτον, είχαν άλλου είδους θέαμα... Μάρκο Αυρήλιο και Σενέκα, δεν το κάνανε. Τους μαθαίνανε πώς να κατασπαράξει ο ένας τον άλλον. Βία λοιπόν. Ήταν μία μεγάλη αυτοκρατορία στηριζόμενη στη βία, και διασφαλίζοντας την συνέχεια της ύπαρξής της, από τη βία και με την βία.

Σήμερα; 1984. Μου έδωσε ολόκληρη σελίδα ο Σεραφείμ στην Ελευθεροτυπία, για να γράψω για τις τότε διαμάχες ανάμεσα στους Αρειανούς, τους Παοκτζήδες, τους Αεκτζήδες, τους Παναθηναϊκούς και τους Γαύρους, τους Ολυμπιακούς. Το τραγικό μου είναι Σεραφείμ, ότι η κόρη μου παντρεύτη-

κε Πειραιώτη, και έχω έναν εγγονό και μου λέει «με σένα παππού Παοκτζής». Και με τον άλλον; «Ε, καλά μου λέει, Ολυμπιακός, τι περιμένεις»; Είναι μία τιμωρία για έναν Παοκτζή αυτό.

Οι χούλιγκανς λοιπόν. Χωρίς λόγο, και το αναπτύξανε και οι προηγούμενοι ομιλητές. Και οι κάθε λογής εξάρσεις, τα έχω ζήσει στην Αμερική, συμμετείχα στην Εθνική Επιτροπή, στην δεκαετία του 1960, όταν οι Νέγροι κατέλυσαν κάθε αίσθηση κράτους, όταν βέβαια είχε γίνει η ανατροπή ουσιαστικά της πορείας της ιστορίας. Αυτό πληρώνουμε 40 χρόνια αργότερα. Εξαφανίζουν από το παιχνίδι και τον Τζον Κέννεντι, και τον Ρόμπερτ Κέννεντι και κάπου ανάμεσα τον Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ. Κατά συνέπεια, τα επόμενα ήταν νομοτελειακά για να έρθουν.

Πόλεμος; Τον ξέρουμε. Ξέρουμε αν αμυνθούμε. Ακόμα και ο Σωκράτης, όταν του προσέφερε ο Κρίτωνας την διαφυγή, -νεαροί σπουδαστές και νεαρές σπουδάστριες, αυριανοί αστυνόμοι, τώρα δόκιμοι-, είπε πολύ απλά: Δεν ντρέπεσαι λιγάκι; Μου ζητάς να φύγω; Ναι, λέει, σου ετοιμάσαμε την διαφυγή. Μα αν εγώ κάνω διαφυγή, που βγήκα από την Αθήνα δυο φορές για τις Πλαταιές και για τον Μαραθώνα, αν εγώ σηκωθώ και φύγω, αναιρώ όλα αυτά τα οποία σας δίδασκα.

Μα είναι άδικη η απόφαση! Πόσες φορές αισθάνεστε, Φωτόπουλε, συμπατριώτη, εσείς οι αστυνομικοί, «μα γιατί με καταδικάζεις; Είχα αποστολή, και είχα δύο επιλογές, ή να κάνω και να εκπληρώσω την αποστολή μου, ή να επαναστατήσω απέναντι στην αρχή που με προτάσσει και με διατάσσει». Και εκεί λοιπόν, δεν έφυγε, έμεινε, παρά τις προσπάθειες του Κρίτωνα.

Θερμοπύλες; Αλωθήκαμε. Άρα, πάλι βία. Πόση βία; 20 χρόνια πριν. Τώρα θε-

ραπεύουμε, έχω εδώ και τον Πρόεδρο της Νομαρχιακής Θεσσαλονίκης που είναι ψυχίατρος, τώρα θεραπεύουμε και μία καινούργια κατάσταση, θα σας την πουν οι συνάδελφοι που διδάσκουν λίγη ψυχολογία, το PTSD –post traumatic stress disorder- μετατραυματική διαταραχή στρες, όπου πεταγόντουσαν αλαφιασμένα μέσα στον ύπνο τους τα Αμερικανάκια, και παίρνανε ένα σωρό αγχολυτικά και καταπραϋντικά και ηρεμιστικά, γιατί ξαναζούσαν το επεισόδιο που έσκασε η χειροβομβίδα δίπλα τους. Έπεσε ένας όντως ήρωας, αλλά σ' εκείνους τους πολέμους δεν έχεις ήρωες, όπως στον πόλεμο του Βιετνάμ που έζησα εγώ, σαν νεαρός καθηγητής στην Αμερική, και έγινε κομμάτια αυτός για να σωθούν οι υπόλοιποι. Του ερχόταν αυτό μερικούς μήνες αργότερα, σαν διαταραχή, και κατέληγε στο Veterans Administration. Ο συνάδελφός του κατέληγε σ' αυτά τα κοφίνια, σ' αυτά τα φέρετρα με την Αμερικανική σημαία.

Τι πάθαμε; Ζήσαμε πολλές φορές την φρίκη των δύο πύργων, τους οποίους εγώ έζησα από κοντά, πριν καταστραφούν. Δεν ξαναπήγα μετά το 2001, τους είχα ζήσει νωρίτερα σαν καθηγητής και φοιτητής στην Ν. Υόρκη. Θύματα; Πάρα πολλά απ' αυτή την τάση του ανθρώπου, την ανεξέλεγκτη επιθετικότητα και την αδυναμία να την ελέγξουμε, ή τέτοια θύματα. Η περίφημη φωτογραφία που κόστισε και την ζωή του φωτογράφου που την πήρε. Σήμερα; Επειδή συμβαίνει να κάνω μαθήματα και στο Mutinational Peacekeeping Operations Force των Ηνωμένων Εθνών στο Κιλκίς, εκπαιδεύω στο stress management αυτούς που θα αναλάβουν διοικήσεις στον ΟΗΕ, μετράμε περισσότερο από 140 σημεία του πλανήτη, έχουμε κάποιες 100.000 κυανόκρανους ως αστυνομούς, 140 σημεία στον πλανήτη, ακόμα

και η Κύπρος. Την έχουμε συνηθίσει και δεν την κουβεντιάσαμε καν.

Πόσο κοστίζουν; 2004 – 2005, ετήσιος προϋπολογισμός 5 χρόνια πριν, 5 δισ. δολάρια τον χρόνο, να χορτάσει όλη η Αφρική ψωμί, και να βρει νερό και να κάνει αφαλάτωση για να μην πεθαίνουν τα παιδάκια ανά 100 και 200 και 300 χιλιάδες σε χώρες σαν την Σομαλία, σε χώρες σαν το Σουδάν, σε χώρες όπου έχουν μικρές επαναστάσεις και εξεγέρσεις, όπως η Νιγηρία, όταν χτυπούν τις πετρελαιοπηγές, των πλουτοκρατικών δυνάμεων. Πού ξεκινάνε; Λίγο πίσω στην προσέγγισή μου, το είπε ο Φρόυντ, όλα ξεκινούν από το ID, είναι το ζώο μέσα μας. Είμαστε ίσως η κορυφή της πυραμίδας, της φιλογεννητικής, αλλά είμαστε ίσως στον πάτο σε ό,τι αφορά τη βία. Η κοινωνία λοιπόν τι έχει; Έχει μία απλή αποστολή, ένα απλό καθήκον. Να τιθασει το ζώο μέσα μας, το ID, που είναι κάτι που υπακούει στην αρχή της ικανοποίησης. Τα θέλω όλα, τα θέλω τώρα, τα θέλω άμεσα, τα θέλω δικά μου. Όσοι και όσες γεννήσαμε παιδάκια και τα μεγαλώσαμε, ακόμα και εγγόνια, το καταλαβαίνουμε. Όταν πονάει ή όταν πεινάει, θα σε ξυπνήσει στις 3 ή 4 ώρα το πρωί, ασχέτως αν εσύ υπέφερες, ήσουν κουρασμένος ή έχεις πυρετό, και είσαι υποχρεωμένος να το βοηθήσεις.

Τι κάνει η κοινωνία; Δημιουργεί αυτό το περίβλημα, το *super ego*, όχι το υπερεγώ με την έννοια ότι είναι υπερβολικό - εγωιστικό, αλλά το υπερεγώ με την έννοια της φωνής της συνείδησης, γεννάει μέσα μας αυτό που οι αρχαίοι ημών πρόγονοι λέγανε πολύ σωστά Ερινύες. Και όταν λείψουν οι Ερινύες, λείπει και ο έλεγχος συμπεριφοράς μας. Για να καταλήξουμε, τελικά, το ανέφερε μόλις τώρα ο Νίκος ο Παρασκευόπουλος, το ανέφερε πολύ σωστά, ότι κάπου χρειαζόμαστε

ένα εγώ, μία κοινωνική ταυτότητα. Όταν τη χάσουμε, χάνουμε ταυτόχρονα πολλά σημεία ελέγχου της επιθετικότητας, που είναι εγγενές χαρακτηριστικό στην ανθρώπινη φύση, όπως είναι στα περισσότερα ζώα. Όχι όμως στο μέγεθος που το έχουμε εμείς, σαν άνθρωποι, και ας είμαστε στην κορυφή της δημιουργίας Εκείνου.

Πώς το πετυχαίνουμε; Δημιουργούμε στάσεις στα νεογέννητα, στα παιδιά μας. Η κάθε γενιά έχει αυτή την οφειλή, αυτό το χρέος, να παραδώσει στην κοινωνία ανθρώπους οι οποίοι ξέρουν τι είναι σωστό και τι είναι μη σωστό. Ο πλέον προικισμένος με την πλέον δυνατή μνήμη δικηγόρος, καθηγητής πανεπιστημίου, κοσμήτορας, θα σου παραδεχθεί ότι ναι, είναι δυνατόν να θυμάμαι όλους τους νόμους στη χώρα που έχει τους περισσότερους νόμους, εκτός από έναν, όπως λένε και έγκριτοι νομικοί και υπουργοί πολλές φορές. Της λείπει μόνο ένας, μας το λένε και μας το θυμίζουν οι Ευρωπαίοι, κάθε φορά που συμμετέχουμε σε διεθνή *fora*. Τι; Σας λείπει ένας νόμος, να επιτάσσει την εφαρμογή όλων των προηγούμενων που έχετε ψηφίσει.

Δημιουργούμε, λοιπόν, στάσεις στα παιδιά, δηλαδή *attitudes*, μην πάει το μυαλό σας σε κάμα σούτρα, σε τέτοια ώρα, τέτοιο χώρο δεν θα το τολμούσα. Πώς από τα κλασικά εξαρτημένα αντανakλαστικά του Παβλόφ, μέχρι τον τρόπο με τον οποίο οι συμπεριφοριστές του Σκίνερ μας μαθαίνουν να ελεγχόμαστε. Τι σημαίνει αυτό; Να ελέγχουμε αυτό που ο Ντόνερ και Μίλλερ, οι δύο μακαρίτες τώρα παλιοί καθηγητές μου, είχαν αποκαλύψει και υπάρχει ακόμα, την περίφημη εκείνη υπόθεση του *frustration aggression*, δηλαδή απώθηση, απογοήτευση, ματαίωση, κατά συνέπεια επιθετικότητα.

Όταν βάλω για στόχο ότι θέλω να πετύχω

κάτι και παρεμβάλλονται εμπόδια, πήρε ο διάβολος και σήκωσε, ίσως όχι και οι δέκα, οι τρεις θα δημιουργήσουν πρόβλημα για σας και για τον Φωτόπουλο και για τα παιδιά που είναι εν ενεργεία. Δηλαδή, λένε, δεν δέχομαι εγώ να ματαιώσεις την επιθυμία μου. Μα είναι παράνομη, είναι αντικοινωνική, υπερβαίνει τους νόμους, παραβαίνει τους νόμους. Δεν με ενδιαφέρει, θα το κάνω.

Για να φτάσουμε στον Μπαντούρα και εκείνο το περίφημο πείραμα. Όπου δίνει σε 20 παιδάκια, 10 αγοράκια, 10 κοριτσάκια, 4 ετών, στον παιδικό σταθμό, η δασκάλα τους από έναν Τζον Τζον, ή μία Μπίμπι Μπο, - τώρα ένα αγοράκι στην εποχή μας θα διάλεγε Μπίμπι Μπο αντί να διαλέξει Τζον Τζον, αλλά αυτό είναι πρόβλημα της εποχής και δεν άπτεται της βίας ή της συζητήσεώς μας σήμερα - και αφού τα πάρουν τους λέει, πολύ απλά, η νηπιαγωγός. Ok, everybody has one? Yes. Αν σας έδειχνα το βίντεο, θα χειροκροτούσατε. Απλή εντολή. Now destroy it. Καταστρέψτε την. Οι δύο τσάκα-τσάκα, από τους 20, λένε, έτσι; Χραπ! Πάνε αυτοί, γεννημένοι για αστυνομικοί, εσείς είστε καταστολή, γεννημένοι για κομάντο, πρασινομπερέδες κλπ. Οι δύο βάζουν κατευθείαν τα κλάματα «θέλω τη μαμά μου». Αυτοί είναι για παπάδες, ψυχολόγοι, ψυχίατροι... Πάμε καλά.

Οι υπόλοιποι 15-16 κοιτιούνται, μα δεν είναι δικά μας... σωστά. Πες ότι μπαίνει μία δασκάλα στην ελεγχόμενη ομάδα. Ελεγχόμενες όλες οι παράμετροι επιστημονικά. Αν στο προηγούμενο είχαμε 3 παιδιά γιατρών, και εδώ έχουμε τρία παιδιά γιατρών, αν είχαμε τρία παιδιά που μένουν στις δυτικές συνοικίες, έχουμε τρία παιδιά που μένουν στις δυτικές συνοικίες. Αν είχαμε 4 παιδιά από το Πανόραμα, έχουμε πάλι 4 παιδιά από το Πανόραμα. Δηλαδή, ελέγχουμε όλες τις

μεταβλητές, για να μπορέσουμε να έχουμε ελεγχόμενη και πειραματική ομάδα. Τώρα κάνει κάτι πολύ πιο απλό η νηπιαγωγός, σύμφωνα με τους ορισμούς του Μπαντούρα. Μπαίνει μέσα, δίνει σε όλους από μία κουκλίτσα πάλι, και λέει, θα δούμε ένα βιντεάκι, ούτε καν ενός λεπτού. Σας θυμίζω την σύγχρονη τηλεόραση, σας θυμίζω τα σύγχρονα παιχνίδια, γι' αυτό που ζούμε κύριοι συνάδελφοι, γι' αυτό που λέγεται τηλεόραση και γι' αυτό που λέγεται οθόνη, στην οποία φορτώνουμε παιχνίδια και μας επιβραβεύουν. Δημιουργούν εκείνο το motivation που είναι απαραίτητο και ανεβαίνεις στο δεύτερο επίπεδο, τρίτο επίπεδο, και παίρνεις μπόνους... Όσο πιο πολλούς σκοτώσεις, όσο πιο πολλούς εξολοθρεύσεις, όσο πιο πολλά εμπόδια διαλύσεις, πας καλά. Και είσαι κλεισμένος στο δωματάκι, η μαμά είναι πανευτυχής, ο γιόκας μου είναι ο επόμενος Bill Gates. Οκτώ ώρες την ημέρα πάνω στο computer. Είναι το επόμενο θύμα μιας παρέας που θα τον προτρέψει να κάνει αυτά που είπες πολύ σωστά, πάμε στα ναρκωτικά, πάμε στο έγκλημα, πάμε στην αντικοινωνική συμπεριφορά.

Η δασκάλα λοιπόν, τους δίνει ένα βιντεάκι 58 δευτερολέπτων. Όπου μπαίνει μέσα ένας πιτσιρικάς και μπαίνει και μία πιτσιρίκα, πάνω στο κουτί που έχει τις κούκλες, σηκώνει ο ένας μία Μπίμπι Μπο και την κάνει χρατς, σηκώνει η άλλη έναν Τζον Τζον, του βγάζει το κεφάλι και του κόβει τα πόδια. Και συνεχίζουν. Τελειώνει το βιντεάκι.

Τώρα, λέει η δασκάλα, στο δεύτερο γκρουπ, την ίδια εντολή με την ίδια υπόσταση φωνής, destroy it. Δεν είναι δύο, ανάλογα με τις ομάδες είναι 8, 10, 12. Ο ένας στους δύο. Οι υπόλοιποι πάλι εγείρουν, όπως εσείς κι εγώ, σαν νομοταγείς και νομιμόφρονες πολίτες. Και οι υπόλοιποι αναρωτιούνται,

μπορώ, πρέπει; Μα δεν είναι δική μου. Πάλι υπάρχουν δύο που θέλουν τη μαμά τους. Γι' αυτό δεν θα μείνει ποτέ καμία κοινωνία από ψυχιάτρους και παπάδες. Θα τους έχουμε πάντα μαζί μας.

Μορφοποιούμε λοιπόν στάσεις. Όταν λοιπόν εγώ λέω, ο μπάτσος, ο μπασκίνας, και στείλτε μπάτσους στο Αφγανιστάν, να φάνε κρέας και οι Ταλιμπάν, μετά τι περιμένω; Και όταν λέει άσυλο, και μπαίνουν μέσα και καταστρέφουν το γραφείο του Παρασκευόπουλου και το δικό μου, ή του Τσιγκρή αν έχει, στο Πάντειο, δεν κατάλαβα, άσυλο είναι να λες κάποιες ιδέες και να αντιμάχεσαι και να αντιπαρατίθεις με τον καθηγητή σου, λέγοντας εγώ δεν συμφωνώ μ' αυτό, γιατί διάβασες εσύ μεν τον Φρόυντ, εγώ διάβασα τον Σατομπριάντ, που πάνε κόντρα, του Μαλινόφσκι, που πάνε κόντρα στις θεωρίες του Φρόυντ. Αυτό είναι άσυλο; Όχι. Έκαψαν τα κτίρια, τα οποία τα πληρώνουμε εσείς κι εγώ από τον μισθό που δεν έχουμε.

Τι περιέχει η στάση; Το γνωστικό. Οι πεποιθήσεις και αντιλήψεις μας. Είναι ο αστυνόμος κομμάτι τις κοινωνίας μας; Απολύτως! Ποιοι είστε; Τους βλέπετε; Όταν βλέπετε τα παιδιά αυτά που τους κάνω μαθήματα από την Ορεστιάδα, μέχρι τα Γρεβενά με έχετε καλέσει και μέχρι τα Τρίκαλα, δεν έχω κατεβεί στην Κρήτη, κατεβαίνω για άλλους λόγους. Και τα βλέπω τα παιδιά. Οι αυριανοί μπασκίνες. Λάθος! Οι αυριανοί προστάτες της έννομης τάξης και της διασφάλισης της ειρήνης με την οποία εγώ θα παράγω ή θα παράξω έργο. Αν δεν σας έχω, δεν κάνω τίποτε. Τι σας θέλω εγώ να κάνετε; Να φροντίσετε την πρόληψη; Εσείς θα φροντίσετε; Εγώ δηλαδή δεν φροντίζω το παιδί μου; Και του δίνω ό,τι χρειάζεται και ό,τι επιτάσσει και ό,τι επιβάλλει το κοινωνικό σύστημα της αφθονίας; Εγώ μεγάλωσα με άλλα δύο

αδέρφια, στην Φιλίππου και Βενιζέλου, στο ίδιο δωμάτιο κοιμηθήκαμε κι εγώ, και η αδελφή μου που είναι συνάδελφος του Παρασκευόπουλου νομικός, και ο αδελφός μου, που σπούδασε στην Αθήνα. Τι κάναμε; Εκεί κοιμηθήκαμε και όταν άλλαζε αυτή, γυρνούσαμε ανάποδα για να αλλάξει και όταν διαβάζαμε, διαβάζαμε στο τραπέζι της κουζίνας. Και όταν άκουγε η μαμά, η μακαρίτισσα η κυρά Στάσα η Σμυρνιά, χραπ, μας τράβαγε και τους τρεις, ποιος κλώτσησε ποιον κάτω από το τραπέζι. Γίναμε και οι τρεις επιστήμονες.

Αυτό το λέω γιατί θέλω να δείξω έπαρση στο Πιπεροπουλαϊκό σόι; Όχι βέβαια. Θέλω να δείξω ότι εξαρτάται πώς βλέπεις τα πράγματα. Αν λοιπόν εγώ, στο γνωστικό αντικείμενο υποβαθμίζω τον ρόλο της Αστυνομίας, και αν αυτός που έχει την εξουσία, στρατηγοί μου, αλλά ο οποίος δεν είναι καλυμμένος από την πολιτική ηγεσία, όταν σου δίνει την εντολή και σου λέει «κρατηθείτε μακριά», «μα καίνε», εκεί σου δημιουργεί ένα τεράστιο πρόβλημα, στον καθένα και στην καθεμιά σας, και θα το ζήσετε μεθαύριο που θα είστε στην πραγματική δράση, στα καθήκοντα, και όχι φοιτητές.

Δηλαδή, λες τώρα τι κάνω; Σωστά! Όταν αρχίζεις να αναρωτιέσαι τι κάνω, έχεις δύο επιλογές: Σκύβω το κεφάλι, συμπαρατάσσομαι με τις επιθυμίες και τις εντολές, για να γίνω μια μέρα – καθόλου υποτιμητικά, τους εκτιμώ ιδιαίτερα τους τρεις αυτούς – για να γίνεις μια μέρα στρατηγός. Αλλιώς δεν πρόκειται να γίνεις. Θα φύγεις λίγο νωρίς, ή λίγο νωρίτερα απ' ό,τι πρέπει.

Τη δράση, την συμπεριφορά μας. Φάτον, ποιον να φάω; 9/10/2002, το θυμάμαι, έγραψα και άρθρο σχετικά, και στον Αγγελιοφόρο του Τραϊανού. Και το συναισθηματικό. Τα ψυχορρήματά μας. Δηλαδή βλέπω

τον αστυνόμο, κάποτε εγώ μεγάλωνα και ο αστυνόμος κάποια στιγμή έκανε παράπονα στην κυρά Στάσα και τον κυρ Παναγιώτη, τους μακαρίτες. Δεν λέω κύριος, γιατί οι τεθνεώτες δεν δικαιούνται τον τίτλο του κυρίου ή της κυρίας, τον έχουν κερδίσει στην αιωνιότητα. Και όταν ο χωροφύλακας τους είπε ότι του τράβηξε λίγο το αυτί, τι έκανες, λέει η μάνα μου; Λέω, ξέρεις, παίζαμε εκεί και ... «Περίμενε να 'ρθει ο μπαμπάς σου». Είπα κι εγώ, θα έρθει ο μπαμπάς μου και θα τα ακούσει ο χωροφύλακας της γειτονιάς μου. Χωροφύλακας τότε. Ήρθε ο μπαμπάς μου, για πες μου τι έγινε, λέει. Αυτό κι αυτό. Με σήκωσαν στον αέρα, από το ένα αυτί η μάνα μου κι' από το άλλο ο πατέρας μου. Επιβεβαίωσα την αξία του χωροφύλακα, ως θεματοφύλακα κάποιων αξιών. Όχι ως κυνηγό κάποιων μαγισσών, ούτε ως το μακρύ χέρι ενός κακώς νοούμενου κράτους, που επιβάλλει την καταστολή.

Αναφέρθηκε και από τον Φρόνυτ, ο άνθρωπος *homo homini iustus*, αν τον αφήσεις, αυτή είναι η επιθετικότητά μας, κατασπαράσσουμε ο ένας τον άλλον. Ο Ρουσσώ έκανε ένα παράπονο, ήμασταν πολύ πιο ευτυχισμένοι, μας έκανε η κοινωνία πειθήνια όργανά της, μας ενέταξε, και βρήκαμε και τον μπελά μας. Ο Χομπς; Αυτό λέει. Τι είναι ο άνθρωπος; Σκέτος καταστροφέας και σκέτος εγωιστής. Να το δεχτώ; Όχι, λέει ο Αινστάιν, σημερινοί αστυνόμοι και αυριανοί αστυνόμοι και αστυνόμισσες. Ο κόσμος είναι ένα επικίνδυνο μέρος, όχι εξ αιτίας αυτών που κάνουν το κακό, αλλά εξ αιτίας αυτών που κοιτάζουν και δεν κάνουν τίποτε.

Δυο χρόνια πριν, το γράψατε, το κουβέντιασες κι εσύ στην εκπομπή σου τότε, όταν καθόντουσαν και κοιτάγανε και λέγανε «άστους να καούν», συμπεριλαμβα-

νομένης και της κοπελίτσας, που ήταν σε κατάσταση εγκυμοσύνης, αυτών που κοιτάζουν και δεν κάνουν τίποτα.

Λέει ο Μάρκ Τουαίην «Απ' όλα τα πλάσματα που έχουν δημιουργηθεί, αυτός – δηλαδή ο άνθρωπος – είναι το πιο αντιπαθητικό. Απ' όλη τη δημιουργία αυτός είναι ο μόνος που διαθέτει κακία, αυτός είναι το μοναδικό πλάσμα που προκαλεί τον πόνο για σπορ, μολονότι γνωρίζει τι σημαίνει πόνος». Κανένα λιοντάρι δεν τρώει οκτώ αντιλόπες, όσο αδύναμες και να είναι. Και κανένας αετός δεν θα φάει 12 σπουργίτια. Βλέπω κυνηγούς, όμως, που έρχονται με την αρμαθιά και λένε, άρχισε η σεζόν του κυνηγιού κ. Κυριαζή. Και κουβαλάει 58 ορτύκια. Γιατί βρε, του λέω; Είμαι κυνηγός, μου λέει. Και ικανοποιείται απ' αυτό.

Η άποψη του κόσμου, το έντονο καφέ και το Light, προς το κίτρινο. Ο ΟΗΕ μας είπε το 1965 ότι θα θεωρήσουμε μία περιοχή ως εμπόλεμη εφόσον έχουμε 1.000 θύματα μέσα σε ένα χρόνο. Στους ελληνικούς αυτοκινητόδρομους έχουμε 1.786 κάθε χρόνο, συν 15.000 άλλα θύματα. Έχουμε εμπόλεμη κατάσταση; Για μένα, ναι. Αυτά έλεγα τον περασμένο μήνα στη Χίο, σε ένα διεθνές συνέδριο, για την οδική ασφάλεια. Εμένα μου λες; Έχουμε εμπόλεμη κατάσταση; Είπα Τσετσενία με Ρωσία, ναι, αλλά το χρώμα είναι πολύ έντονο, σωστό. Δεν είναι στην Ευρώπη, γενικά, και σε μας είναι πολύ χαμηλά, 0,8 – 0,9, στις 100.000. Δηλαδή, δεν έχουμε τρομακτικά ποσοστά από αυτά που αποκαλούμε ανθρωποκτονίες, αν και αυξάνονται, at an alarming rate. Γιατί από την ώρα που είσαι ένας ειρηνικός, ένας ειρηνόφιλος λαός, που δεν φοβάσαι και δεν χρειάζεσαι τον αστυνόμο, ξαφνικά να φωνάζουν όλοι πού είναι η Αστυνομία, βγάλε και άλλους στο δρόμο. Αυτό σημαί-

νει ότι κάπου χάνουμε την ικανότητα να ελέγξουμε αυτό που χαρακτηρίσα εγγενές στην ανθρώπινη φύση, στην συνδιαλλαγή, δώσε μου το πορτοφόλι σου ή τη ζωή σου. Το προσωπικό δράμα, η προσωπική αντιπαλότητα, ή δώσε μου τα πετρέλαιά σου, ή θα σε κατεβάσω στον αγύριστο. Δώσε μου τα ορυχεία του χρυσού σου ή του ουρανίου σου, ή θα σε διαλύσω. Και σε διαλύει, σε επίπεδο κρατικού φορέα.

Συνεπώς, το εγγενές στο άτομο υπάρχει, αν δεν το τιθαρεύσουμε, εκτός περιπτώσεων που πρέπει να πάνε σε ένα ψυχιατρείο, γιατί ο άλλος σκοτώνει χωρίς να έχει και επίγνωση του γεγονότος και της πράξης στην οποία ενεπλάκη, καλά πάμε. Ή, όταν τα κράτη εκπαιδεύουνε, και ερωτώ εγώ: Μου έδωσε κάποια στιγμή και 400 Lectures ο Τραϊανός, μερικά χρόνια πριν, γιατί είχαμε εκείνα τα φοβερά φαινόμενα που τώρα κοπάσανε, δόξα τω Θεώ, μη τα δούμε, στην Αμερική, και ήρθαν και στην Ευρώπη. Όπου ο πιτσιρικάς μπαίνει μέσα, βγάζει το ούζι του μπαμπά, ο οποίος λέει στην Αμερική, αποτελεί κομμάτι του declaration of independence, -έζησα 20 χρόνια στην Αμερική και 5 στην Γερμανία – να σας μιλήσω για Ευρώπη και Αμερική, και βγάζει το ούζι και πάει και καθαρίζει 10. Το θυμάστε; 10 συμμαθητές και τη δασκάλα μαζί. Για να μη μιλήσω γι' αυτόν τον οποίο απέλυσαν, το αναφέρατε 2-3 από τους προλαλήσαντες, ότι για μένα όπως και για τον Άγγελο, όπως και για τον συνάδελφο της Καθημερινής, για μας όπως και για τους αρχηγούς σας, το πρόβλημά μας είναι ότι δεν έχουμε αυτό που αποκαλούμε σταδιακή, μικρή, εκτόνωση.

Θα προτιμούσαμε μικρές εξεγέρσεις, όταν αφαιρούν από μένα τον συνταξιούχο πια φέτος, του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, το 13ο και 14ο κομμάτι της σύνταξής μου,

και όταν το αφαιρούν από τους εν ενεργεία συναδέλφους – όσοι είστε εν ενεργεία – συν αυτό και 15-20% των επιδομάτων μας. Θα προτιμούσα μικρές εξεγέρσεις. Αλλιώς, όταν γίνει η μεγάλη εξέγερση, θα τρέχετε και δεν θα προλαβαίνετε. Και μαζί σας κι εμείς.

Κατά συνέπεια, σ' αυτή την εικόνα ενός κόσμου που σπαράσσεται από πολεμικές αντιπαραθέσεις, που πάντα έχουν σαν βάση τους ένα πράγμα, όπως το πρώτο φονικό χαρακτηριστικό στην ιστορία της Χριστιανοσύνης, και του Ιουδαϊσμού, γιατί αυτή είναι η παράδοσή μας. Χώρια της ελληνικής παραδόσεως του Ολύμπου και του 12θέου. Ποια είναι στην Ιουδαιο-Χριστιανική παράδοση; Ότι ο αδελφός σκότωσε τον αδελφό, γιατί τον ζήλεψε τον βοσκό, που ήταν πιο πλούσιος και είχε πιο χρήσιμα πράγματα να δώσει στον Θεό. Και τον εξαφάνισε. Μέχρι σήμερα, η βάση; Η απληστία και ο πλούτος. Για να διασφαλίσουμε σε κάποιους το προσωπικό κέρδος, το συλλογικό κέρδος και τελικά, στην μεγάλη συλλογική οντότητα, το εθνικό κέρδος. Για να αγοράζουμε την βενζίνη στην Ν. Υόρκη με 48 σεντς, όχι 1,30 και 1,40.

Με λίγα λόγια, σε μία κοινωνία που νοσεί -και η δική μας νοσεί ήδη-, ήμασταν απαλλαγμένοι από νοσηρότητα πολλά χρόνια, πολλές δεκαετίες, και θα κλείσω με αυτό, βάζω τα παιδιά της Δι.Α.Σ. να ακολουθούν το ασθενοφόρο. Δεν είστε γιατροί, σε σας μιλάω, δεν είστε δικηγόροι, δεν είστε επιχειρηματίες, είστε όπως κι εγώ και όλοι αυτοί στην αίθουσα, καθηγητές, δημόσιοι υπάλληλοι. Είστε στελέχη! Δεν προξενείτε εσείς το πρόβλημα και είναι πολύ βαρύ να απαιτούμε από σας να το προλάβετε, να το καταστείλετε, να το θεραπεύσετε. Και όπως πολύ σωστά λέει ο Νίκος ο Παρασκευόπουλος, όταν βγείτε από την κάθε φυλακή και

την κάθε Ιθάκη, να πας στον Τραϊανό και να πεις, εγώ είμαι πρώην ναρκομανής. Και ο Τραϊανός λέει, έχω ένα κοριτσάκι που έχει πτυχίο του τμήματος ΜΜΕ και Δημοσιογραφίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, έχει και μάστερ από την Αγγλία και τώρα κάνει και το διδακτορικό της με τον Πιπερόπουλο. Και δεν έχω δουλειά γι' αυτήν. Εσένα τι να σου δώσω;

Συνεπώς, έρχεστε αρωγοί, και νομίζω ότι μέρος του προβλήματος που θα πρέπει να κληθείτε να χειριστείτε, είναι να βοηθήσετε όλους εμάς, που υποτίθεται έπρεπε σαν γονείς, σαν στελέχη, σαν παράγοντες του κοινωνικού συστήματος, να βοηθήσουμε στην πρόληψη, την θεραπεία, και να αφήσουμε σε σας την καταστολή. Και να αναλάβουμε πάλι εμείς το καθήκον μας στην επανένταξη. Γιατί όταν εγώ μεγάλωνα γωνία Φιλίππου – Βενιζέλου, πιτσιρικάς, έλεγε η κυρά Στάσα από τον 2ο όροφο, τώρα είναι 8όροφη πολυκατοικία: όταν γυρνάς το βράδυ – τότε πηγαίναμε το πρωί στο σχολείο και το βράδυ στο σχολείο, το 2ο ήταν κάπου στην Ικτίνου, αν κάποιος είστε Θεσσαλονικείς, εκεί πήγαινα – όταν γυρίσεις και δεν είμαστε εδώ με τον μπαμπά σου, το κλειδί – από το μπαλκόνι φώναζε η κυρά Στάσα – το κλειδί είναι κάτω από το πατάκι. Οκέι μάνα, γεια σου. Ευχαριστώ μαμά, το οκέι το μάθαμε αργότερα. Έτσι και έβγαине η κυρά Στάσα – αν ζούσε σήμερα – και έλεγε στον εγγονό της: «Μπάμπη, αν δεν είμαστε εδώ το βράδυ με τον μπαμπά σου και η μαμά σου, έχω αφήσει το κλειδί στη γλάστρα», ούτε κυρά Στάσα θα βρίσκαμε, ούτε κλειδί, ούτε γλάστρα.

Σας ευχαριστώ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Ευχαριστούμε τον κ. Πιπερόπουλο, ο οποίος τα είπε και γλαφυρά και παραστατικά. Θα ήθελα να προσθέσω κάτι, αν μου επιτρέπεται, σε ό,τι αφορά την βία γενικώς. Γιατί ο άνθρωπος έχει μέσα του την βία. Διάβαζα κάποτε ότι στα 4.000 χρόνια γνωστής ιστορίας, μόνο 157 χρόνια -αθροιστικά όμως-, έχουν περάσει χωρίς κανέναν πόλεμο. Οι δε αρχαίοι ημών πρόγονοι, πολεμούσαν συνεχώς, όταν δεν πολεμούσαν τους Πέρσες, πολεμούσαν ο ένας τον άλλον. Και αφού θριάμβευσαν επί των Περσών, αντί να ενωθούν και να πάνε μπροστά, κάνανε έναν 25ετή εμφύλιο Αθήνα - Σπάρτη, και τελειώσαμε.

Λέγανε, λοιπόν, κάποιοι ψυχολόγοι -εγώ δεν είμαι ψυχολόγος - ότι η αιτία αυτής της επιθετικότητας, της βίας που έχει ο άνθρωπος, ξεκινάει από το γεγονός ότι ο άνθρωπος είναι το μόνο ον στον πλανήτη που ξέρει ότι θα πεθάνει. Το ζώο δεν το ξέρει, ακόμα και το πιο άγριο ζώο, όταν έχει χορτάσει, είναι μια χαρά ζώο. Δεν σκοτώνει ούτε από ευχαρίστηση, ούτε από φθόνο. Ο άνθρωπος το κάνει, γιατί λέει δεν μπορεί να χωνέψει το ότι θα πεθάνει. «Πρώτα θα πεθάνεις εσύ και μετά εγώ», ή διάφορα άλλα. Υπάρχουν φυλές στην Αφρική, λέει - παλαιότερα, δεν ξέρω τώρα αν υπάρχουν ακόμη - που όταν γεννιέται ένα παιδί κλαίνε, και όταν πεθαίνει κάνουν γλέντι.

Μ' αυτά που λέω δεν θέλω να δικαιολογήσω την ανεξέλεγκτη βία που εκδηλώνεται στις μέρες μας, που ξεκινάει από οικονομικά και κοινωνικά αίτια, αλλά είναι και αυτή μία εξήγηση.

Θα παρακαλέσω τώρα τον κ. Τραϊανό Χατζηδημητρίου, τον Διευθυντή του Αγ-γελιοφόρου, να κάνει την παρέμβασή του.

Τραϊανός Χατζηδημητρίου

Δημοσιογράφος

Η βία όπως ξέρετε, είναι πολύ γενικό φαινόμενο, για να μπορέσουμε να το πιάσουμε όλο. Να σας πω, καμιά φορά και τα πράγματα από μόνα τους σχολιάζουν την πραγματικότητα.

Χθες το βράδυ όταν συζητούσαμε στην σύσκεψη της εφημερίδας, τι να βάλουμε στην πρώτη σελίδα, επιλέξαμε δύο εγκλήματα που έγιναν εδώ, στην Ημαθία και στην Πιερία, για λόγους – ας το πούμε – υπομνηματισμού, για να τα υπογραμμίσουμε. Χθες ήταν η μέρα της βίας κατά των γυναικών. Τη μέρα λοιπόν αυτή της βίας κατά των γυναικών, μία γυναίκα δολοφονήθηκε στην Βροντού της Πιερίας, μάλιστα με καλώδιο του φορτιστή, την δολοφόνησε ο φίλος της, και μία γυναίκα χαροπαλεύει στο νοσοκομείο της Βέροιας, επειδή ο φίλος της την περιέλουσε με βενζίνη και της έβαλε φωτιά.

Την ημέρα λέω της βίας κατά των γυναικών, δύο φαινόμενα τα οποία συνέβησαν όχι μακριά, εδώ στη γειτονιά μας, και αφορούν βία. Ποια βία λοιπόν να σχολιάσουμε; Εγώ προτίμησα να θίξω κάποια θέματα που αφορούν -σ' αυτά τα λίγα που θα σας πω- που αφορούν τους νέους και τη βία, δηλαδή πιστεύω ότι ένα μεγάλο ποσοστό της βίας που ζούμε στην καθημερινότητά μας είναι, προέρχεται και ασκείται στους νέους ανθρώπους, και από αυτή την άποψη βοηθούμε την αναπαραγωγή της, τον πολλαπλασιασμό της, ως κοινωνία.

Δεν είναι προφανώς ένα σύμπτωμα της

εποχής μας αυτό το φαινόμενο. Απλώς στην εποχή μας παίρνει εκρηκτικές διαστάσεις, με την συνδρομή και των ΜΜΕ που προβάλλεται, συζητείται, καμιά φορά για το καλό, συνήθως για το κακό. Σε κάθε περίπτωση πάντως, γίνεται ένα κοινωνικό πρόβλημα η βία στους νέους, και από τους νέους, που ζητά και την προσοχή μας και την φροντίδα μας, ως πολιτείας, ως πολιτών, ως υπευθύνων φορέων, είτε ημών των δημοσιογράφων, είτε υμών των αστυνομικών, που δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να λέμε «ας είναι ό,τι είναι» που λένε οι πολίτες, «ας είναι ό,τι είναι και ας είναι μακριά από δω»... Και εμείς ως δημοσιογράφοι και εσείς ως αστυνομικοί, πρέπει να το αντιμετωπίζουμε -και πιστεύω ότι το αντιμετωπίζετε εσείς στην καθημερινότητά σας-, σαν κάτι που είναι οικείο, δικό μας, και πρέπει να ασχοληθούμε μ' αυτό.

Τα δεδομένα είναι ευαίσθητα, όχι με την έννοια της απόκρυψής τους, ότι δεν πρέπει να τα λέμε, αλλά ότι είναι άκρως ανησυχητικά. Συχνά δημοσιεύουμε, τώρα τελευταία όλο και πιο συχνά θα έλεγα, ρεπορτάζ π.χ. για παιδιά που έχουν πέσει θύματα σεξουαλικής κακοποίησης. Για πέρυσι, το Χαμόγελο του Παιδιού έδωσε κάποια στοιχεία, που λένε ότι 57 καταγγελίες δέχτηκε το Χαμόγελο του Παιδιού για σεξουαλική κακοποίηση, ισάριθμων παιδιών. Έχουν δει κατά καιρούς το φως της δημοσιότητας, τραγωδίες και ιστορίες φρίκης, που ξεπερνούν κάθε νοσηρό εγκέφαλο και κάθε φαντασία, ακόμα

χθες μια ιστορία στην Αργεντινή, προχθές μια ιστορία στην Αυστρία κ.ο.κ.

Ξεκίνησα με ένα ακραίο φαινόμενο βίας. Υπάρχουν καθημερινά φαινόμενα βίας στα σχολεία. Να σας αναφέρω ότι μία πρόσφατη έρευνα που έγινε από την Εταιρεία Ψυχοκοινωνικής Υγείας του Παιδιού και του Εφήβου και από την Παιδαγωγική Σχολή του ΑΠΘ, σε σχολεία της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, και την οποία πρόσφατα δημοσιεύσαμε, δείχνει πολλές περιπτώσεις λεκτικής, αλλά και σωματικής βίας από μικρούς μαθητές προς τους συμμαθητές τους. Και μάλιστα, η συγκεκριμένη έρευνα συνδέει τη βία και με το φύλο, δηλαδή τα αγόρια συνήθως ασκούν την βία, ενώ τα κορίτσια την δέχονται. Οι έντονες πράξεις βίας, οι καυγάδες, οι τσακωμοί, η σωματική βία, οι βρισιές, αποτελούν πράξεις ανδρικής βίας, ενώ η λεκτική βία, οι κοροϊδίες, τα παρατσούκλια, η απομόνωση ενός παιδιού, να μην του μιλάμε, να μην το παίζουμε κλπ., αναγνωρίζονται κυρίως ως πράξεις γυναικείας βίας. Το ίδιο πρόγραμμα προχώρησε την έρευνα και σε μαθητές δημοτικού στην Αθήνα, και εκεί υπήρξαν καταγραφές για εκφοβισμό και βία. Δεν έχει νόημα βέβαια να αναφέρω τα πορίσματα της έρευνας, πολύ πρόσφατα, πριν ένα μήνα τα δημοσιεύσαμε στην εφημερίδα.

Αυτό που έχει ιδιαίτερη σημασία να πούμε στις μέρες μας, είναι ότι η τηλεόραση και το internet, τα ΜΜΕ με την πλατεία τους έννοια, λειτουργούν πρακτικά ως παιδαγωγοί της βίας, λειτουργούν δηλαδή παιδαγωγικά, αλλά αρνητικά. Σήμερα ξέρουμε ότι η σχέση των νέων παιδιών με την τηλεόραση και το internet είναι σχέση πολύ πιο στενή απ'ότι με τη μαμά τους και τον πατέρα τους, πολύ πιο στενή. Στην ουσία, τα παιδιά διαπαιδewγούνται μέσα από την τηλεόραση και το internet. Η τηλεόραση λοιπόν, μαθαίνει την

βία στο παιδί, θρυμματίζει την ευαισθησία του, μυθοποιεί τη βία και την παρουσιάζει σαν κάτι που έχει πλάκα, σαν κάτι που δεν έχει συνέπειες. Υπάρχει μία έρευνα που έγινε από τέσσερα αμερικανικά πανεπιστήμια, που διαπίστωσε ότι το 60% του τηλεοπτικού προγράμματος στις ΗΠΑ, περιέχει σκηνές βίας. Δεν έχουμε για την Ελλάδα, αλλά αν σκεφτείτε ότι οι τηλεοράσεις πολύ συχνά αγοράζουν αυτά τα προγράμματα, δηλαδή συνήθως έτσι γεμίζουν το πρόγραμμά τους, δεν είμαστε πολύ μακριά απ' αυτό το ποσοστό.

Αυτό σημαίνει, και με δεδομένο ότι τα αμερικάνικα προγράμματα έχουν κατακλύσει τα ΜΜΕ, ότι και στα εγχώρια ΜΜΕ η βία υπερτερεί χωρίς να σημαίνει βέβαια ότι αυτή η τηλεοπτική βία φταίει για τα πάντα. Για παράδειγμα, είχε γίνει πριν από καιρό ένα περιστατικό στη Σχολή του ΟΑΕΔ στου Ρέντη, στην Αθήνα, που έρχεται κατευθείαν από αμερικάνικες ταινίες. Θεωρούμε ότι αυτό είναι κάτι ξένο προς την ελληνική κοινωνία και τη νεολαία μας, και όμως δεν είναι. Ο κόσμος πια είναι πολύ μικρός και ενιαίος, δεν μπορούμε να τον κόψουμε σε φέτες και να πούμε ότι κάτι προσλαμβάνει ένα παιδί και κάτι το αφήνει στην άκρη, επειδή δεν ταιριάζει στα ήθη και τα έθιμα μιας χώρας, της χώρας μας εν προκειμένω.

Το τι είναι ντόπιο ή ξένο, δεν είναι εύκολο να οριστεί. Θυμάστε για παράδειγμα στην Αιτωλοακαρνανία, πώς πυροβόλησε ο άλλος πέντε παιδιά, επειδή απλώς μπήκαν στο χωράφι του. Είναι αυτό ένα ελληνικό φαινόμενο; Και όμως έγινε, και αλίμονο στα παιδιά που χάθηκαν και στις μανάδες τους.

Μία έρευνα της Αμερικανικής Ακαδημίας, εκτιμά ότι οι νέοι που εκτίθενται στη βία μέσα από τα ΜΜΕ, έχουν περισσότερες πιθανότητες να αναπτύξουν βίαιες

συμπεριφορές. Η Δρ. Μισέλ Ιμπάρα, μιλώντας για τα συμπεράσματα αυτής της έρευνας, είπε: «Μας ενισχύουν τις ολοένα και περισσότερες αποδείξεις, ότι η βία και τα ΜΜΕ σχετίζονται με την επιθετική συμπεριφορά των νέων και ότι η μείωση της έκθεσης των νέων σε βίαια προγράμματα των ΜΜΕ, πρέπει να εκληφθεί ως ένας από τους σημαντικότερους παράγοντες της πρόληψης της εγκληματικότητας». Δηλαδή, αν θέλουμε να προλάβουμε την εγκληματικότητα, δεν πρέπει να αφήνουμε το παιδί να εκτίθεται τόσο έντονα σε αυτά τα προγράμματα στα ΜΜΕ.

Τα ΜΜΕ και οι Διευθύνσεις τους, πρέπει να αξιολογούν στο πρόγραμμά τους ή στα κείμενά τους, αν πρόκειται για εφημερίδα, τα στοιχεία της βίας που εμφολωθούν. Βεβαίως ο κόσμος μας δεν είναι αγγελικά πλασμένος ώστε από μόνοι τους να απορρίψουν τα στοιχεία της βίας, αν θεωρείται ότι αυτό πουλάει, αλλά μπορεί η πολιτεία, και ιδιαίτερα οι ανεξάρτητες αρχές που είναι επιφορτισμένες με τον έλεγχο των ΜΜΕ, για παράδειγμα το ΕΣΡ, να εκδίδουν ετήσιες οδηγίες και να πιέζουν για την εφαρμογή τους. Και γιατί όχι, να επιβάλουν ποινές.

Μία άλλη μορφή νεανικής βίας, είναι η βία στα γήπεδα. Οι χούλιγκανς στην πλειοψηφία τους είναι παιδιά 13-14 - 15 χρονών, πιτσιρικάκια, πιτσιρικάδες. Λίγοι είναι οι μεγάλοι στα διάφορα fun clubs, οι καθοδηγητές τους, ας το πούμε έτσι. Και πρόσφατα εδώ, η Αστυνομία, στη Θεσσαλονίκη, που έκανε ντου σε κάποια fun clubs ομάδων της Θεσσαλονίκης, σε στέκια φανατικών, σε συλλόγους και ομάδες φανατικών, βρήκε από μολότοφ και στείλιάρια μέσα στα γραφεία τους, μέχρι αποθέματα από μπίρες και ρετσίνες, και άπειρα μπουκάλια από μπίρες και ρετσίνες που είχαν πιεί, που μαζί

με διάφορα χαρτάκια ή με διάφορες ουσίες, τα παιδιά είναι εκτός κάθε λογικής και εκτός κάθε ελέγχου στα γήπεδα. Και εδώ πάλι, ο ρόλος του αθλητικού τύπου, που στην Ελλάδα είναι υπερδιογκωμένος, κάθε ομάδα θεωρεί υποχρέωσή της, -και κάθε Πρόεδρος ή κάθε φράξια μέσα σε μία ομάδα, όχι μόνο ο επίσημος Πρόεδρος, αλλά και αυτός που δεν γουστάρει τον Πρόεδρο κ.ο.κ.-, να έχει μία εφημερίδα ή ένα φύλλο που να τον λιβανίζει από το πρωί μέχρι το βράδυ. Υπάρχουν περιπτώσεις, αμέτρητες περιπτώσεις, μία θα σας πω προχθές, που έπαιζε ο ΠΑΟΚ στην Κων/λη με την Φενέρ Μπαχτσέ, εδώ τοπική εφημερίδα προέτρεψε τους Παοκτζήδες να πάνε και να τους λιώσουν και να τους κάνουν τέτοιους τους Τουρκαλάδες κλπ. Προέτρεψε σε επεισόδια, επενέβη ο Εισαγγελέας, και βεβαίως, οι ραδιοφωνικοί σταθμοί οι αθλητικοί, αντί να βγουν και να πουν ότι εντάξει, έγινε ένα παράπτωμα και πρέπει να ακολουθηθεί η νόμιμη διαδικασία, είπαν «πού το πάτε το παιδί», τον Δ/ντή της Αθλητικής εφημερίδας, που προέτρεπε σε βία και που ο νόμος είναι σαφής και προβλέπει συγκεκριμένα πράγματα.

Και να κλείσω με την βία στις διαδηλώσεις. Εδώ είναι ολόκληρη ιστορία και κυρίως καλύπτει αυτή η βία όλα τα υπόλοιπα, γιατί αυτό είναι που σημαδεύει για πολύ καιρό μία κατάσταση, την επικαιρότητα, την ιστορία μιας πόλης κλπ. Λέμε στην Θεσσαλονίκη, ότι υπήρξε η βία του 2003, του καλοκαιριού, με τα καψίματα κλπ., τότε με την Σύνοδο Κορυφής, και υπήρξε και η βία του Δεκεμβρίου το 2008. Αυτά έχουν γράψει ιστορία, και όπως τα θυμόμαστε εμείς, που αναγκαστήκαμε την άλλη μέρα να κάνουμε πρωτοσέλιδα και να εξηγήσουμε και να καταγράψουμε καμένα μαγαζιά και καμένες περιουσίες, έτσι φυσικά θα τα θυμάστε και

εσείς που με κάποιο τρόπο συμμετείχατε ή δεν συμμετείχατε. Και το δεν συμμετείχατε, πάει στην τελευταία περίοδο του Δεκεμβρίου του 2008, όπου 50 στην κυριολεξία 40 κουκουλοφόροι, γιατί τα γραφεία της εφημερίδας τώρα είναι εδώ, στον Βαρδάρη, Δαναΐδων, πίσω από το 3ο Τροχαίας, εκεί, σ' εκείνον τον δρομάκο, τότε ήμασταν Τσιμισκή 45, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, πάνω από τον Ζάρρα, το πολυκατάστημα. Ζούσαμε δηλαδή, τα βλέπαμε τα γεγονότα, αφού πέρασε η μεγάλη πορεία εκείνη τη Δευτέρα μετά του Αγ. Νικολάου, τον Δεκέμβριο του 2008, 8 πρέπει να ήταν, 6 ήταν το Σάββατο που σκοτώθηκε ο πιτσιρικάς, 8/12 λοιπόν, αφού πέρασε μία μεγάλη πορεία και τελείωσε, πίσω και μάλιστα σε αρκετή απόσταση, όχι πορεία, αλλά πάνω στο πεζοδρόμιο, ήταν 20 από δω και 20 από κει. Λέω πιτσιρικάδες, μπορεί και να μην ήταν πιτσιρικάδες, γιατί ήταν κουκουλοφόροι, με βαριοπούλες, με λοστούς, με χίλια δυο πράγματα. Τηλεφωνήσαμε τότε στην Αστυνομία, είπαμε γιατί... «Έχουμε εντολή να μην παρέμβουμε». Από την Αθήνα, είχαν εντολή τότε να μην παρέμβουν...

Με ένα πολύ απλό σχέδιο, δηλαδή 50-100 άνθρωποι θα μπορούσαν να τους τσουβαλιάσουν, να τους πιάσουν, να μάθουμε τα πρόσωπά τους. Πηγαίναμε εμείς από την εφημερίδα με τους τεχνικούς και με τους πυροσβεστήρες, να σβήσουμε απέναντι τις φωτιές από τον Ζάρρα, μέχρι να έρθει η Πυροσβεστική που ερχόταν από το βάθος, από την ΧΑΝΘ. Δηλαδή, τέτοιες καταστάσεις. Δεν μιλάμε δηλαδή για κάποια σπρωξίματα, για κάποια τέτοια, μιλάμε για εγκλήματα που γίνονται και που εκεί χρειάζεται η παρέμβαση.

Πώς μπορούν να λυθούν όλα αυτά τα πράγματα; Υπάρχει λύση; Κατά τη γνώμη

μου, λύση καθαρή και τελειωτική δεν υπάρχει, ο άνθρωπος δεν θα γίνει ποτέ άγγελος, δεν πρόκειται δηλαδή να ζούμε σε μία κοινωνία χωρίς βία ή χωρίς τέτοιου είδους παράνομες πράξεις ή οποιεσδήποτε άλλες παράνομες πράξεις.

Αλλά πριν πάμε στην καταστολή, που είναι απαραίτητη φυσικά και γι' αυτό υπάρχουν νόμοι του κράτους κλπ, πρέπει να πάμε στην πρόληψη και εδώ συνεισφορά έχουν όλοι. Η οικογένεια πριν απ' όλα, το σχολείο, η πολιτεία, τα ΜΜΕ, θεσμοί όπως η Αστυνομία, που εδώ νομίζω έχει μεγάλη σημασία και τέτοιες ημερίδες να παίρνουν δημοσιότητα. Και ακόμη, να παίρνουν δημοσιότητα και τα καλά πράγματα που κάνει η Αστυνομία, δηλαδή να μην περνάει στον κόσμο αυτό που υπήρχε παλιά, ο μπάτσος, που είναι ο εχθρός του λαού. Δεν είναι εχθρός του λαού, τα περισσότερα παιδιά εδώ, οι μπαμπάδες τους δεν είναι οι Ωνάσηδες, είναι άνθρωποι μεροκαματιάρηδες, και πρέπει να σας πω ότι και σαν εφημερίδα το ακολουθούμε αυτό, δεν βάλλουμε μόνο κατά του κακού μπάτσου, ο οποίος χτύπησε και έδειρε, αλλά προβάλλουμε και τις καλές πλευρές της ΕΛ.ΑΣ., το πώς οργανώνεται, πώς με τη ΔΙ.ΑΣ. έχει μειωθεί το έγκλημα, πώς έχετε και έγινε σουξέ μεγάλο, -είδατε στο internet αυτή τη σελίδα, που είχε τα περισσότερα χτυπήματα απ' όλες τις σελίδες του Αγγελιοφόρου-, τους δύο μάγειρες που έχετε, που πιστεύω ότι μετά το δημοσίευμα μπορεί να πάνε και σε κανένα Hayat και να παρατήσουν την Αστυνομία.

Αυτά είχα να σας πω, σας ευχαριστώ πολύ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Πολύ ωραία μας τα είπε και ο κ. Χατζηδημητρίου. Και να θυμίσω ότι από παλιά λέμε στις εφημερίδες, τρία πράγματα πουλάμε: Αίμα, στέμμα, σπέρμα. Όταν λέει

στέμμα δεν εννοεί μόνο τους βασιλιάδες... Αυτό κάποιες εφημερίδες στο παρελθόν το ακολούθησαν, όχι όλες. Σήμερα όμως, η ιδιωτική τηλεόραση το ακολουθεί κατά γράμμα αυτό. Και ξέρετε, και αυτοί που παρανομούν βλέπουν τη φάτσα τους εκεί, ή το έργο που έκαναν και υπερηφανεύονται, παίρνουν θάρρος, έχουν πάρεي δημοσιότητα, είναι διάσημοι.

Τώρα θα παρακαλέσω τον κ. Κυριαζίδη, ο οποίος είναι επίτιμος Πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Να πω κ. Πρόεδρε μόνο, ως

προ τη δημοσιότητα ότι από πλευράς μας προσκλήσεις προς τα ΜΜΕ έχουν σταλεί, με επαναλαμβανόμενα δελτία και ανακοινώσεις από την Ομοσπονδία, αλλά είναι κι αυτό ένα πρόβλημα και κάνουμε μία μεγάλη προσπάθεια. Είναι δύσκολο το εγχείρημα και το δικό μας. Το επιχειρούμε και θέλουμε την συνδρομή και των ΜΜΕ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Αν ήταν στο πάνελ η Τζούλια Αλεξανδράτου, όλοι θα ήταν εδώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Εδώ είναι το ζήτημα, τα κρατικά κανάλια κυρίως, είναι απαράδεκτο.

Δημήτρης Κυριαζίδης

Επίτιμος Πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ

Κυρίες και κύριοι, συναδέλφισσες και συνάδελφοι, επειδή θα αρχίσουμε να ασκούμε κι εμείς έμμεση βία, και αφορά τους δοκίμους οι οποίοι σήμερα είναι Παρασκευή, και θα έπρεπε προφανώς να αναχωρήσουν για τις πατρίδες τους, να ξεκουραστούν, και επειδή τα ερωτηματικά είναι πάρα πολλά, θα είμαι και ο ίδιος σύντομος. Μολονότι όσοι προηγούμενα μίλησαν, και τους ακούσαμε με ιδιαίτερη προσοχή, καταλήγουν σε έναν υπεράνθρωπο, που πρέπει να δώσει λύσεις. Αναζητούμε εκείνον τον υπεράνθρωπο που θα πρέπει

να αντιμετωπίσει όλη αυτή τη βία, απ' όπου κι αν προέρχεται, και την κάθε μορφής βία, από τις πολλές μορφές που αναφέρθηκαν και εδώ σήμερα, έστω και ακροθιγώς.

Άρα τελικά, αποδέκτης ποιος είναι; Είναι αυτός ο απλός αστυνομικός, που αναφέρθηκε από τον κ. Επιθεωρητή. Βέβαια, στα τεχνικά μέσα αναφέρθηκε ότι είναι άοπλος, δηλαδή με την έννοια ότι δεν έχει το αλεξίσφαιρο, δεν έχει εκείνα τα μέσα για να υπερασπίσει τον εαυτό του. Αλλά είναι μόνο εκεί άοπλος; Αναφέρθηκαν εδώ ένα σωρό ζητήματα, και θα πρέπει δηλαδή ο ίδιος να μπορέσει να

αντιμετωπίσει όλα αυτά που σήμερα, με έντονο βαθμό και ρυθμό, έρχονται και αφορούν την καθημερινότητα τη δική του.

Έτσι, καταλήγει πάντα, και θα το ενθυμίστε αγαπητοί μελλοντικοί συνάδελφοι, ότι ο αστυνομικός θα είναι ο μόνος υπεύθυνος και ο πάντα υπεύθυνος, σε ό,τι αφορά τη λειτουργία σας. Και αυτό γιατί στην πράξη, και ύστερα από την πολύχρονη εμπειρία μου, αυτό έχει αποτυπωθεί πάρα πολλές φορές, ακόμη και σ' αυτή τη διεκδίκηση του αυτονόητου για μας, ότι η εργασία μας είναι επικίνδυνη. Είμαστε η μοναδική χώρα στην Ευρώπη, που δεν έχει θεσμοθετηθεί αυτό ακριβώς το γεγονός. Και είδατε το 2003, στην προσπάθειά μας να αναγνωριστεί αυτό το βασικό αίτημα, το χρόνιο, αντιμετωπιστήκαμε από πλευράς πολιτείας με σκληρό τρόπο.

Και βεβαίως, εκείνη τη νύχτα, γιατί δεν ήταν ώρες λειτουργίας των καταστημάτων, των υπηρεσιών, μία η ώρα τη νύχτα ήταν. Τότε επέλεξε η πολιτική μας ηγεσία, χρησιμοποιώντας την αστυνομική, να πράξει ό,τι έπραξε. Μοναδικό φαινόμενο σε παγκόσμια χρονικά, σε ό,τι αφορά τις πολιτισμένες χώρες. Χάσαμε από τότε. Εσείς έχετε το μέλλον μπροστά σας, με την έννοια της διασφάλισης θεσμών, έτσι ώστε να μην είστε τα θύματα, τα μόνα θύματα. Θεσμοί στην Αστυνομία, βασικοί θεσμοί σε ό,τι αφορά την αξιοκρατική εισαγωγή σας, που μπορεί σήμερα πολλοί να μην ήταν εδώ με το προηγούμενο σύστημα το ρουσφετολογικό. Κάθε βουλευτής έπαιρνε τους δικούς του, δηλαδή έναν αριθμό και έκανε την εισαγωγή. Τα ωράρια εργασίας, τα ζητήματα του Κώδικα Μεταθέσεων, κλπ. Συναδέλφων μας, μένανε οι οικογένειές τους ορφανές, και ήμασταν αναγκασμένοι να τις ζήσουμε με εράνους. Όλοι αυτοί οι θεσμοί γίνανε μετά το 1995. Και έχετε χρέος, και να τους

διαφυλάξετε, και να τους διευρύνετε, για την εύρυθμη λειτουργία αυτού του οργανισμού, που έτσι κι αλλιώς θα βάλλεται καθημερινά. Είναι καθημερινά στην επικαιρότητα. Επομένως, θα δέχεστε καθημερινά τις όποιες σφαίρες -είτε αφορούν τον ηλεκτρονικό ή έντυπο τύπο- διότι πολλές φορές καταλήγει να φταίει η Αστυνομία. Λες και είναι μία αφηρημένη έννοια.

Η Αστυνομία είναι ένας συγκεκριμένος οργανισμός, με μία συγκεκριμένη αποστολή, και θα έπρεπε να έχει εκείνα τα εχέγγυα και από υλικοτεχνικής υποδομής και από πλευράς ανθρώπινου δυναμικού -και εννοώ της εκπαίδευσης - γεγονός που δεν το έχει μέχρι σήμερα.

Και βεβαίως υπάρχουν τα ερωτήματα που γεννώνται και γεννήθηκαν εδώ πέρα και αναφέρθηκαν, διότι εγκληθήκαμε λέει και από διεθνείς οργανώσεις, και κάθε χρόνο η Διεθνής Αμνηστία και άλλες οργανώσεις εκδίδουν εκθέσεις, σε ό,τι αφορά και τη χώρα μας. Ειδικότερα με τα κρατητήρια, λες και ο αστυνομικός ή η Αστυνομία είναι υπεύθυνη για την εύρυθμη λειτουργία των κρατητηρίων. Αναφερθήκατε με την έννοια της έγκλησης. Ο υπεύθυνος, όμως, που εγκαλείται, είναι ο αστυνομικός. Και ελέγχεται πάρα πολλές φορές, διότι είναι αναγκασμένος κάθε μέρα να βιώνει αυτό που βιώνει. Οχι ο κρατούμενος, διότι συνήθως ο λαθρομετανάστης δεν είναι κρατούμενος, αλλά κρατείται δύο και τρεις μήνες εκεί στα κρατητήρια, σε κρατητήρια των ολίγων τετραγωνικών, και είναι υποχρεωμένος να ζει καθημερινά, με κάθε κίνδυνο της ζωής του και της οικογένειάς του, - διότι μεταφέρει ό,τι ακριβώς εκεί, κατά το θωρό του, είναι υποχρεωμένος να βιώσει, - να το μεταφέρει από πλευράς υγείας και επικινδυνότητας και στην οικογένειά του.

Όπου κάναμε μετρήσεις, διαπιστώσαμε δυστυχώς, ότι όχι μόνο οι ίδιοι επηρεαζόμαστε, αλλά τα μεταφέρουμε και στις οικογένειές μας. Αυτά και στην Ημαθία υπήρξαν, και στην Λέσβο, όπου κάναμε μετρήσεις, διαπιστώσαμε τον κίνδυνο αυτό.

Και βεβαίως, είμαστε υποχρεωμένοι να αντιμετωπίσουμε και αυτά. Και από την άλλη πλευρά βεβαίως, πλέον το ζήτημα που μπαίνει έντονα και θα το δούμε στις μέρες μας ή στις μέρες που έρχονται, είναι η πείνα. Πώς λοιπόν, αγαπητές συναδέλφισσες και συνάδελφοι, θα αντιμετωπίσουμε τον πεινασμένο; Πώς θα τον αντιμετωπίσουμε; Καλά τον κακοποιό, αλλά έλα τώρα που η πολιτική και οικονομική κρίση πλέον είναι ως βία χειρότερη από όλες τις άλλες που αναφερθήκαμε; Βεβαίως αναφέρθηκαν, αλλά αυτή είναι που κυριαρχεί σήμερα και γεννά πάρα πολλές άλλες, από αυτές που αναφέραμε. Και εδώ είναι το ζήτημα, έγγραφα κάποιες σκέψεις, θα πάω κατευθείαν στις τελευταίες.

Με την έννοια ότι αναγκάστηκα να αποτυπώσω την οικονομική και πολιτική βία, όπως αυτές στις μέρες μας εμφανίζονται, και στο διάστημα που έρχεται. Επειδή η συνδικαλιστική μου συνείδηση που δεν με εγκαταλείπει ποτέ, αυτήν αξιολογεί ως προέχουσα και γεγεννημένη κατά την χρονική αυτή στιγμή που διέρχεται η χώρα μας. Όχι πως έχουν εξαλειφθεί οι συνήθεις μορφές βίας, που προέρχονται από τους δυναμικούς θύλακες του κράτους - αναφερθήκαμε, γιατί από μας ξεκινάει η παραδεκτή βία, η νόμιμη βία - ή από τις γνωστές αντιεξουσιαστικές ή αναρχικές ομάδες, που στην Ελλάδα έλαβαν και τη μορφή των τρομοκρατικών οργανώσεων. Αυτές οι μορφές της βίας συντηρούνται και με εκδηλώσεις ατομικής βίας, που εσχάτως αυξάνονται, ως αποτέλεσμα του

αποκλεισμού, της απόγνωσης και της περιθωριοποίησης. Γιατί, το να είσαι και άνεργος, και αυτό είναι ένα είδος αποκλεισμού.

Η γενικευμένη όμως βία, που ως συνειδησιακή συνθήκη έχει επιβληθεί σε όλο τον ελληνικό πληθυσμό, επισκιάζει όλες τις άλλες, όπως προανέφερα. Και επειδή το επίπεδο ζωής θα κατέρχεται και η εξάρτηση, όπως και η νεοφιλελεύθερη αλλοτρίωση της χώρας θα αυξάνει, τίποτα δεν προοιωνίζεται ότι αυτή η παραίτηση, η ακινησία και η μαζική θλίψη, θα δημιουργήσει εσαεί ατμόσφαιρα νεκροταφείου. Κάποτε, οι κοινωνίες φτάνουν στα όριά τους, και τότε ξεσπούν ασύντακτες και βίαιες μαζικές εκδηλώσεις απόγνωσης, που δεν μπορούν να κατασταλούν, παρά μόνο, δυστυχώς, με αίμα. Και εδώ αρχίζει το δράμα ημών των ενστόλων, που δεχόμενοι την βία των γεγονότων επί του σώματός μας, είμαστε υποχρεωμένοι εκ καθήκοντος να την ανταποδώσουμε, με αποκλειστικό και «αποτελεσματικό» τρόπο.

Έτσι, για μας τους αστυνομικούς, δημιουργείται και γεννάται σήμερα, μία νέα μορφή υπερβίας, το πικρό ποτήρι της οποίας πρέπει να πιούμε μέχρι την τελευταία σταγόνα. Πρέπει με βιασμένες συνειδήσεις και ματαιωμένη λόγω της θεσμικής και οικονομικής υποβάθμισης, την ατομική και οικονομική ζωή, να ασκήσουμε την βία της τάξης πάνω σε άλλες πολλές ματαιωμένες υπάρξεις, οπότε ο φαύλος κύκλος της βίας δεν τελειώνει ποτέ. Και αυτό αφορά τον ένστολο.

Καλή δύναμη, καλή υπομονή!

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Ευχαριστούμε κ. Κυριαζίδη. Τώρα θα παρακαλέσω, όσο μπορείτε πιο σύντομα, διότι τα παιδιά πρέπει να πάνε στα σπίτια τους. Ο κ. Δημήτρης Μητρόπουλος.

Δημήτρης Μητρόπουλος

Νομικός

Ανευ προλόγου, κυρίες και κύριοι, μπαίνω κατευθείαν σε ορισμένες παρατηρήσεις πάνω σ' αυτά που άκουσα αμέσως προηγουμένως.

Ανέφερε ο κ. Φυντανίδης κάποια μεμονωμένα περιστατικά και τα ενέταξε στον μικρόκοσμο της βίας. Επιτρέψτε μου να ασχοληθώ λίγο με την ανοχή σας για το ευρύτερο περιβάλλον, για τον «μεγάκοσμο» -ας μου επιτραπεί να πω- της βίας, εντός του οποίου ζουν πολλές κοινωνικές ομάδες, πολλές επαγγελματικές τάξεις, πολλά έθνη κ.ο.κ. Ανέφερε ο κ.Φυντανίδης τη γνώμη κάποιου σημαντικού διανοητή, ότι δηλαδή τελικά η αίσθηση της ματαιότητας αυτού του βίου και η προσδοκία του βέβαιου θανάτου οδηγούν στη βία. Ότι είναι η μήτρα κάθε περιστατικού βίας.

Δεν νομίζω ότι αυτή η «εσχατολογικής μορφής» (ας το πούμε έτσι), βία οδηγεί τελικά σ' αυτές τις ενέργειες που συναντούμε καθημερινά στους δρόμους. Αν ήταν αυτή η βαθύτερη αιτία τους, αυτό το φαινόμενο δεν θα είχε τέτοια έκταση. Η βία, απεναντίας, για να εξασφαλίσει κανείς τον παράδεισο (βάσει της διδασκαλίας πολλών θρησκειών ή των διαφόρων ερμηνειών τους ή βάσει των αιρέσεών τους), είναι αυτή που κανοναρχεί σήμερα σε πολλές περιοχές του κόσμου και παράγει πολύ μεγαλύτερο όγκο περιστατικών βίας, που συχνότατα υπερβαίνει σε έκταση και οξύτητα κάθε άλλη μορφή της, πάντα εν σχέσει με αυτήν που απορρέει από

την συνείδηση της φθοράς του ανθρωπίνου όντος.

Η δεύτερη παρατήρηση είναι πάνω σ' αυτό που είπε πάλι ο κ. Φυντανίδης, όσον αφορά το περιστατικό με το γιατρό και τα φάρμακα που βρέθηκαν πεταμένα σε πηγάδι αρχαίου λατομείου στο Λαύριο. Τέτοια περιστατικά συμβαίνουν σε πολλές χώρες. Και επειδή αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε κατηγορούμενοι σαν λαός, ως «ένοχος πληθυσμός μιας διεφθαρμένης χώρας», σύμφωνα με το «δόγμα του σοκ», που προετοίμασε το έδαφος για να έρθουν οι δανειστές και το ΔΝΤ να επιβάλλουν την τριαρχία της επιτήρησης (το έχει αναλύσει η Ναόμι Κλάιν, αυτή η σπουδαία δημοσιογράφος και ερευνήτρια, πάρα πολύ καλά στο βιβλίο της «Το δόγμα του σοκ» που κυκλοφορεί στην Ελλάδα από τις εκδόσεις Λιβάνη), θα πρέπει να σας αναφέρω ένα παγκόσμιου βεληνεκούς περιστατικό άσκησης ψυχολογικής βίας που προέρχεται πάλι από το χώρο της υγείας:

Μόλις προ έτους, ζήσαμε αυτή τη βία, την ψυχολογική, που ασκήθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας. Μια συνήθης, εντελώς περιστασιακή και ελάχιστα θανατηφόρα (εν σχέσει με την κανονική γρίπη και άλλες μορφές της), η «γρίπη των χοίρων» αναγορεύτηκε με Οδηγία του σε πανδημία. Έτσι, ανάγκασε ουσιαστικά τους λαούς να κάνουν μαζικές προμήθειες του σχετικού εμβολίου, που επιβάρυναν τους κρατικούς προϋπολογισμούς και ασφαλώς επιδείνω-

σαν το έλλειμμα και το χρέος των κρατών. Στη Βρετανία, παραδείγματος χάριν, 360 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους από τη «γρίπη των χοίρων», αλλά έπασχαν συγχρόνως από συντρέχοντα χρόνια νοσήματα, παρότι οι επιστήμονες του Π.Ο.Υ. προειδοποιούσαν για πάνω από 65.000 θανάτους. Να σκεφτείτε ότι η γρίπη αυτή ευθύνεται για το θάνατο 14.000 ανθρώπων το 2009 σε ολόκληρο τον κόσμο, έναντι 3-5.000.000 που πεθαίνουν κάθε χρόνο από την εποχική γρίπη.

Μόνο μία χώρα, αγαπητέ κύριε Φυντανίδη, κατόρθωσε να εξερευνήσει το ζήτημα και να κάνει σχετική έκθεση για τις συνθήκες έκδοσης αυτής της υποχρεωτικής Οδηγίας, η Μεγάλη Βρετανία με τη Βρετανική Βασιλική Ιατρική Εταιρία. Έτσι, αποκαλύφθηκε ότι οι συντάκτες αυτής της υποχρεωτικής ντιρεκτίβας του Π.Ο.Υ. ήσαν μισθοδοτούμενοι, υπάλληλοι ή συμβασιούχοι, των μεγάλων φαρμακευτικών εταιριών, που παρήγαγαν, χωρίς την απαιτούμενη ερευνητική επαλήθευση, το σχετικό εμβόλιο. Έχει τελειώσει παντελώς η δημοσιολογία περί αυτού και ουδείς ομιλεί για τη μεγάλη αυτή επιχείρηση μεταβίβασης πλούτου σε λίγες εταιρίες. Μόνο η Αγγλία κατόρθωσε να επιπλήξει και να διαγράψει όσους είχαν βρετανική υπηκοότητα και ιατρική ιδιότητα και μετείχαν σ' αυτή την επιχείρηση λεηλασίας του πλούτου των λαών.

Ως εκ τούτου, όταν λέμε το ένα μικρό περιστατικό ως δείγμα της διαφθοράς του μικρόκοσμου, να λέμε και το άλλο που δημιουργεί συνθήκη παγκόσμιας ψυχολογικής βίας. Οι γενικευμένες κερδοσκοπικές παρανομίες είναι η συνθήκη εντός της οποίας αναδύονται και οι επιμέρους.

Όσον αφορά το προηγούμενο ιστορικό που ακούσαμε από τον κ. Πιπερόπουλο, ότι δηλαδή και ο φιλόσοφος Σωκράτης άσκησε

βία συμμετέχοντας στους Περσικούς Πολέμους, έχω να παρατηρήσω τα εξής: Ο φιλόσοφος Σωκράτης ήταν πράγματι πιστός πατριώτης και αγαπούσε την πόλη-τροφό του, την Αθήνα, την οποία και υπερασπίστηκε. Αλλά γεννήθηκε το 469 π.Χ., άρα ήταν αγέννητος στους πολέμους αυτούς. Έλαβε μέρος σε μάχες το 431 π.Χ. στην εκστρατεία της Ποτιδαιας και στο Δήλιο το 424 π.Χ.. Δεν θα έκανα αυτή την παρατήρηση, αλλά επειδή υπάρχουν στο ακροατήριο και οι μαθητές της Σχολής, οφείλουμε να είμαστε ιστορικά ακριβείς. Επομένως, έδωσε μάχες, άσκησε δηλαδή νόμιμη βία, σύμφωνα με την απόφαση της Εκκλησίας του Δήμου, δύο τουλάχιστον φορές ως μέλος του στρατεύματος των Αθηναίων, αλλά σε μεταγενέστερη εποχή από αυτή που αναφέρθηκε.

Τώρα θα ήθελα να σας πω μία σκέψη, που αφορά στη βία της εξουσίας: Εγώ ισχυρίζομαι, εν σχέσει με όλους τους άλλους τίτλους, με όλες τις διάφορες μορφές βίας, ότι η βία της εξουσίας εμπεριέχει τις περισσότερες μορφές της, αυτές που αναλύθηκαν από τους αξιότιμους ομιλητές προηγουμένως. Ποια είναι αυτή η βία που πρέπει να μας απασχολεί περισσότερο; Η βία της εξουσίας ή η βία των εξουσιαζομένων; Στον περιορισμένο, εν πάση περιπτώσει, βίο μας, όλα πρέπει να τα μελετούμε και να τα εξερευνούμε. Αλλά υπάρχουν πολύ συγκεκριμένες προτεραιότητες. Η βία της εξουσίας είναι αυτή (και δεν είναι μόνο πολιτική ή στρατιωτική), η οικονομική βία, που έχει τις μεγαλύτερες και τραγικότερες συνέπειες. Όταν το νεοφιλελεύθερο δόγμα, φερ' ειπείν, που δίδαξε ο Χάγιεκ και ο Φρίντμαν, κυριαρχεί σήμερα ουσιαστικά στην Ευρώπη, διδάσκεται θεωρητικά και εφαρμόζεται πρακτικά, προωθώντας την κατίσχυση του «ιδίου» συμφέροντος έναντι όλων των άλλων και διακηρύσσοντας ότι ο

αδυσώπητος ανταγωνισμός καλυτερεύει τις κοινωνίες, ότι ο ασίγαστος ανταγωνισμός φέρνει ευτυχία, ενώ ο παρεμβατισμός και ο ρυθμιστικός ρόλος του κράτους την καταστρέφει, τότε μια συνθήκη γενικευμένης βίας καταλαμβάνει όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο. Μια διακρατική Ένωση, μια Περιφερειακή Ολοκλήρωση, κινείται στον αστερισμό του εγωιστικού και ιδιοτελούς ατομικού συμφέροντος καταστρέφοντας το Κοινωνικό Κράτος και ό,τι έχει μέχρι σήμερα παραγάγει ο εργασιακός και συνταγματικός πολιτισμός. Αυτό το φαινόμενο της νομιμοποίησης, της θεσμοποίησης, του αδυσώπητου ανταγωνισμού που προωθεί όλη η Ευρωπαϊκή Τεχνοδομή, δημιουργεί μια γενικευμένη συνθήκη βίας που ασκείται σε όλους τους λαούς. Είναι μια πολύπλευρη και καθολική βία που γεννά ο λεγόμενος «γενικευμένος» ή «ολοκληρωτικός καπιταλισμός».

Όταν οι κυβερνήσεις αποδέχονται αυτό το φαινόμενο, όταν οι κοινωνίες ανέχονται την κλιμάκωση της οικονομικής βίας πάνω σε κάθε πολίτη ως ανεξάιρετο δόγμα, τότε εισάγεται μια περίεργη αίσθηση δικαιοσύνης, ούτως ώστε οι Αγορές και το «ίδιον» συμφέρον να νομιμοποιούνται να αλώσουν όσα μέχρι σήμερα ανήκαν στην κοινωνική και κρατική δραστηριότητα, ωσάν οι πολίτες να οφείλουν να τα δώσουν όλα στο ιδιωτικό κεφάλαιο σαν μια αναπόδραστη κίνηση της μοίρας.

Ακόμη και το αγαθό της ασφάλειας παραδίδεται σταδιακά στις ιδιωτικές εταιρίες. Όλοι θα έχετε παρατηρήσει ότι παντού ξεφυτρώνουν εταιρίες φύλαξης, ιδιωτικές αστυνομικές εταιρίες security κ.λπ. Έτσι δημιουργούνται ιδιωτικοί χώροι επιχειρήσεων, συνοικίες-φρούρια, σπίτια περικλειστα, δήμοι και ολόκληρες περιοχές που παραδίδονται στις ιδιωτικές εταιρίες για φύλαξη, ενώ

αυτή είναι μια λειτουργία που ανήκει στον σκληρό πυρήνα της κρατικής εξουσίας.

Όταν λοιπόν αυτή η συστημική, νεοφιλελεύθερη, θεωρητικοποίηση του σκληρού ανταγωνισμού βασιλεύει ως σύστημα επί των κοινωνιών και των πολιτικών, τότε ασφαλώς δεν μπορεί να υπάρξει ελπίδα για την εξάλειψη της βίας. Οι κυριαρχούντες θα βλέπουν μόνο τη βία των κυριαρχούμενων. Πολύ δε περισσότερο, όταν αυτή η βία τελικά συμπληρώνεται και από την αρχέγονη βία, αυτήν που ασκείται με πρωτογενή μέσα, δια των όπλων, για την κατάληψη των νέων πηγών πλούτου και αυτών που απομένουν, όπως θα έλεγε και ο Μαρξ. Και αυτό ασκείται με μία άλλη «οικολογική» βία, με υπερεξάντληση δηλαδή των παραγωγικών δυνατοτήτων του πλανήτη, πράγμα που δημιουργεί, όχι απλώς αυτό που λέμε «οικολογική μετανάστευση», αλλά πολλές ασθένειες, στερήσεις των στοιχειωδών αγαθών της ζωής, επιδημίες και θάνατο.

Αν μιλάμε για το μεγάλο αυτό φαινόμενο της εποχής μας, που πρόκειται να ενταθεί σύμφωνα με τις προβλέψεις του ΟΗΕ, τη μετανάστευση, θα πρέπει πρωτίστως να απαντήσουμε λέγοντας ότι ένα μεγάλο ρεύμα των απόκληρων και απελπισμένων του κόσμου προέρχεται από τις επεμβάσεις αυτές των ισχυρών, οι οποίες γίνονται, καθ'ομολογία των ιδίων άλλωστε, για την κατάληψη των πλουτοπαραγωγικών πηγών, ασχέτως των ευφημιστικών αιτιολογιών που μετέρχονται και τις οποίες ξεχνούν συνήθως οι λαοί. Από την καταστροφή του περιβάλλοντος έχουμε, δηλαδή, τους λεγόμενους «περιβαλλοντικούς πρόσφυγες», οι οποίοι όμως είναι ταυτόχρονα πολιτικοί και οικονομικοί μετανάστες.

Ως εκ τούτου είναι ο megάκοσμος της βίας αυτός που δημιουργεί και όλες τις άλλες μορφές και πηγές της βίας. Η οποία διαρκώς θα διευρύνεται και, όπως είπαν προηγουμένως

οι κ.κ. Τσιγκρής και Κυριαζίδης, τελικά είμαστε σε μία χρονική στιγμή, όχι μόνο εμείς, προ της καταιγίδας. Απολαμβάνουμε την ηρεμία προ της φουρτούνας και επ' αυτού υπάρχουν ωραίοι στίχοι Ελλήνων ποιητών που περιγράφουν ακριβώς αυτή την περίσταση.

Θα σας εκθέσω και μια άλλη σκέψη για να μη σας απασχολήσω περισσότερο και να τελειώσω, ως απάντηση σε μια άλλη παρατήρηση του κ. Πιπερόπουλου, που μίλησε για την είσοδο της βίας στο ανθρώπινο γένος μετά το προπατορικό αμάρτημα. Ο θεός της Παλαιάς Διαθήκης, κύριε Πιπερόπουλε, είναι το βίαιο ον. Αυτός που τιμωρεί τον αντίπαλο, αυτός που δίδει ισχύ στα «δικά μας» όπλα. Για να «καταλάβουμε τον κόσμο, επειδή εμείς είμαστε προορισμένοι από το θεό να κυριαρχήσουμε επί της γης», όπως ισχυρίζονται ορισμένοι λαοί. Δεν είναι τόσο η βία που εισήλθε κατά τη Γραφή, επειδή έπρεπε να ενοχοποιηθεί με το μύθο αυτό το εκπεσόν ανθρώπινο γένος... Ουσιαστικά, υποθέτω ότι, ως ψυχολόγος που είστε, δεν απορρίπτετε τη θεωρία της εξέλιξης, δεν πάτε με τους νεοσυντηρητικούς των ΗΠΑ οι οποίοι κατακαίουν τα βιβλία του Δαρβίνου, διότι θα πρέπει να κυριαρχήσει στις συνειδήσεις όλων των Αμερικανών και όλου του κόσμου η ιδέα της έξυπνης δημιουργίας! Ως εκ τούτου, ο παλαιοδιαθητικός θεός ήταν βίαιος. Όπως βία ασκεί και με την εκδοχή της δικής μας θεολογίας, δηλαδή με το δωδεκάθεο του Ολύμπου. Με τη διαφορά ότι η δική μας μυθολογία είναι περισσότερο δημοκρατική, διότι υπήρχαν περισσότεροι θεοί και οι πράξεις τους έναντι θεών και ανθρώπων δεν υστερούντο πολλών και αλληλοαναιρούμενων βίαιων αντιδράσεων.

Κυρίες και κύριοι,

Όπως είπε ο καθηγητής κ. Παρασκευόπουλος, ο Αριστοτέλης είχε δώσει πράγματι

αυτή την αίσθηση της αναγκαιότητας της κοινωνικής συνύπαρξης. Και έλεγε χαρακτηριστικά επ' αυτού ότι «άνθρωπος μονήρως ζων ή θηρίον ή θεός». Το θηρίο σίγουρα, ως πρώτο χαρακτηριστικό του που εμπεριέχεται στην ιδιότητά του, διαθέτει τη βία. Άρα η κοινωνική συνύπαρξη είναι έλλογη και υπεράνω της ενστικτώδους αναγκαιότητας. Η ομαλή κοινωνική συνύπαρξη είναι η αναγκαιότητα της εν ελευθερία ζωής χωρίς βία. Έγιναν φιλόδοξα πράγματα στην πορεία του ανθρώπινου πολιτισμού και στον περασμένο αιώνα η Ανθρωπότητα, ανεξαρτήτως συστήματος διακυβέρνησης, δημιούργησε το Κοινωνικό Κράτος. Πολλοί αγώνες γίνονται καθημερινώς στην ανθρωπότητα, μερικοί δε εξ αυτών οφείλονται και σε μιαν αταβιστική παλινδρόμηση της Ιστορίας.

Δυστυχώς δεν έχει ακόμη γενικευμένη ισχύ η κοινωνική ειρήνη, η γαλήνη, η αυτονομία των κοινωνιών. Και επειδή πολύ απέχουμε ακόμη από την κοινωνία της αυτοδιαχείρισης, της αυτοδιεύθυνσης των υποθέσεων των ελευθέρων πολιτών που συνεννοούνται αυτομάτως, θα πρέπει πρώτα απ' όλα να επιλύσουμε το μείζον ιδεολογικό πρόταγμα που επεσήμανα παραπάνω. Επ' αυτού πρέπει να σταθούμε, να κατανοήσουμε τον πλήρη συλλογισμό και να αντιληφθούμε ότι βάσει αυτού του ιδεολογικού προτάγματος, του νεοφιλελευθερισμού, το οποίο είναι ιδιοτελές, κατασκευάστηκε μεν ως θεωρητικό «παίγνιο», αλλά εφαρμόζεται στην πράξη από τους πολύ ισχυρούς αυτού του κόσμου και είναι παράγοντας με πολλαπλασιαστικά βίαια αποτελέσματα που πρέπει να ανατραπεί. Από αυτό απορρέουν όλα τα ρυάκια της βίας, του κοινωνικού αποκλεισμού, της απομόνωσης, της απελπισίας, της παραίτησης. Η σημερινή κοινωνία είναι μεν παραιτημένη αυτή τη στιγμή, αλλά η ορμή προς αυτοσυ-

ντηρησία και η σύνοικός της, ορμή προς «επιβολήν του ιδίου εγώ» -δεν μπορεί... (έτσι δείχνει η Ιστορία, έτσι δείχνει η ανθρώπινη ψυχολογία)- θα αντιδράσει. Και καλό θα ήταν αυτή η αντίδραση να μπει σε συντεταγμένα ιδεολογικά και πολιτικά κανάλια, η οργή να υποστασιοποιηθεί σε ένα σχέδιο δημιουργίας μιας καλύτερης κοινωνίας, η οποία, όπως φαίνεται από τα πράγματα, αργεί ακόμη να εμφανιστεί.

Ευχαριστώ για την ανοχή σας.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Μια και αναφερθήκατε στην Π. Διαθήκη κ. Μητρόπουλε, εμένα με είχε ενοχλήσει από μικρό παιδί, ένα άλλο περιστατικό. Όταν ο Ησαύ πούλησε τα πρωτοτόκια στον Ιακώβ, επειδή πείναγε, του έδωσε ένα πιάτο φακή. Αυτό γιατί μας το δίδασκαν, δεν κατάλαβα. Είναι σπουδαία πράξη αυτό; Τον κορόιδεψε τον άνθρωπο, πείναγε ο άνθρωπος, και του πούλησε τα πρωτοτόκια.

Από την Διεθνή Αμνηστία οι δύο κυρίες, έχουν να κάνουν κάποιες παρατηρήσεις.

Ειρήνη Τσολάκη *Εκπρόσωπος της Διεθνούς Αμνηστίας*

Σε περιόδους όπου οι κοινωνίες μαστίζονται από κρίσεις οικονομικές και κοινωνικές, είναι κρίσιμο τα κράτη και οι αρχές, να διατηρούν υψηλό το επίπεδο προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και όχι να προσπαθούν να το ισοσκελίσουν με το συνεχώς επιδεινούμενο βιοτικό επίπεδο. Η χρήση βίας δεν ισοφαρίζεται με βία. Ούτε το ένα έγκλημα με άλλο έγκλημα. Η προστασία των πολιτών από κάθε είδους βία, είναι αγαθό και οι αρχές που επωμίζονται τον ρόλο αυτό, έχουν πρώτη υποχρέωση να τον εκπληρώνουν με υπευθυνότητα. Στον αντίποδα των οριακών ή έκρυθμων καταστάσεων, δεν μπορεί να βρίσκεται άλλη μία παράβαση του εθνικού ή του διεθνούς δικαίου.

Από τη μία πλευρά, το πολύτιμο νόμισμα έχει την όψη της σωστής εκπαίδευσης στον

ρόλο που καλούνται να επιτελέσουν, η οποία έχει ως συνοδοιπόρο, την εκπαίδευση στα ανθρώπινα δικαιώματα. Όχι μόνο γενική παιδεία, συνείδηση και κουλτούρα ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αλλά και πιο συγκεκριμένα, όπως για παράδειγμα την διεξοδικότερη εκπαίδευση στην σύνομη χρήση βίας και πυροβόλων όπλων, σύμφωνα με τον Κώδικα συμπεριφοράς των Ηνωμένων Εθνών για το προσωπικό επιβολής του νόμου και τις βασικές αρχές των Ηνωμένων Εθνών, για την χρήση βίας και πυροβόλων όπλων, από προσωπικό επιβολής του νόμου. Την εκπαίδευση σε συμπεριφορές σύνομες με την σύμβαση κατά των βασανιστηρίων και άλλων τρόπων σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης και τιμωρίας.

Από την άλλη πλευρά, το νόμισμα αυτό έχει την όψη της μηδενικής ανοχής στις πα-

ραβιάσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων, κατά την άσκηση του ρόλου, την λογοδοσία. Το νόμισμα είναι ένα και μόνο, με αυτές τις δύο όψεις, εξαργυρώνει την προστασία του πολίτη, την εμπιστοσύνη του, την ασφάλεια όλων.

Η Διεθνής Αμνηστία έχει μακρόχρονες και συνεχιζόμενες ανησυχίες, αναφορικά με την παράλειψη των αρχών στην Ελλάδα, να διασφαλίσουν ότι η Αστυνομία σέβεται και προστατεύει τα ανθρώπινα δικαιώματα. Εξακολουθούν να γίνονται καταγγελίες για διάπραξη παραβιάσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων από την Αστυνομία, τόσο στο πλαίσιο της αστυνόμευσης διαδηλώσεων, όσο και κατά τη σύλληψη και κράτηση. Στις παραβιάσεις αυτές, συγκαταλέγονται υπερβολική χρήση βίας κατά την διάρκεια διαδηλώσεων, αυθαίρετη κράτηση, βασανιστήρια ή άλλης μορφής κακομεταχείριση και στέρηση άμεσης πρόσβασης σε νομική συμπαράσταση.

Αυτά τα μοτίβα καταπατήσεων από την Αστυνομία, έχουν τεκμηριωθεί από την Διεθνή Αμνηστία επί πολλά έτη. Παρά τις εκκλήσεις της οργάνωσης και διεθνών οργάνων προς τις αρχές, να προχωρήσουν σε αποφασιστικές ενέργειες για να αντιμετωπίσουν αυτά τα μοτίβα. Κομβικό σημείο είναι η διαρκής άρνηση για την δημιουργία ενός γνήσιου, ανεξάρτητου και αποτελεσματικού μηχανισμού διερεύνησης καταγγελιών για την Αστυνομία, με τις προδιαγραφές που έχει σκιαγραφήσει το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ή και τα κριτήρια που διατυπώνονται στην γνωμοδότηση του Επιτρόπου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης.

Οι συστάσεις της Διεθνούς Αμνηστίας προς τις ελληνικές αρχές διατυπώνουν τα εξής σημεία: προκειμένου ένας μηχανισμός διερεύνησης καταγγελιών για την Αστυνομία

να είναι ανεξάρτητος, πρέπει να είναι όργανο χωρίς καμία δομική ή οργανωτική σύνδεση με την Αστυνομία. Πρέπει να διαθέτει τις δικές του εξουσίες να ερευνά. Πρέπει να έχει την αρμοδιότητα να ερευνά όλους τους ισχυρισμούς για σοβαρές παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Πρέπει να διαθέτει τις εξουσίες και την ικανότητα να ερευνά καταγγελίες που να υποβάλλονται απευθείας από οποιοδήποτε άτομο. Οι ερευνητικές του εξουσίες πρέπει να περιλαμβάνουν την εξουσία και τους πόρους, να εξασφαλίζει και να εξετάζει αμέσως την σκηνή του περιστατικού. Πρέπει επίσης να διαθέτει την εξουσία να διατάζει να κινηθούν πειθαρχικές διαδικασίες.

Στις 12/12/2009 ο Υπουργός Προστασίας του Πολίτη, ανακοίνωσε την οριστική εκδοχή σχεδίου Π.Δ. για την σύσταση Γραφείου που θα ασχολείται με κρούσματα αυθαίρετης συμπεριφοράς μελών των Σωμάτων Ασφαλείας. Το αρχικό προσχέδιο είχε ανακοινωθεί στις 23/11/2009 και 8 μέρες αργότερα η δημόσια διαβούλευση. Η Διεθνής Αμνηστία σημειώνει με λύπη της, ότι το τελικό σχέδιο του Π.Δ. για την ίδρυση του Γραφείου, που ανακοινώθηκε όντως στις 12/12 δεν ενσωματώνει καμία από αυτές τις συστάσεις.

Κλείνοντας, θα ήθελα να προσθέσω, ότι τα Σώματα Ασφαλείας πρέπει να απαιτούν πρώτοι εκπαίδευση και λογοδοσία γι' αυτούς, για την δική τους ασφάλεια, για τα παιδιά τους. Να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του κόσμου, να πάψει ο πολίτης να τους απαξιώνει. Πρέπει κάποτε να απαιτήσουν τον σεβασμό των πολιτών προς το σήμα τους, και όχι προς τα όπλα τους. Και αυτό θα το καταφέρουμε όλοι μαζί.

Σας ευχαριστώ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Ευχαριστούμε κι εσάς. Και νομίζω είναι εδώ ο εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ, ο κ. Μαλαχτάρης. Λίγο σύντομα παρακαλώ.

Παύλος Μαλαχτάρης

Εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ

Ναι, βεβαίως, αλλά δεν θα χάσω την ευκαιρία, γιατί πρώτα απ' όλα αισθανόμαστε σαν χώρος περήφανοι, γιατί ήμασταν απ' αυτούς που πρωτοστατήσαμε και στηρίξαμε από την αρχή την ίδρυση των σωματείων στα Σώματα Ασφαλείας και σήμερα βλέπουμε το θετικό έργο που παράγεται. Και δεν μπορούμε σήμερα να φανταστούμε τα Σώματα Ασφαλείας χωρίς συνδικαλισμό. Φανταστείτε την φτώχεια που θα υπήρχε, ή την απώλεια ενός τόσο μεγάλου πλούτου συζήτησης, που γίνεται σήμερα μπροστά στους ένστολους, και ιδιαίτερα μπροστά στα νέα τα παιδιά, που ξεκινάνε την καριέρα τους.

Να πω ότι ο χώρος μας έχει στηρίξει όλες τις προτάσεις, και μέσα στη Βουλή, της Ομοσπονδίας σας. Άκουσα με πολύ μεγάλο ενδιαφέρον την ομιλία του Προέδρου της Ομοσπονδίας, τον οποίο και ευχαριστώ, όπως και τον Πρόεδρο του τοπικού σωματείου. Και θα είμαστε πάντοτε αρωγοί σε ό,τι χρειαστεί και θα στηρίζουμε τις απόψεις σας, είτε αφορά τον έλεγχο των Σωμάτων Ασφαλείας από την Διακομματική Επιτροπή, είτε την Πανεπιστημιακή εκπαίδευση των αστυνομικών, την καλύτερη οργάνωση, την διαφάνεια και ό,τι άλλο προκύψει για την καλύτερη λειτουργία των Σωμάτων Ασφαλείας.

Θέλω να θυμίσω εδώ, μια που μιλάμε και σε γυναίκες μπροστά, ανέφερε ο φίλος ο κ. Τραϊανός, την χθεσινή μέρα, που ήταν η Παγκόσμια Ημέρα κατά της βίας των γυναικών, ήταν μία ιδιαίτερη, πολύ σκληρή μορφή βίας, η οποία μαζί με το σωματεμπόριο το οποίο

ξεκίνησε τα τελευταία 25 χρόνια και μέσα στη χώρα μας, αποτελούν ίσως τις πιο δύσκολες, τις πιο αισχρές μορφές βίας απέναντι στα μεμονωμένα άτομα, στις γυναίκες.

Με αργοπορία έγινε προσπάθεια να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα του trafficking με την οργάνωση ενός Αστυνομικού Σώματος, ενώ ήδη αυτό είχε εξαπλωθεί. Και με την αποκάλυψη των κυκλωμάτων, δυστυχώς βρέθηκαν και επίορκοι ένστολοι, οι οποίοι είχαν υπηρετήσει αυτά τα κυκλώματα. Αυτές όμως, ήταν οι εξαιρέσεις.

Θέλω να πω, αγαπητοί φίλοι, ότι ζούμε σε μία εποχή που ο κόσμος πραγματικά είναι πολύ μικρός, από κάθε άποψη. Και στην πληροφόρηση και στην αλληλεπίδραση. Μία σειρά πόλεμοι τα τελευταία 15 χρόνια, γίνονται στο περιβάλλον μας, με τρομερές συνέπειες και στους λαούς, και να πούμε εδώ ότι ο πόλεμος είναι ό,τι χειρότερο υπάρχει από πλευράς βίας. Είναι βέβαια και η προέκταση της οικονομίας, όπως λένε κάποιοι. Γιατί οι πόλεμοι δεν γίνονται για ψυχολογικούς λόγους, ή για διάφορους άλλους, ούτε για ωραίες Ελένες, γίνονται γιατί από πίσω θίγονται συμφέροντα.

Είχαμε το παράδειγμα της Γιουγκοσλαβίας για τον διαμελισμό της, είχαμε το παράδειγμα του Ιράκ, όπου απροκάλυπτα πλέον ομολογείται ότι το βασικό επιχείρημα, η βασική αφορμή, δηλαδή τα μαζικά όπλα, δεν υπήρχαν. Έχουμε το Αφγανιστάν, και μια σειρά καταστρεπτικούς πολέμους κατά των λαών. Έχουμε δίπλα μας, πολύ κοντά, τους φίλους μας τους Παλαιστίνιους, οι οποίοι

κάθε μέρα κατεξευτελίζονται σε μία προσπάθεια να αποκτήσουν ένα κράτος που να μπορέσουν να συμβιώσουν αναγκαστικά με το εβραϊκό, και αυτά εδώ φυσικά δεν περνάνε απαρατήρητα για την Ελλάδα. Σε πολλά απ' αυτά έχουμε συμβάλλει κι εμείς, είτε άμεσα, είτε έμμεσα.

Είχαμε ανοίξει το λιμάνι της Θεσσαλονίκης, για να περάσουν τα στρατεύματα, και μάλιστα, προχθές πάλι περνούσαν άρματα χωρίς σήματα, δεν ξέρω πού ακριβώς πήγαιναν. Είχαμε ανοίξει την βάση της Σούδας, για να βομβαρδίζουν οι Αμερικάνοι το Ιράκ, έχουμε στείλει στρατό στο Κόσσοβο, έχουμε στείλει στρατό στο Αφγανιστάν. Παράλληλα βέβαια, όταν πάνε να καταπιεστούν αυτοί οι λαοί με τέτοια σκληρά μέσα και βίαια, δεν μπορεί παρά να ψάχνουν να βρουν κάποια καταφύγια και η Ελλάδα είναι κι αυτή ένα καταφύγιο, είναι ένα πέρασμα για κάποια άλλα καταφύγια.

Σήμερα λοιπόν, μετά απ' αυτά τα φαινόμενα, αντιμετωπίσαμε την είσοδο ανθρώπων δυστυχισμένων και κυνηγημένων, τους οποίους αντιμετωπίζουμε με πολύ λίγα μέσα και πάνω σ' αυτούς έχει ασκηθεί είτε η βία της εκμετάλλευσης, -αυτοί καλλιεργήσανε τα χωράφια μας, αυτοί επισκεύασαν τα σπίτια μας με χαμηλότερα μεροκάματα, αυτοί σε έναν βαθμό μας βάλανε στην ΟΝΕ με την συγκράτηση των τιμών, και πάει λέγοντας. Και παράλληλα, βλέπουμε ότι αναπτύσσεται ένα κλίμα ανασφάλειας, με αφορμή αυτούς τους ανθρώπους.

Είναι ένα από τα προβλήματα που θα πρέπει πολύ ψύχραιμα να το αντιμετωπίσουμε, να τους αναγνωρίσουμε σαν ανθρώπους με δικαιώματα, οι οποίοι δεν διαφέρουν σε τίποτα απολύτως από μας. Η διαφορετικότητα θα πρέπει να μην μας τρομάζει, ζούμε πια σε κοινωνίες οι οποίες θα είναι πολυπο-

λιτισμικές, και δεν μπορούμε πια να μένουμε σε κάποια παρελθόντα στερεότυπα. Έχουν τελειώσει αυτά, αγαπητοί φίλοι.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Τζαμί να γίνει;

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΣΥΡΙΖΑ: Φυσικά να γίνει! Φυσικά να γίνει.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Στην Ομόνοια.

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΣΥΡΙΖΑ: Αυτό να συζητηθεί. Φυσικά! Και ιδιαίτερα όταν μιλάμε σε δημόσιους χώρους και δημόσιους λειτουργούς, και θα πρέπει να αντιμετωπίζουμε όλους τους ανθρώπους το ίδιο, να τους επιτρέπουμε να μιλάνε τη γλώσσα τους, να πιστεύουν αυτό που θέλουν. Είναι πράγματα αναφαίρετα δικαιώματα τα οποία είναι ...

Παρέμβαση εκτός μικροφώνου

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΣΥΡΙΖΑ: Αυτά αφορούν άλλες πλευρές. Νομίζω ότι δεν έχει να χάσει τίποτα, η Θεσσαλονίκη η οποία είναι μία πόλη που έχει ιστορία, πριν από λιγότερο από 100 χρόνια οι Έλληνες εδώ ήταν μειονότητα, δεν πρέπει να τα ξεχνάμε αυτά. Μέχρι το 1923 είχαμε Τούρκο Δήμαρχο.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Υπό κατοχή ήταν, δεν ήταν ελεύθερη!

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΣΥΡΙΖΑ: Εννοείται ότι καθένας έχει την άποψή του εδώ. Να πω την δική μου άποψη και να δούμε πού μπορεί να καταλήξει ο καθένας.

Σήμερα λοιπόν, ζούμε μία κρίση που έχει αγκαλιάσει και την Ευρώπη, πολλές χώρες, και την Αμερική, και την Ελλάδα, η οποία είναι μία κρίση του συστήματος. Πέρα από τις εσωτερικές αδυναμίες που έχουμε σαν κράτος και σαν διοίκηση, καταλαβαίνουμε όλοι ότι ο Ελληνικός λαός θα περάσει πάρα πολύ δύσκολες μέρες. Και αν δεν έχει εξεγερθεί μέχρι τώρα, αυτό έχει να κάνει με διάφορα άλλα θέματα. Αλλά οπωσδήποτε, δεν μπορεί ένας λαός να μείνει «φρόνιμος» και να μην αντιδράσει, όταν του κόβονται οι μισθοί,

όπως και σε εσάς, του κόβονται οι συντάξεις, του αφαιρούνται βασικά δικαιώματα τα οποία στηρίζονται στο Σύνταγμα και στην Δημοκρατία, το δικαίωμα της ελεύθερης συζήτησης και διαπραγμάτευσης, εννοώ τις ΣΣΕ, όταν καταργούνται όλα αυτά για τα οποία έχει κάνει αγώνα η γενιά η σημερινή και η προηγούμενη, δικαιώματα ενός αιώνα, είναι φανερό ότι σίγουρα θα έχουμε αντιδράσεις.

Εδώ, δεν θα πρέπει σε καμία περίπτωση, κατά την άποψή μας, να χρησιμοποιηθούν τα Σώματα Ασφαλείας και η Αστυνομία, για να καταπατηθούν οι αντιδράσεις αυτές και να μη βγουν επάνω οι διαθέσεις του κόσμου, οι οποίες πραγματικά δεν μπορεί να είναι σύμφωνες με αυτά τα μέτρα τα οποία παίρνονται σήμερα.

Τα λέμε αυτά σε μία πόλη όπου η Αστυνομία έχει ένα βεβαρημένο παρελθόν. Και αναφέρομαι σε παλιότερες γενιές. Σ' αυτήν εδώ την πόλη, και μάλιστα τα αποτελέσματα τα ζούμε ακόμα και μέχρι σήμερα, σ' αυτήν εδώ την πόλη υπήρξαν οι συνεργασίες των ανώτατων διοικητών με τον υπόκοσμο της Θεσσαλονίκης, σ' αυτήν εδώ την πόλη γίνανε δολοφονίες. Αλλά και η απόσταση η οποία υπάρχει σήμερα ανάμεσα στην κοινωνία και στα Σώματα Ασφαλείας, που δυσκολεύει το δικό σας το έργο, στηρίζεται σε εκείνο το μακρινό παρελθόν.

Ίσως δεν διδάσκεστε ή δεν μαθαίνετε την ιστορία της Αστυνομίας στην Θεσσαλονίκη, θα βοηθούσε πραγματικά πολύ για να κρατήσετε τις αποστάσεις και να πετάξετε από πάνω σας αυτό το χαρακτηρισμό, όπως ειπώθηκε εδώ, όταν μιλάνε για σας να μιλάνε για Αστυνομικούς, για δημόσιους λειτουργούς και όχι με άλλους χαρακτηρισμούς.

Έτσι λοιπόν χτίζεται το κύρος του κάθε θεσμού, και όχι γενικά οι θεσμοί –όπως ει-

πώθηκε από έναν ομιλητή- έχουν κρίση και επομένως και η Αστυνομία περνάει κρίση.

Με την ευχή ότι το έργο του Σωματείου σας, το οποίο είναι πολύ σοβαρό και εποικοδομητικό θα συνεχιστεί και σ' αυτές τις δύσκολες συνθήκες που θα ζήσει η ελληνική κοινωνία, τα ζείτε κι εσείς άλλωστε, θα είστε αρωγοί, εύχομαι καλή συνέχεια, καλή δουλειά στο Σωματείο και ιδιαίτερα, καλή σταδιοδρομία στους νέους εργαζόμενους.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Μία μικρή παρατήρηση. Μιλάμε για βία του κεφαλαίου, των Αμερικανών. Πράγματι! Για την βία των Σοβιετικών στην Πράγα και την Βουδαπέστη, δεν μιλάει κανένας. Πρώτοι αυτοί πήγαν στο Αφγανιστάν, δεν είμαι αντικομμουνιστής, ιστορία κάνω. Για όνομα του θεού δηλαδή! Τα τανκς της χώρας μας στην πλατεία της Πράγας. Για όνομα του Θεού, μη τα λέμε ... όλα τα καθεστώτα είναι σκληρά.

Και θέλω να πω και κάτι άλλο. Όλα τα μονολιθικά καθεστώτα κατέρρευσαν. Αυτό το πολύ ατελές σύστημα που έχουμε, η κοινοβουλευτική δημοκρατία, έχει επιβιώσει παντού. Όλα τα άλλα, Χίτλερ, Μουσολίνι, Φράνκο, Στάλιν, Παπαδόπουλος, κατέρρευσαν. Τι να κάνουμε; Είναι ένα ατελές σύστημα, αλλά τουλάχιστον όταν μιλάω, δεν κινδυνεύω να πάω, όπως παλιά πήγαιναν, στην Σιβηρία ή στη Μακρόνησο. Εντάξει, το γλιτώσαμε αυτό.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Επειδή επαναλαμβάνεται και κάποια στιγμή πρέπει αυτό το οποίο αναφέρθηκε από τον εκπρόσωπο του ΣΥΡΙΖΑ, ότι η Αστυνομία φέρει ένα βαρύ φορτίο των προηγούμενων εποχών και πρέπει αυτό κατά κάποιο τρόπο, να φύγει από πάνω της, ρωτώ, η Αστυνομία έφταιγε; Πολιτικές επιλογές ήταν, αλλά καταλήγουν στην Αστυνομία, στον Αστυνομικό.

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΣΥΡΙΖΑ: Όχι, αλλά μαθαίνου-

με και την ιστορία μας.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Το πολιτικό προσωπικό εκείνης της εποχής, έτσι ήθελε την Αστυνομία...

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Εκείνη την εποχή, η Αστυνομία ήταν πάνω και από τον Υπουργό.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Όχι, ποτέ δεν υπήρξε!

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Τι λέμε τώρα, τα ξέρουμε αυτά! Σήμερα ο παλαιότερος στην Αστυνομία, έχει μπει από το 1976 και μετά.

Έχουμε και τον κ. Τσέλιο, από τον ΛΑΟΣ.

Χρήστος Τσέλιος

Εκπρόσωπος του ΛΑ.Ο.Σ.

Περασμένη και η ώρα. Δύο λεπτά, όχι παραπάνω, γιατί αν συνεχίσουμε έτσι, διακρίνω στα νέα παιδιά εδώ, πτώση του ηθικού τους. Πρέπει να τους ανανεώσουμε το ηθικό. Όλο αρνητικά μιλάμε και συζητάμε σήμερα. Όλο αρνητικά! Πώς θα δώσουμε λίγο θάρρος στους νέους αυτούς, που αύριο θα κληθούν να υπηρετήσουν την πατρίδα;

Θα συμφωνήσετε όλοι, ότι από δω φεύγοντας, πρέπει να φύγουμε πλουσιότεροι σε γνώσεις. Πλουσιότεροι σε εμπειρία, από τα λάθη τα προηγούμενα να έχουμε διδαχθεί. Το θέμα το σημερινό είναι η βία.

Όχι τρεις ώρες, τρεις μήνες να μιλάμε, δεν θα καταλήξουμε πουθενά για τα αίτια της βίας, δεν θα καταλήξουμε. Μιλήσανε κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι, ψυχίατροι, γιατροί, καθηγητές. Μας είπε κανείς πώς θα παταχθεί η βία; Κανείς! Πώς θα παταχθεί; Δεν άκουσα από κανέναν καθηγητή, πώς θα παταχθεί! Πώς θα παταχθεί η βία δεν ακούστηκε από κανέναν!

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Εκείνο που είπαν είναι πώς θα προλάβουμε τη βία. Γιατί η πάταξη είναι

πολύ εύκολη, αλλά πολύ επικίνδυνη. Αυτό είπαν! Προέχει η πρόληψη. Όλα τα είπαν, κάνετε λάθος! Εκτός αν δεν ήσασταν εδώ!

Εδώ, δεν έφυγα, ούτε σηκώθηκα από τη θέση μου. Όχι, όχι! Γιατί δημιουργείται η βία; Ποιος μας απάντησε; Γιατί δημιουργείται η βία;

Ακούστε να δείτε: η βία είναι ένα γεγονός που συμβαίνει εδώ και χιλιάδες χρόνια, δεν είναι σημερινό γεγονός. Όμως, στη σημερινή της μορφή, κάθε φορά που θα δυσκολευτούμε, κάθε φορά που θα κινδυνεύσουμε, λέμε, καλέστε την Αστυνομία! Τότε τη θυμόμαστε την Αστυνομία. Είναι σαν να λέμε όταν κινδυνεύουμε «Βόηθα Παναγιά μου»!

Ρώτησε κανείς αυτόν τον αστυνομικό, που θα πάει να συλλάβει κάποιον, αν έχει αρρώστια, αν είναι επικίνδυνος; Δεν μας ενδιαφέρει. Όταν είναι για την προστασία μας είναι πολύ καλή η Αστυνομία. Όταν είναι για άλλες μορφές ενεργειών, τότε είναι κακή η Αστυνομία.

Το ερώτημα είναι: τι Αστυνομία θέλουμε τελικά; Τι Αστυνομία θέλουμε; Ποιος θα μου δώσει αυτή την απάντηση; Έχουμε έναν

κακούργο, και υπάρχει μία καταδικαστική απόφαση και δίνεται εντολή, γιατί όργανα του κράτους είναι οι Αστυνομικοί, να πάνε να τον συλλάβουν. Τι θα πούνε; Καλημέρα σας, κύριε Κυριαζίδη, έχετε την ευγενή καλοσύνη να έρθετε μαζί μας; Αν θέλετε να έρθουμε άλλη μέρα, αν δεν σας πειράζει να έρθουμε άλλη μέρα; Μα είναι δυνατόν; Γίνονται αυτά τα πράγματα; Να τους αφήσουμε και μία ανθοδέσμη;

Είναι υποχρεωμένος να εκτελέσει την απόφαση ο αστυνομικός. Είναι υποχρεωμένος, με ό,τι κινδύνους διατρέχει, αλίμονο! Πρέπει να καταλάβουμε ότι δύο είναι τα όργανα για να λειτουργήσει σήμερα το κράτος: είναι οι αστυνομικοί οι οποίοι υλοποιούν τις δικαστικές αποφάσεις, όσον αφορά ποινικές υποθέσεις, και οι δικαστικοί επιμελητές στις αστικές υποθέσεις. Αυτά τα δύο όργανα έχουμε. Εάν εκλείψουν αυτά τα όργανα, δεν μπορεί να λειτουργήσει το κράτος με τίποτα! Έχουμε την περίπτωση, λοιπόν, της βίας. Και όλοι διαμαρτυρόμαστε, υπάρχει βία, υπάρχει βία. Για να το εξετάσουμε λοιπόν βαθύτερα. Έχουμε ένα αυτοκίνητο και μας χαλάει το αυτοκίνητο. Πού θα πάει ο ιδιοκτήτης; Δεν θα πάει στο καθ' ύλην αρμόδιο συνεργείο; Άκουσα προηγουμένως, κάποιος καθηγητής είπε ότι πρέπει να κάνουμε ένα καλύτερο κόσμο και ειρηνικό. Ποιος έκανε αυτόν τον κόσμο; Να πάμε στον κτήτορα του κόσμου; Η βία προέρχεται για έναν λόγο μόνο κύριοι, γιατί λείπει αυτή η λέξη η οποία είναι από αρχαιοτάτων χρόνων. Λείπει η αγάπη μεταξύ των συνανθρώπων μας. Όσο λείπει η αγάπη, θα υπάρχει αυτή η βία. Όσο υπάρχει έλλειψη της αγάπης, θα υπάρχει η βία.

Από κει και πέρα, οι σημερινοί νέοι, οι υποψήφιοι αστυνομικοί, μην κλονίζεστε από το καθήκον που θα ορκιστείτε σε λίγο να κάνετε, θα εκτελείτε ευσυνειδήτητα τα καθήκοντά σας,

είστε ταγμένοι να υπηρετείτε τους νόμους του κράτους. Και μην ακούτε τις κατηγορίες που ακούτε κάθε τόσο, θα εκτελείτε κανονικά και ευσυνειδήτητα τα καθήκοντά σας. Όχι με αυθαιρεσία, όχι με υποκρισία.

Ευχαριστώ.

Σ. ΦΥΝΤΑΝΙΔΗΣ: Ευχαριστούμε τον κ. Τσέλιο. Αυτό το εκτελείτε, έχει και μία άλλη έννοια, το ξέρετε.

ΟΜΙΛΗΤΡΙΑ: Επιτρέψτε μου ένα λεπτό. Ήθελα να απευθυνθώ μόνο σε σας, ηλικιακά νιώθω πιο κοντά σας. Αυτό είναι το αστείο της ιστορίας. Το σοβαρό όμως είναι ότι όλα αυτά που ειπώθηκαν, δεν μπορούν να υλοποιηθούν από κανέναν, αν δεν έχει τη δύναμη να τα ακούσει και να τα υλοποιήσει σε προσωπικό επίπεδο. Εγώ μία πρόταση θέλω να σας κάνω.

Αυτοβελτιώνεστε καθημερινά. Αυτό πριν απ' όλα θα σας δώσει την δύναμη να υπάρχουντε, όχι μέσω της στολής, όχι μέσω του προϊσταμένου, αλλά ως άτομα αυτόνομα, αρκετά δυνατά να περάσουν στο καλό βήμα, να αντισταθούν στο κακό. Η βία είναι ένα γεγονός, απ' όπου και αν προέρχεται, όπου και αν απευθύνεται, με όλο το βάρος και το βάθος που κουβαλάει, έχοντας και τον επιθετικό προσδιορισμό, κρατική βία, ενδοοικογενειακή βία, παιδική βία και όλα αυτά. Αυτά ας τα αναλύσουν οι ειδικοί. Αυτοί που καλούνται κάνοντας, ακούστηκε, το καθήκον, την δουλειά τους, όλα αυτά ας τα βάλουμε στην άκρη. Πριν απ' όλα είστε πολίτες μιας χώρας και ως πολίτες όλοι έχουμε δικαιώματα και υποχρεώσεις. Εσείς έχετε ένα επιπλέον, διαφορετικό. Την δυνατότητα, όχι να επιβάλλετε την τάξη, να υπάρχουντε ώστε να υπάρχει τάξη και στους υπόλοιπους πολίτες. Και αυτό σημαίνει ότι καλό είναι να έχετε λίγο παραπάνω γνώση, λίγο παραπάνω δυνατότητα να ανταποκριθείτε. Σας ευχαριστώ.

Κλείσιμο Ημερίδας

Σεραφείμ Φυντανίδης

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί νεοσύλλεκτοι, δόκιμοι, φτάσαμε στο τέλος αυτής της πολύ ενδιαφέρουσας ημερίδας, και επαναλαμβάνω, είναι η πρώτη φορά που βλέπω το προσωπικό της ΕΛ.ΑΣ., να παίρνει τέτοιες πρωτοβουλίες. Ακούστηκαν πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, και από τους ομιλητές και από τους εκπροσώπους των κομμάτων και λυπάμαι που

δεν υπήρξε ούτε ένας εκπρόσωπος από το κυβερνών κόμμα, την εξουσία.

Όσον αφορά εσάς, σας εύχομαι μία καλή σταδιοδρομία, είναι δύσκολο το έργο σας, οι καιροί είναι δύσκολοι, αλλά απόψε που θα πάτε στα σπίτια σας και στις πατρίδες σας, κάντε και κανένα παρτάκι και σας εύχομαι να τραγουδάτε μαζί με τον Τζίμη τον Πανούση, make love και όχι βία. Να είστε καλά.

Ημερίδα

Βάζουμε...

στη ΒΙΑ

Ελευθερούπολη Καβάλας (Αμφιθέατρο Δημοκρατίας)
Παρασκευή 11 Φεβρουαρίου 2011, ώρα 17:15

Η ΗΜΕΡΙΔΑ της ΠΟΑΣΥ στην Καβάλα

«Βάζουμε τέρμα
στη βία»

Η Ανακοίνωση της ΠΟΑΣΥ για την Ημερίδα στην Ελευθερούπολη

Ο σημαντικός ρόλος που μπορούν να διαδραματίσουν οι τοπικοί φορείς και οι τοπικές κοινωνίες στην αντιμετώπιση της μάστιγας των χούλιγκαν των γηπέδων, αναδείχθηκε στην Ημερίδα που πραγματοποιήθηκε (11 Φεβρουαρίου 2011) στην Ελευθερούπολη Καβάλας σε συνεργασία με την Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Καβάλας.

Το συμπέρασμα των τοποθετήσεων και των παρεμβάσεων των διακεκριμένων ομιλητών ήταν ότι σε περιοχές που δεν αντιμετωπίζουν οξυμένα προβλήματα και το φαινόμενο είναι «υπό έλεγχο», πρέπει να αναπτυχθούν άμεσα πρωτογενείς δράσεις σε τοπικό – περιφερειακό επίπεδο, με πρωταγωνιστές τους φορείς της τοπικής αυτοδιοίκησης, τα αθλητικά σωματεία και κάθε άλλο αρμόδιο φορέα, ώστε να σπάσει ο φαύλος κύκλος της βίας που τροφοδοτείται διαρκώς με νέα παιδιά για πολλούς και διάφορους λόγους. Αν γίνουν οι σωστές παρεμβάσεις και διακοπεί η «στρατολόγηση» της νεολαίας από τους φορείς της βίας, τότε θα έχει επιτευχθεί σημαντική πρόοδος στον τομέα της πρόληψης και της καταστολής και μάλιστα, χωρίς αστυνομικής φύσεως μέτρα.

Επίσης, τονίστηκε ότι η διαρκής αυστηροποίηση της αθλητικής νομοθεσίας δεν έχει φέρει τα επιθυμητά αποτελέσματα, αφενός διότι δεν υπάρχουν ακόμα οι αναγκαίοι ελεγκτικοί μηχανισμοί για την εφαρμογή της,

αφετέρου δε διότι οι αντικοινωνικές συμπεριφορές δεν γιατρεύονται μόνο με αστυνομικά μέτρα. Από την εφαρμοζόμενη πολιτική απουσιάζουν παντελώς τα μέτρα ανθρωποκεντρικής κατεύθυνσης, με αποτέλεσμα ενώ το πρόβλημα προκαλείται μόλις από το 2% των φιλάθλων, να μην είναι σε θέση κανείς να το ελέγξει αποτελεσματικά. Η βία ανακυκλώνεται διαρκώς καθώς οι χούλιγκαν οδηγούνται στο περιθώριο, προσελκύνοντας εύκολα νέα παιδιά για την εκδήλωση κάθε μορφής βίας.

Τις εργασίες της Ημερίδας άνοιξε ο πρόεδρος της Ε.Α.Υ.Ν. Καβάλας κ. Νικόλαος Καπνόπουλος, ενώ εισηγητές ήταν ο αναπληρωτής καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Δημήτρης Παναγιωτόπουλος (Η νομική άποψη της βίας στα γήπεδα), ο καθηγητής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου κ. Γεώργιος Δογάνης (Η κοινωνιολογία της βίας), ο υποψήφιος διδάκτωρ του Παντείου Πανεπιστημίου κ. Ευάγγελος Χαϊνιάς (Η βία στα ελληνικά γήπεδα), ο προϊστάμενος του Ελληνικού Τμήματος Πληροφοριών Ποδοσφαίρου κ. Δημήτριος Λόγος, ο υπεύθυνος Ασφαλείας της Super League κ. Αθανάσιος Μαχαίρας και ο πρόεδρος της ΕΣΗΜΕΘ κ. Μόσχος Βοϊτσίδης.

Χαιρετιστήριο μήνυμα απέστειλε ο υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη κ. Μανώλης Όθωνας, ενώ χαιρετισμούς απηύθυναν ο υφυπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλλη-

λεγγύης, αρμόδιος για θέματα Διατροφής και Άθλησης, κ. Χρήστος Αηδόνης, ο υφυπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης κ. Μιχάλης Τιμοσίδης, ο βουλευτής Καβάλας του ΠΑΣΟΚ κ. Δημήτρης Παπουτσή, ο εκπρόσωπος του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας αντιστράτηγος κ. Κωνσταντίνος Κασαπάκης, ο Γενικός Αστυνομικός Διευθυντής Περιφέρειας Ανατολικής Μακεδονίας Θράκης κ. Ρίζος Νικόλαος, ο αντιπεριφερειάρχης Καβάλας κ. Αρχέλαος Γρανάς και ο δήμαρχος Παγγαίου κ. Βασίλης Ξουλόγης.

Τις εργασίες της Ημερίδας παρακολούθησαν ο εκπρόσωπος του σεβασμιοτάτου Μητροπολίτη Ελευθερουπόλεως πατήρ Χρυσόστομος, ο πρόεδρος της Ένωσης Ποδοσφαιρικών Σωματείων κ. Γεώργιος

Σουφλέρης, ο πρόεδρος του Συνδέσμου Προπονητών Καβάλας κ. Γεώργιος Παντελίδης, ο αντιπρόεδρος της ΠΑΕ Νέα Καβάλα – ΑΟΚ κ. Χαράλαμπος Ευσταθιάδης, ο πρόεδρος των Βετεράνων ποδοσφαιριστών ΑΟΚ Καβάλας κ. Κων/νος Λιόλιος, ο πρόεδρος του Συνδέσμου Διαιτητών Καβάλας κ. Βασίλης Κυριακούλης, ο πρόεδρος της Ένωσης Αξιωματικών Ανατολικής Μακεδονίας Θράκης κ. Αναστάσιος Δραγουδάκης, ο εκπρόσωπος του ΛΑΟΣ κ. Κολυβάς, ο επίτιμος αντιπρόεδρος της ΠΟΑΣΥ κ. Κώστας Αντωνίου, συνταξιούχοι συνάδελφοι, βετεράνοι ποδοσφαιριστές, άλλοι παράγοντες του αθλητισμού, εκπρόσωποι άλλων ενώσεων αστυνομικών της περιοχής και πλήθος συναδέλφων.

Καλωσόρισμα

Αντώνης Ζαχαριουδάκης

Αντιπρόεδρος της ΠΟΑΣΥ

Το φαινόμενο της βίας στα γήπεδα δεν είναι κάτι καινούριο, ούτε στην Ελλάδα, ούτε στον υπόλοιπο κόσμο. Εκατοντάδες φορές έχουμε παρακολουθήσει συμπλοκές, εικόνες συμπλοκών, καταστροφών και συγκρούσεων αντιπάλων ομάδων οπαδών, οι οποίες πάντα τελειώνουν με την παρέμβαση των αστυνομικών δυνάμεων, με συνέπεια τα γήπεδα να μετατρέπονται σε πεδία μάχης.

Και όμως ο χουλιγκανισμός, όπως συνήθως αποκαλούμε τα φαινόμενα της βίας στα γήπεδα, δεν είναι κάτι ξένο προς την κοινωνία και γι' αυτό πιστεύουμε ότι μπορεί να αντιμετωπιστεί και να περιοριστεί. Φυσικά και δεν

καταπολεμείται από τη μια ημέρα στην άλλη. Αν και δεν είναι λίγοι εκείνοι που υποστηρίζουν ότι μπορεί να λυθεί το πρόβλημα σε μια ημέρα, αρκεί να το θελήσουν η Πολιτεία, οι ΠΑΕ και φυσικά τα αρμόδια Όργανα του Ποδοσφαίρου, η ΕΠΟ και οι ΕΠΑΕ.

Για τη βία έχει χυθεί πολύ μελάνι. Έχουν δημιουργηθεί εκατοντάδες επιτροπές σε κυβερνητικά και μη κλιμάκια. Στη χώρα μας όμως έχουν εφαρμοστεί κατά κύριο λόγο κατασταλτικού χαρακτήρα μέτρα, γεγονός που συνεπάγεται την ολοένα και μεγαλύτερη αστυνομική παρουσία, χωρίς να σημειώνεται και η εξάλειψη του φαινομένου. Εμείς πιστεύουμε ότι ασφαλέστερος τρόπος, για την

αποφυγή των φαινομένων βίας στα γήπεδα, είναι η πρόληψη.

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων συνεχίζοντας την προσπάθειά της, μετά τη διεξαγωγή ανάλογων Ημερίδων στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη για τη διαμόρφωση ενός κοινωνικού δικτύου, που θα έχει ως στόχο την διαρκή ανάδειξη του προβλήματος και την αποτελεσματική συνεργασία όλων των εμπλεκόμενων φορέων, διοργανώνει και τη σημερινή Ημερίδα σε συνεργασία με την Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Καβάλας και τον Δήμο Παγγαίου.

Εκ μέρους της Ομοσπονδίας, θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τους διακεκριμένους ομιλητές μας που χωρίς δεύτερη σκέψη απεδέχθησαν την πρόσκλησή μας για να μοιραστούν μαζί μας τις σκέψεις τους και να βρεθούν σήμερα εδώ, στην Καβάλα.

Ευχαριστούμε θερμά

- Τον κ. Δημήτρη Παναγιωτόπουλο, Αναπληρωτή Καθηγητή του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αντιπρόεδρο του Πανεπιστημίου Στερεάς Ελλάδος και Πρόεδρο της Διεθνούς Ένωσης Αθλητικού Δικαίου και του Εθνικού Κέντρου Έρευνας Αθλητικού Δικαίου.
- Τον κ. Γιώργο Δογάνη, Καθηγητή Κοινωνικής Αθλητικής Ψυχολογίας, Πρόεδρο του ΤΕΦΑΑ του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
- Τον κ. Ευάγγελο Χαϊνά, Υποψήφιο Διδάκτορα Εγκληματολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου.
- Τον συνάδελφό μας Αστυνομικό Διευθυντή κ. Δημήτριο Λόγο, Προϊστάμενο του Ελληνικού Τμήματος Πληροφοριών Ποδοσφαίρου.
- Τον επίσης συνάδελφό μας, καθότι έχει αποστρατευτεί εδώ και κάποια χρόνια, Θανάση Μαχαίρα, Υπεύθυνο Ασφαλείας σήμερα της SUPER LEAGUE.

- Τον κ. Μόσχο Βοϊτσίδη, Πρόεδρο της Ένωσης Συντακτών Ημερήσιων Εφημερίδων Μακεδονίας - Θράκης.
- Τον Επίτιμο Πρόεδρο της Ομοσπονδίας κ. Δημήτριο Κυριαζίδη.
- Τον Πρόεδρο της Ένωσης Ποδοσφαιρικών Σωματείων Καβάλας κ. Γιώργο Σουφλήρη και
- Τον Δήμαρχο Παγγαίου, που θα ήθελα να τον ευχαριστήσω ιδιαίτερα για μια ακόμα φορά, και για τη διάθεση της αίθουσας σήμερα εδώ, αλλά και γενικότερα για την πολύτιμη βοήθειά του για να γίνει η σημερινή εκδήλωση.

Την Ημερίδα αυτή θα συντονίσει το ιδρυτικό μέλος και πρώην Γενικός Γραμματέας του ΠΣΑΠ και πρώην Συντονιστής της ΕΚΑΠ για την οποία μάλλον θα μας εξηγήσει ο κ. Μάλλιαρης τι ακριβώς ήταν, τον οποίο θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά. Κύριε Μάλλιαρη, ο λόγος σε εσάς.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Θα ξεκινήσουμε τις εργασίες της Ημερίδας μας, ανακοινώνοντας τις παρουσίες:

- Πατέρα Χρυσόστομου, εκπροσώπου του Μητροπολίτου Ελευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομου,
- του Βουλευτή Καβάλας κ. Παπουτσή Δημητρίου,
- του Βουλευτή Καβάλας κ. Νίκου Παναγιωτόπουλου που μας έστειλε μήνυμα.
- του Αντιπεριφερειάρχη Καβάλας κ. Αρχέλαου Γρανά,
- του Δημάρχου Παγγαίου κ. Βασιλείου Ξουλόγη,
- του εκπρόσωπου του Δημάρχου Καβάλας κ. Σκαλίδη Κυριάκου,
- του Γενικού Αστυνομικού Διευθυντή Περιφέρειας Ανατολικής Μακεδονίας-Θράκης Υποστράτηγου κ. Ρίζου Νικόλαου,

- του Προέδρου της Ένωσης Ποδοσφαιρικών Σωματείων Καβάλας και εκπροσώπου της ΕΠΟ κ. Σουφλήρη Γεώργιου,
- του Προέδρου του Συνδέσμου Προπονητών Παντελίδη Γεώργιου,
- του εκπροσώπου της ΠΑΕ κ. Ευσταθιάδη Χαράλαμπου,
- του Προέδρου των Παλαιμάχων Ποδοσφαιριστών Καβάλας κ. Λιόλιου,
- του Προέδρου των Διαιτητών Καβάλας κ. Κυριακούδη Βασιλείου,
- του Προέδρου της Ένωσης Αξιωματικών Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης κ. Αρμόδιου Μαραγκουδάκη και
- τον Ανθυποσημαγού κ. Λαζαρίδη Σάββα, εκπροσώπου του Αεροπορικού Αποσπάσματος Χρυσούπολης της Πολεμικής Αεροπορίας.

Είναι, επίσης, πολύ αντιπροσωπευτική η σύνθεση του ακροατηρίου και αρκετά μεγάλη για να ξεκινήσουμε, να «παίζουμε μπάλα» κατά της βίας.

Γενικά, το φαινόμενο το οποίο ζούμε με ιδιαίτερη έξαρση στις μέρες μας, έχει παρατηρηθεί ήδη πριν από 30 χρόνια. Τότε, πολλοί σαν νεότεροι ποδοσφαιριστές και πολλοί από τους παρόντες, είχαμε ιδρύσει τον Πανελλήνιο Σύνδεσμο Αμειβομένων Ποδοσφαιριστών την εποχή του 1976 - '77, με βασική κατεύθυνση τότε όχι μόνο να δημιουργήσουμε συνδικαλιστική συνείδηση στα μέλη μας, στους ποδοσφαιριστές και συγχρόνως να αποκτήσουμε και δικαιώματα ως εργαζόμενοι, αλλά κυρίως να συμβάλλουμε και στην εξυγίανση, τον εκδημοκρατισμό και την πρόοδο του Ελληνικού Ποδοσφαίρου, που από τότε νοσούσε αρκετά σε επίπεδο διοίκησης, χρηματοδότησης και ακόμα με φαινόμενα ήπιας μορφής διαφθοράς, τη γνωστή τότε «παράγκα», στα στησίματα παιγνιδιών για

την διαμόρφωση αποτελεσμάτων.

Μέσα σ' εκείνη την περίοδο, όταν άρχισαν να εκδηλώνονται στην μεταπολιτευτική περίοδο προβλήματα βιαιοτήτων στα γήπεδα, αυτά δεν ήταν της μορφής της σημερινής. Και να το επισημάνω, για να μάθουν και οι νεότεροι. Τότε ακόμη πήγαιναν στα γήπεδα οι οπαδοί των ομάδων μαζί. Μεταξύ τους, ο ένας πείραζε τον άλλον, ακούγονταν και κάποια συνθήματα, αλλά δεν είχαμε φτάσει στο σημερινό φαινόμενο των οπαδικών στρατών, όπου μετατρέπουν τα γήπεδα σε πεδία μαχών, και γίνονται αγώνες χωρίς την παρουσία οπαδών της αντίπαλης ομάδας. Ή, όταν και αυτό συμβαίνει, να γίνονται οι πόλεις Γης Μαδιάμ!

Τότε υπήρξε μια σκέψη από αρμόδιους Υπουργούς της Κυβέρνησης, να δημιουργηθεί η Υπηρεσία Αστυνομικών Σκύλων για να έρθουν στα γήπεδα να επιβάλλουν την τάξη και την πειθαρχία και σε ποδοσφαιριστές και σε φιλάθλους. Ο ΠΣΑΠ τότε πρότεινε ότι δεν είναι αποτελεσματικό αυτό το μέτρο διότι αντιτίθεται στο πνεύμα το φίλαθλο που πρέπει να κυριαρχεί στους αγωνιστικούς χώρους. Αντιπροτείνουμε την πρόληψη της βίας και κυρίως την καλλιέργεια και ανάπτυξη φιλάθλου πνεύματος και μεταξύ ποδοσφαιριστών και μεταξύ των λοιπών παραγόντων και φιλάθλων.

Στο πνεύμα της εποχής εκείνης, λοιπόν, προχωρήσαμε και στη συγκρότηση της Επιτροπής Καλλιέργειας Αθλητικού Πνεύματος, που την στελέχωσαν εκπρόσωποι της ΕΠΟ, της νεοϊδρυθείσας τότε ΕΠΑΕ, των Διαιτητών, των Δημοσιογράφων, Ψυχολόγων, Συνδέσμων Φιλάθλων και των Ποδοσφαιριστών.

Και μετά από ενάμιση χρόνο μελέτης του φαινομένου των αντιαθλητικών ενεργειών και αντιαθλητικών συμπεριφορών στο γήπεδο, καταλήξαμε στη διαμόρφωση ενός

πορίσματος που ανεφέρετο στις ευθύνες που είχε ο κάθε φορέας του Ποδοσφαίρου, δηλαδή ποδοσφαιριστές, διαιτητές, παράγοντες, δημοσιογράφοι, αλλά και στις προτάσεις, ώστε να αντιμετωπιστεί αυτό το φαινόμενο που ήταν ακόμα τότε εν τη γενέσει του.

Δυστυχώς, οι τότε εκπρόσωποι της Κυβέρνησης δεν θέλησαν να ασχοληθούν με τα πορίσματα αυτής της Επιτροπής. Από παλιά βιώνουμε και ζούμε μια πολιτική προχειρότητας απέναντι σε αυτό το φαινόμενο, εξαγγελιών που τελικά ποτέ δεν γίνονται πράξη. Και έχουμε φτάσει σήμερα στο να ζούμε ακραίες καταστάσεις.

Είναι προς τιμήν της Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων, η οποία ξεκίνησε μια τέτοια εκστρατεία ευαισθητοποίησης των τοπικών κοινωνιών απέναντι στο φαινόμενο των βιαιοτήτων, αλλά και για την προσπάθειά της να προκύψουν πρακτικές ιδέες και λύσεις, ώστε σε τοπικό επίπεδο να μπορέσουν οι φορείς των Νομών και των πόλεων, που έχουν ποδοσφαιρικές ομάδες, να αμβλύνουν αυτό το φαινόμενο και κυρίως να επεκταθούμε στην καλλιέργεια και ανάπτυξη φιλάθλου πνεύματος μεταξύ αθλουμένων, παραγόντων, φιλάθλων και γενικώς της κοινωνίας μας.

Μια κοινωνία, που, δυστυχώς, δεν «απο-

λαμβάνει» το φαινόμενο των βίαιων συμπεριφορών μόνο στα γήπεδα, αλλά παντού πλέον, το βιώνουμε από το κύτταρο της κοινωνίας, την οικογένεια μέσα στα σπίτια, μέχρι τους εργασιακούς χώρους, στους κοινωνικούς, στους πολιτικούς, στους πολιτιστικούς κλπ. Και σήμερα μάλιστα πληροφορηθήκαμε ότι ενώ θα συζητήσουμε για αυτό το θέμα, ήδη η πόλη αστυνομοκρατείται για να προλάβει βίαιες αντιπαράθεσεις μεταξύ πολιτικών ομάδων στο κέντρο των πόλεων.

Είναι μια κουλτούρα, τελικά η κουλτούρα της βίαιης αντιπαράθεσης που μας διακρίνει σαν Έλληνες και που θα πρέπει πλέον να μην την βλέπουμε στενά σαν βία στα γήπεδα, απλώς εκφράζεται εκεί. Μας διαπνέει όλους. Και χρειάζεται σε αυτή την εποχή την κρίσιμη και από οικονομικής πλευράς και από κοινωνικής που βιώνουμε, να επανεξετάσουμε την συμπεριφορά μας. Χρειάζεται να βρούμε στοιχεία που μας ενώνουν και όχι στοιχεία που μας χωρίζουν.

Βρισκόμαστε σε πολύ δύσκολη, όπως αντιλαμβάνεστε όλοι, περίοδο του ελληνισμού. Σας ευχαριστώ πολύ.

Να δώσουμε τον λόγο στον αγαπητό Πρόεδρο της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Καβάλας τον κ. Νίκο Καπνόπουλο.

Νίκος Καπνόπουλος

Πρόεδρος της ΕΑΥΝ Καβάλας

Καλησπέρα σας. Θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους παρευρίσκονται σ' αυτόν τον καταπληκτικό χώρο και τιμούν με την παρουσία τους την εκδήλωση αυτή. Μια εκδήλωση η οποία αποτελεί πρωτοβουλία της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Καβάλας και της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας.

Θα μου επιτρέψετε να ευχαριστήσω ιδιαίτερα το φίλο και Δήμαρχο Παγγαίου, τον Ξουλόγη Βασίλη, που χωρίς καμία σκέψη ιδιαίτερη, αλλά με μεγάλη χαρά παραχωρεί αυτό το χώρο και ό,τι άλλο χρειάζεται για την άρτια διοργάνωση της Ημερίδας.

Όσες Ημερίδες και αν έχουν γίνει, όση μελάνη και αν έχει χυθεί για αυτό το μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα της βίας στα γήπεδα, δυστυχώς έως τώρα δεν έχουμε κάποιο ικανοποιητικό αποτέλεσμα. Είναι ένα σύνθετο πρόβλημα με πολλούς εμπλεκόμενους, που, δυστυχώς, ολοένα γίνεται μεγαλύτερο χωρίς να μπορέσει να βρεθεί το αντίβαρο αντιμετώπισης αυτού του φαινομένου. Είναι μεγάλη όμως αναγκαιότητα πλέον να βρεθεί λύση, να βρεθούν τρόποι, ώστε να αντιμετωπίσουμε αυτό το θλιβερό φαινόμενο που καταγράφει νεκρούς ή σοβαρά τραυματίες φιλάθλους, αστυνομικούς ή ακόμα και ανυποψίαστους πολίτες.

Πιστεύω ότι πρέπει να παρθούν γενναίες αποφάσεις με οποιοδήποτε κόστος πολιτικό ή μη, ώστε να καταπολεμηθεί το φαινόμενο

στη ρίζα του. Δεν είναι δυνατόν στην Αγγλία, τη χώρα που γέννησε το ποδόσφαιρο οι φίλαθλοι να αντιμετωπίζουν κάθε ποδοσφαιρικό αγώνα ως παιγνίδι και να βρίσκονται σε απόσταση αναπνοής χωρίς καν δηλαδή την παρουσία της Αστυνομίας και χωρίς να σημειώνεται το παραμικρό. Αυτό είναι το ποδόσφαιρο, είναι ένα παιγνίδι!

Ως απλός πολίτης, ως άνθρωπος του ποδοσφαίρου, καθότι διετελέσα και εγώ κάποτε ποδοσφαιριστής και παράγοντας για αρκετά μάλιστα χρόνια, αλλά και ως αστυνομικός στην επαγγελματική μου ιδιότητα, θα είχα και θα ήθελα πάρα πολλά να πω για το θέμα της Ημερίδας «Η βία στα γήπεδα» ή καλύτερα «Βάζοντας τέρμα στη βία». Κρίνω όμως φρόνιμο και μάλιστα πολύ ωφέλιμο ότι για αυτό το κοινωνικό φαινόμενο θα ήταν καλύτερα να ακούσουμε με ιδιαίτερη προσοχή τους εκλεκτούς επιστήμονες και με ιδιαίτερα χαρίσματα ομιλητές, ώστε να αποκτήσουμε μια καλύτερη ενημέρωση, δημιουργώντας μια πληρέστερη άποψη και εικόνα για τα αίτια του προβλήματος, αλλά και τους πιθανούς τρόπους αντιμετώπισής του.

Σε αυτό το σημείο, διαθέτοντας ελάχιστα λεπτά, θα ήθελα να καταθέσω τη δική μου θέση και τη δική μου άποψη, ως ένας από αυτούς που είναι συμμετέχοντες στο πρόβλημα. Ξεκινώντας από τον Οργανισμό της Ελληνικής Αστυνομίας και κάνοντας πρώτα τη δική μας αυτοκριτική, θα δούμε ότι παραλείψεις ως

προς τον σχεδιασμό ή ο υπερβάλλον ζήλος καμιά φορά δημιουργούν μεγαλύτερη ένταση και έκρηξη του φαινομένου. Άρα πρέπει εμείς οι ίδιοι να επικεντρωθούμε στο κομμάτι της σωστής λήψης των μέτρων, αλλά και της ουσιαστικής πρόληψης.

Αμέσως μετά θα ήθελα να σταθώ στο κομμάτι που λέγεται διαιτησία. Άνθρωποι οι οποίοι καλούνται να πάρουν αποφάσεις σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, με το σκοπό να απονεύουν δικαιοσύνη. Εδώ θα πρέπει να κατανοήσουμε τον ανθρώπινο παράγοντα, το ανθρώπινο λάθος αλλά και να καταδικάσουμε τον δόλο. Οι διαιτητές θα πρέπει να αντιληφθούν και αυτοί ότι μη επιτελώντας σωστά το έργο τους, θα αποτελούν και εκείνοι μέρος του προβλήματος.

Το τρίτο κομμάτι όσον αφορά τους πρωταγωνιστές, δηλαδή τους ποδοσφαιριστές, οι οποίοι για να είναι συμμετοχοί στην αντιμετώπιση του προβλήματος, κατά την άποψή μου θα πρέπει να ασχολούνται μόνο με το αγωνιστικό κομμάτι, αναπτύσσοντας έντονη συναδελφικότητα και βοηθώντας τους διαιτητές και τους συνδιαιτητές με τη συμπεριφορά τους και όχι σκαρφιζόμενοι τρόπους πώς να ξεγελάσουν κάποιο διαιτητή για να αποκομίσουν όφελος για το Σύλλογό τους και να προκαλούν με την εν γένει παρουσία τους, τους φιλάθλους.

Για το τελευταίο, θα ήθελα να αναφέρω ένα παράδειγμα. Δεν μπορεί ένας ποδοσφαιριστής να βγάζει ο ίδιος την μπάλα πλάγιο άουτ, ο διαιτητής να υποδεικνύει την παράβαση και ο ποδοσφαιριστής να σηκώνει τα χέρια διαμαρτυρόμενος και απευθυνόμενος στους φιλάθλους της ομάδας, δίνοντας την εντύπωση ότι έχει δίκιο αυτός και ο διαιτητής υπέδειξε εσφαλμένα. Έτσι δημιουργείται το πρόβλημα.

Σαν τέταρτο εμπλεκόμενο άφησα τον

έντυπο –και όχι μόνο– αθλητικό Τύπο. Δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν είκοσι αθλητικές εφημερίδες. Δεν είναι δυνατόν κατά τη διάρκεια της εβδομάδας οι αναγνώστες αυτού του κοινού να νομίζουν ότι βρισκόμαστε σε εμπόλεμη κατάσταση, ενόψει ενός ποδοσφαιρικού αγώνα. Φυσικά και υπάρχει το ενημερωτικό κομμάτι, το κομμάτι της ηθικής των αγώνων που χρειάζεται ο φιλάθλος κόσμος. Αλλά θα πρέπει να δοθεί βαρύτητα στο πώς και με ποιο τρόπο θα γίνεται η αθλητική ενημέρωση, χωρίς να προκαλεί βία.

Όσον αφορά το κομμάτι των φιλάθλων, στο οποίο αναλυτικά οι ειδικοί θα μας αναλύσουν τα αίτια, τις αιτίες και τις αφορμές, το μόνο που θα μπορούσα να πω σαν τοποθέτηση είναι η έκκληση στο να αντιμετωπίζουμε τον κάθε ποδοσφαιρικό αγώνα σαν ένα παιχνίδι, σαν μία γιορτή. Μη λησμονούμε ότι το 2004 κατακτήσαμε το Πανευρωπαϊκό Κύπελλο. Οι Πορτογάλοι οικοδεσπότες ήταν, γιόρτασαν μαζί μας και ας είχε ηττηθεί η ομάδα τους στον τελικό από την αντίστοιχη της Ελλάδος.

Τελευταίο άφησα το κομμάτι που αφορά τους ιδιοκτήτες, τους παράγοντες, τις διοικήσεις των ομάδων. Το κομμάτι αυτό εκ των πραγμάτων παρουσιάζει ιδιαιτερότητες. Σίγουρα διατίθενται χρήματα αλλά υπάρχουν συμφέροντα και ορθώς υπάρχουν. Όμως σαφώς θα θέλει ο καθένας από αυτούς τουλάχιστον να έχει κάποιο όφελος ή αποτέλεσμα, όσον αφορά τον Σύλλογο. Απολύτως θεμιτό. Θα πρέπει όμως να αντιληφθούν οι ιδιοκτήτες ή οι διοικήσεις ότι με εμπρηστικές δηλώσεις στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, με προκλητικές συμπεριφορές μέσα ή έξω από τους αγωνιστικούς χώρους, μόνο κακό προκαλούν τόσο στο Σύλλογο που διοικούν, όσο και στο Ποδόσφαιρο.

Το Ποδόσφαιρο είναι κάτι μαγικό, είναι

ένα παιγνίδι που χαρίζει ανεπανάληπτες στιγμές. Έτσι πρέπει να το βλέπουμε, έτσι πρέπει να είναι γιατί δικαίως αποτελεί τον βασιλιά των σπορ. Στο χέρι μας είναι να χαρούμε το ματς και να βάλουμε όλοι τέρμα στη βία. Σας ευχαριστώ.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Καπνόπουλο, που τόσο παραστατικά μας περιέγραψε τις απόψεις του για τα τεκταινόμενα στους αθλητικούς χώρους. Και παρακαλώ τον κ. Ξουλόγη, Δήμαρχο Παγγαίου, να χαιρετίσει την εκδήλωσή μας.

Βασίλης Ξουλόγης

Δήμαρχος Παγγαίου

Καλησπέρα και από εμένα. Όταν ο κ. Καπνόπουλος, ο φίλος ο Νίκος ο Καπνόπουλος, που μαζί έχουμε υπηρετήσει αυτό το μετερίζι του ποδοσφαίρου, εγώ μέσα από την Ένωση, εκείνος σαν παράγοντας, μου απηύθυνε την πρόσκληση, ήταν επόμενο να αποδεχθώ άμεσα την πρόσκληση για την Ημερίδα αυτή και χαίρομαι για την παρουσία όλων σας που μας τιμάτε εδώ σήμερα, αν θα ήθελα να είμαστε ακόμα περισσότεροι.

Πραγματικά, η βία δεν είναι μόνο για το ποδόσφαιρο. Η βία έχει εξαπλωθεί παντού, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη και νομίζω ότι αυτό πρέπει να πρυτανεύσει σε όλους μας, γιατί νομίζω ότι την βία κυρίως

την προκαλεί ο πρωταθλητισμός. Αν στο μυαλό μας έχουμε τον αθλητισμό, νομίζω ότι θα ξεπεράσουμε αυτό το φαινόμενο ή τουλάχιστον θα είμαστε στη σωστή κατεύθυνση. Δεν θέλω να πω πολλά για να μην σας κουράσω.

Αγαπητέ Πατέρα, αγαπητοί προσκεκλημένοι, χαιρετίζω λοιπόν τη δική σας παρουσία και εναγωνίως περιμένουμε τους εισηγητές της Ημερίδας μας, να ακούσω και εγώ με ιδιαίτερο προβληματισμό τις εισηγήσεις και τις προτάσεις τους. Ευχαριστώ πολύ.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Σας ευχαριστούμε πολύ, κύριε Δήμαρχε. Ο Αντιπεριφερειάρχης κ. Αρχέλαος Γρανάς θα μας πει και αυτός δυο λόγια.

Αρχέλαος Γρανάς

Αντιπεριφερειάρχης

Σεβαστέ Πατέρα, αγαπητοί προσκεκλημένοι, επίσημοι, Προεδρείο, να σας ευχαριστήσω καταρχάς για την πρόσκληση να συμμετέχω σε αυτή τη φιλόδοξη Ημερίδα, όπου θα συζητηθεί ένα κοινωνικό φαινόμενο που απασχολεί, εκτός από την Πολιτεία, και όλους εμάς, διότι όλοι μας υφιστάμεθα τα αποτελέσματα αυτού του κοινωνικού φαινομένου, που έχει τόσες πολλές συνιστώσες. Ελπίζω από το πάνελ, το οποίο φαίνεται ότι γνωρίζει πάρα πολύ καλά το πρόβλημα, να ακούσουμε λύσεις τέτοιες, που θα χρειαστεί όλοι μας να τις στηρίξουμε,

είτε παράγοντες του Ποδοσφαίρου, είτε παράγοντες της Πολιτείας αλλά και ακόμη οι απλοί πολίτες, ώστε να εξαλειφθεί δια παντός αυτό το φαινόμενο το οποίο μας ταλανίζει πάρα πολλά χρόνια, ενώ άλλες κοινωνίες έχουν κατορθώσει, δεν ξέρω με ποιο τρόπο, να βρουν λύσεις. Συγχαίρω την Ένωση Αστυνομικών της Περιφερειακής Ενότητας Καβάλας για την πρωτοβουλία αυτή και εύχομαι καλή επιτυχία στην Ημερίδα.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Το λόγο έχει ο Βουλευτής κ. Δημήτριος Παπουτσής.

Δημήτρης Παπουτσής

Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ

Κύριε Πρόεδρε της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων, θέλω να σας ευχαριστήσω ιδιαίτερα για την πρόσκληση. Συμμετέχω σε αυτή την εκδήλωση, την οποία χαιρετίζω, με την ιδιότητά μου ως Βουλευτής και ταυτόχρονα και ως μέλος της Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης και Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης στη Βουλή. Υπ' αυτή την έννοια, θεσμικά -θα έλεγα- βρίσκομαι πλησιέστερα και στο υπόψη θέμα της σημερινής Ημερίδας, αλλά και γενικότερα στα ζητήματα που αφορούν

τόσο στην πρόληψη όσο και στην αντιμετώπιση γενικότερα αυτών των «κινήματων» ή των φαινομένων βίας στην κοινωνία μας.

Θέλω να σας μεταφέρω τον προσωπικό χαιρετισμό τόσο του Υπουργού του κ. Παπουτσή, όσο επίσης και του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη κ. Τασούλα, στους οποίους εστάλη πρόσκληση να παραστούν, μου εξεδήλωσαν ενδιαφέρον και για τη σημερινή εκδήλωση και για τα αποτελέσματά της, αλλά για λόγους που ανάγονται στην ανάληψη ταυτοχρόνων άλ-

λων υποχρεώσεών τους στο πλαίσιο των καθηκόντων τους, δεν μπορούν να παραστούν.

Αν μου επιτρέπετε, μια επί της ουσίας μόνο προκαταρκτική προσέγγιση του ζητήματος, και παίρνοντας αφορμή θα έλεγα από τα πρόσωπα τα οποία παρίστανται σήμερα στην εκδήλωση, στο μέτρο που αφορούν πρόσωπα που υπηρέτησαν τον αθλητισμό τις προηγούμενες δεκαετίες, παίρνοντας αφορμή από την παρουσία του σεβαστού σε όλους μας του κ. Λιόλιου, του κ. Παμπούκα και άλλων συμπολιτών μας που υπηρέτησαν την ρομαντική έκφραση του αθλητισμού στην πατρίδα μας τις προηγούμενες δεκαετίες, αλλά παίρνοντας αφορμή και από αστυνομικούς υπαλλήλους που υπηρέτησαν στα Σώματα Ασφαλείας τις προηγούμενες δεκαετίες που αντιμετώπισαν ψήγματα της βίας, μπορώ να βγάλω ένα άλλο συμπέρασμα. Ότι το διαχρονικό φαινόμενο της βίας ως κατά βάση ελληνικό φαινόμενο, έχει κατά περιόδους θα έλεγα διαφορετικές εκφάνσεις και τρόπους συμπεριφοράς και εκδήλωσης.

Πάει η παλιά ρομαντική εποχή του ατομοκεντρικού θα έλεγα φαινομένου της βίας, όπου κανείς, από μια οποιαδήποτε σχέση με την χαμένη τιμή της φανέλας της ομάδος του, μπορούσε να μπει σε μια έτσι προσωπική θα έλεγα και αθώα –εντός ή εκτός εισαγωγικών– αναμέτρηση με κάποιον οπαδό ή φίλαθλο μιας άλλης ομάδας. Σήμερα η βία έχει πάρει τέτοια χαρακτηριστικά, όπως πολύ σωστά ειπώθηκε, είναι ένα σύνθετο ασφαλώς φαινόμενο.

Είναι βία χωρίς αφορμή και χωρίς αιτία. Είναι βία για την βία. Φέρνει διαστάσεις μαζικές, κοινωνικές, πολλές φορές εκρηκτικές και δυσάρεστες και θλιβερές, σε κάποιες περιπτώσεις, αντιδράσεις. Μπορώ να την οριοθετήσω χρονικά με βάση την υπαρκτή σχέση στη ζωή που έχουν τα πράγματα από

τα μέσα της δεκαετίας του '80, όπου με αφορμή τα γεγονότα του Χέιζελ για πρώτη φορά η οργανωμένη έκφραση του πολιτικού συστήματος στη χώρα μας τόσο στο επίπεδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είτε στη συνέχεια των κρατών-μελών, αντιμετώπισε το θέμα αυτό με μια σειρά από νομοθετικές θα έλεγα πρωτοβουλίες και παρεμβάσεις.

Θυμίζω ότι εξυμνήθηκε ενδεχομένως η σωστή σήμερα, θα έλεγα, συμπεριφορά των Άγγλων φιλάθλων, ως αποτέλεσμα του γεγονότος του Χέιζελ. Ήταν όλη αυτή η πολιτική που ακολουθήθηκε και την οποία θα ψηλαφίσω επιγραμματικά. Το φαινόμενο της βίας είχε εκδηλωθεί για πρώτη φορά στην κορύφωσή του με τον χουλιγκανισμό, από τους Άγγλους φιλάθλους που θα έλεγα με μια έκφραση «ουτοπικής βίας», που συνετέλεσαν στο να θρηνήσουν δεκάδες θύματα Ιταλών σ' εκείνο τον περίφημο αγώνα Λίβερπουλ-Γιουβέντους, αν θυμάμαι καλά.

Στη συνέχεια ακολούθησαν οι χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα, η οποία θέλησε να αυστηροποιήσει με έναν ιδιαίτερα δραστικό τρόπο το ποινικό της σύστημα. Επέβαλε το Ν. 1646, μάλλον ψήφισε τον Ν. 1646 που προέβλεπε ακόμα και φυλακίσεις στις περιπτώσεις που κάποιος ήταν υπότροπος.

Τα αναφέρω όλα αυτά, για να πω ότι παρά το γεγονός ότι κατά καιρούς έχουν υποβληθεί μέσα από διάφορες διακυμάνσεις και ιδιαίτερα αυστηρά ποινικά πλαίσια για την υποχρεωτική θα έλεγα αντιμετώπιση των φαινομένων της βίας, εν τούτοις είμαστε μάρτυρες παραδειγμάτων ότι αυτό δεν συνετέλεσε αποτελεσματικά στην αντιμετώπιση αυτού του φαινομένου με ένα δραστικό τρόπο. Σημαίνει λοιπόν ότι δεν αρκεί σαν Πολιτεία να θεσπίζουμε και να θωρακίζουμε τα έργα δημιουργίας της κοινωνίας μας με ιδιαίτερα

αυστηρούς νόμους. Σημαίνει ότι πρέπει να πάμε και λίγο πιο βαθιά.

Ψηλαφίσατε κύριε Πρόεδρε της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Καβάλας και εσείς κύριε Πρόεδρε του Προεδρείου, διάφορα από τα ουσιώδη θα έλεγα σημεία αυτής όλης της σημαντικής υποθέσεως. Άρα νομίζω και για να μην μακρηγορώ, συνδυασμένα όλοι οι οργανωμένοι φορείς της Πολιτείας -σε επίπεδο Πολιτείας, σε επίπεδο κοινωνίας, αθλητικών Σωματείων που έχουν και τη δική τους σοβαρή θα έλεγα ευθύνη μέχρι σήμερα για την εκδήλωση του φαινομένου και για την μη αποτελεσματική αντιμετώπισή του-, όλοι αυτοί λοιπόν συνδυασμένα και στοχευμένα, θα πρέπει να λειτουργήσουμε ώστε να έχουμε πιο χειροπιαστά αποτελέσματα σε αυτό το φαινόμενο το οποίο στις μέρες μας επίσης βρίσκεται στην κορύφωσή του.

Καλή επιτυχία στις εργασίες σας. Εγώ θα μείνω όσο το δυνατόν περισσότερο. Να είστε βέβαιοι όλοι ότι τα συμπεράσματά σας θα τα διαβιβάσω αρκούντως τόσο στη Βουλή, όσο και στην Κυβέρνηση για την καλύτερη

δυνατή αξιοποίησή τους. Ευχαριστώ πολύ.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Ο Υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη ο κ. Μανώλης Όθωνας έστειλε επιστολή, στην οποία αναφέρει ότι θα ήθελε να ήταν κοντά μας, όμως βρίσκεται σε αποστολή στη Γερμανία όπου θα έχει συναντήσεις με απόδημους Έλληνες και ότι η Ημερίδα αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία, καθώς το φαινόμενο της αθλητικής βίας έχει πάρει μορφή μάστιγας που στρέφεται όχι μόνο κατά του αθλητισμού, αλλά και κατά της ίδιας της κοινωνίας.

Είναι βέβαιο πως δεν γίνεται να αλλάξουμε -λέει ο Υφυπουργός- τον πολιτισμό της κερκίδας, αν πρώτα δεν αλλάξουμε εμείς οι ίδιοι. Αν τώρα στο πνεύμα των γενικότερων και ουσιαστικών αλλαγών που βιώνει η χώρα μας, δεν τολμήσουμε να δομήσουμε διαφορετικά τον αθλητισμό μας και να θεσπίσουμε αυστηρούς κανόνες για όσους βιαιοπραγούν, δεν θα καταφέρουμε τίποτα.

Να προχωρήσουμε με τον κ. Ρίζο, τον υποστράτηγο από την Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, να έρθει στο βήμα.

Νικόλαος Ρίζος

ΓΑΔΠ Αν. Μακεδονίας - Θράκης

Εκπροσωπώντας στην παρούσα Ημερίδα τον κύριο Αρχηγό της Ελληνικής Αστυνομίας και τον Γενικό Επιθεωρητή Βορείου Ελλάδας τον κ. Κασαπάκη, ο οποίος είναι καθ'οδόν και θα είναι μαζί μας σε λίγο, θέλω να σας μεταφέρω τους χαιρετισμούς, τις ευχαριστίες και τις ευχές της Ηγεσίας για την ευόδωση των εργασιών της Ημερίδας.

Πανοσιολογιότατε, κύριε Περιφερειάρχη, κύριε Βουλευτή, κύριε Δήμαρχε, αγαπητοί προσκεκλημένοι, όπως γνωρίζετε, η βία είναι συμφυής με την ανθρώπινη προσωπικότητα και ταλανίζει τις ανθρώπινες κοινωνίες από αρχαιότατων χρόνων μέχρι σήμερα. Το θέμα είναι ότι άλλοτε εκδηλώνεται σε ατομικό επίπεδο και άλλοτε εκδηλώνεται ομαδικά, οπότε είναι και επικίνδυνη. Πάντα όμως σε όλες τις

εκφάνσεις της ιστορίας όλων των κοινωνιών, δεν παρουσιάζεται με τον ίδιο τρόπο.

Τα περιέγραψε ο κ. Μάλλιαρης, που έκανε μια περιγραφή, η οποία αποτύπωνε ακριβώς πώς ήταν τα πράγματα στο γήπεδο κάποτε. Παλαιότερα υπήρχε η βία στο γήπεδο, αλλά όμως δεν είχε καμία σχέση με τη σημερινή βία. Τότε και στα χωριά συνολικά και ειδικά στις μεγάλες πόλεις γίνονταν οι αγώνες, υπήρχε η λεκτική αντιπαράθεση μεταξύ των φιλάθλων, ενδεχόμενα να υπήρχε και κάποια εισβολή κάποιου θερμοκέφαλου μέσα στο γήπεδο για να βρίσει το διαιτητή και να τον δειρίει. Έφτανε λοιπόν κάποια στιγμή να μην άφηναν τον διαιτητή να φύγει από το γήπεδο. Μέχρι εκεί έφταναν. Την επόμενη ημέρα τα πράγματα ήταν ήσυχα. Δεν είχε καμία απολύτως εξέλιξη το γεγονός αυτό.

Και εμείς οι αστυνομικοί που παριστάμεθα σε όλες τις εκδηλώσεις των πολιτών, προσπαθούσαμε να εξηγήσουμε τις συμπεριφορές αυτές και λέγαμε ότι ενδεχόμενα κάποιον τον δέρνει η γυναίκα του όλη την εβδομάδα και έρχεται να εκτονωθεί την Κυριακή στο γήπεδο. Μέχρι εκεί φτάναμε παλιά...

Εκείνο που διαπίστωσα εγώ όταν ήμουν αξιωματικός και βαθμοφόρος, ήταν ότι στα τοπικά ημιτελικά, όταν δεν υπήρχε Αστυνομία, πάντα υπήρχαν ταραχές. Μόλις έφτανε η Αστυνομία, τα πράγματα ησυχάζαν. Και ένα μέτρο το οποίο ελήφθη, νομίζω επί Υπουργίας κ. Χρυσοχοϊδη, ήταν ότι η Αστυνομία πλέον δεν έπρεπε να αστυνομεύει τα ερασιτεχνικά γήπεδα, στα χωριά, στην Γ' κατηγορία και κάτω. Και εν πάση περιπτώσει, το ανησυχητικό είναι ότι έχουμε βία στα γήπεδα.

Σήμερα κερδίζει, δεν κερδίζει η ομάδα, υπάρχει μια επάλληλη ομάδα φιλάθλων που δεν παρακολουθούν το ματς καθόλου. Τους βλέπουμε εμείς που είμαστε κάθε Κυριακή στο γήπεδο, τους βλέπουμε όταν περνούν για

να τους ελέγξουμε. Δεν έχουν συναίσθηση του χώρου στον οποίο βρίσκονται. Δηλαδή, μας βλέπουν με ένα άδειο βλέμμα. Τους μιλάμε και δεν καταλαβαίνουν.

Έχουν κατορθώσει μερικές ομάδες να φέρουν τη βία που έχουν μεταξύ τους, μέσα στο γήπεδο για να μπορέσουν να υπηρετήσουν τους σκοπούς τους. Νομίζω ότι αστυνομικά το θέμα δεν μπορεί να λυθεί, γιατί όσα μέτρα έχουν ληφθεί μέχρι στιγμής από την Πολιτεία και συμπεριλαμβάνονται στα θεσμικά πλαίσια που έχουν ψηφιστεί, σχεδόν όλα έχουν αποτύχει. Γιατί αν επιτύγχαναν, δεν θα είχαμε πρόβλημα αυτή τη στιγμή.

Πολλές φορές υπάρχουν φωνές ότι είναι υπερβολικές αυτές οι ρυθμίσεις, με συνέπεια από την πλευρά της Δικαιοσύνης, ενόψει των φωνών αυτών, να υπάρχει μια αντιμετώπιση στους συλλαμβανόμενους τέτοια, η οποία να τους δίνει το δικαίωμα και το άλλοθι να συνεχίσουν τον χουλιγκανισμό. Για αυτόν ακριβώς το λόγο χρειάζεται να εγκύψουμε όλοι εδώ ως κοινωνία, να δούμε τι ακριβώς ωθεί, πού οφείλεται η κοινωνική βία.

Δεν έχει καμία σχέση, κατά την άποψή μου, αυτή η βία με τον αθλητισμό. Δεν έχει ερείσματα στον αθλητισμό. Δηλαδή τα αίτια δεν ξεκινάνε από το γήπεδο, από τους παίκτες. Είναι το άλλοθι. Η βία αυτή δεν μπορεί να εκδηλωθεί στην κοινωνία έξω ελεύθερα και με τον τρόπο τον οποίο θέλουν οι διοργανωτές της, και την έχουν μεταφέρει στα γήπεδα. Και επίσης, υπάρχει ένα άλλο φαινόμενο. Η πλειοψηφία των φιλάθλων, των τυπικών φιλάθλων οι οποίοι παρακολουθούν τον αγώνα, αν δηλαδή έχουμε 5.000 φιλάθλους και έχουμε και 200 οργανωμένους χουλιγκάνους, που προκαλούν πρόβλημα, θα δείτε ότι πολλές φορές όταν η Αστυνομία έχει επιχειρήσει να διαλύσει τους χουλιγκάνους, δυστυχώς εισπράττει την

αποδοκιμασία από όλους τους φιλάθλους.

Εγώ θέλω να σταθώ σε δυο πράγματα και κλείνω. Σε μια δήλωση που έκανε ένας ποδοσφαιριστής μιας μεγάλης ομάδας πέρυσι –τώρα δεν παίζει μπάλα αυτός-, που είπε ότι «Για μας στην Ισπανία το ποδόσφαιρο είναι γιορτή. Σε εσάς, στην Ελλάδα, είναι πόλεμος».

Θεωρώ ότι η απαξία της βίας, η οποία εκδηλώνεται στα γήπεδα, μπορεί να γίνει από τους φιλάθλους που παρακολουθούν με τα παιδιά τους κάθε Κυριακή τα γήπεδα. Θέλουμε τους φιλάθλους αυτούς με το μέρος μας. Δεν είναι σωστό να μας γιουχάρουν όταν εμείς επιβάλλουμε την τάξη. Εμείς επιβάλλουμε την τάξη, για να περισώσουμε την

ακεραιότητα τη σωματική και την ζωή των άλλων φιλάθλων και των αγωνιζομένων.

Και για το λόγο αυτό, θέλω να συγχαρώ τον κύριο Δήμαρχο Παγγαίου και την Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Καβάλας και την ΠΟΑΣΥ για την εκδήλωση αυτή, γιατί θα δώσουμε την ευκαιρία σε αξιόλογους ομιλητές να αναπτύξουν τις απόψεις τους και να προσπαθήσουν να διαπιστώσουν το τι ακριβώς ωθεί τα παιδιά αυτά να διαπράττουν βία. Γιατί όταν αντιληφθούμε το τι τα ωθεί σε αυτό, θα έχουμε και τις λύσεις. Ευχαριστώ πολύ.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Το λόγο έχει ο Πρόεδρος της Ομοσπονδίας ο κ. Φωτόπουλος.

Χρήστος Φωτόπουλος

Πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ

Σεβαστέ Άγιε Πατέρα, κύριε Βουλευτή, κύριε Αντιπεριφερειάχη, Στρατηγέ, εκπρόσωποι φορέων, Οργανώσεων, συναδέλφισσες-συνάδελφοι, φίλες και φίλοι που αγωνιάτε για τα ζητήματα της αθλητικής βίας όπως και εγώ ο ίδιος αγωνιώς, γι' αυτό θα είμαι πολύ σύντομος ώστε να ακούσουμε τους διακεκριμένους ομιλητές μας που θα παρουσιάσουν τις εργασίες τους.

Αξιότιμοι κύριοι προσκεκλημένοι, η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων συνεχίζει την καμπάνια που έχει ξεκινήσει σε συνεργασία με τα Πρωτοβάθμια Σωματεία της για την καταδίκη της βίας απ' όπου και αν προέρχεται, αλλά και για τη δημιουργία ενός κινήματος επί συγκεκριμέ-

νων πολιτικών γύρω από το φαινόμενο της βίας. Θέλουμε να κυριαρχεί στη ζωή μας μια κουλτούρα μη βίας, πράγμα πολύ δύσκολο στις μέρες μας και ίσως προξενεί εντύπωση επειδή το λέμε εμείς οι αστυνομικοί, οι οποίοι είμαστε φορείς άσκησης θεσμοθετημένης βίας.

Βλέπουμε τι συμβαίνει το τελευταίο διάστημα σε όλη τη χώρα. Πάει να δημιουργηθεί ένα φαινόμενο γενικευμένης ανομίας και απειθαρχίας, από διάφορες κοινωνικές ομάδες. Με την επίκληση υπαρκτών κοινωνικών και οικονομικών προβλημάτων, οι πολίτες δεν περιορίζονται σε κάποιες μορφές διαμαρτυρίας, αλλά υπερβαίνουν τα εσκαμμένα σε βαθμό προκλητικό κάποιες φορές, βά-

ζοντας μάλιστα στο στόχαστρό τους και τις αστυνομικές δυνάμεις που επεμβαίνουν για την αποκατάσταση της τάξης.

Πρέπει να επισημάνουμε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι εμείς ως Ομοσπονδία τιμούμε και σεβόμαστε τους αγώνες όλων των εργαζομένων, την ίδια ώρα όμως τονίζουμε ότι οι αστυνομικοί δεν είναι σάκος του μποξ. Η Αστυνομία επίσης δεν μπορεί να χρησιμοποιείται για την καταστολή των δικαίων αιτημάτων των εργαζομένων. Είναι για να επιβλέπει την εφαρμογή των νόμων και να επεμβαίνει, τηρώντας τους νόμους.

Δυο λόγια για το επίμαχο θέμα, το ειδικότερο θέμα της σημερινής μας Ημερίδας που αποτελεί συνέχεια δύο άλλων Ημερίδων που διοργανώθηκαν στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη.

Εμείς ως Ομοσπονδία θα εντείνουμε τη δραστηριότητά μας και θα επιμείνουμε να συμμετάσχουν ενεργά όλοι οι φορείς που ασχολούνται με το θέμα. Ξέρω ότι υπάρχουν και αστυνομικοί που δεν κατανοούν τη σημασία αυτών των εκδηλώσεών μας, αλλά θέλω να τους διαβεβαιώσω ότι από την πλευρά μας δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να περάσουν τα μηνύματα που θέλουμε στην ελληνική κοινωνία, στην προσπάθεια μη στοχοποίησης των συναδέλφων μας.

Γνωρίζουμε ότι η βία είναι κοινωνικό φαινόμενο και ότι απαιτούνται συγκεκριμένες πολιτικές για την αλλαγή των δεδομένων. Εμείς από τη δική μας σκοπιά δίνουμε το δικό μας αγώνα. Όχι μόνο οι μάχιμοι αστυνομικοί στο πεζοδρόμιο που αντιμετωπίζουν αθωράκιστοι τις σφαίρες των κακοποιών, αλλά και εμείς οι συνδικαλιστές που πιέζουμε και απαιτούμε από την Πολιτεία να λάβει γενναίες αποφάσεις για μια ριζική, δημοκρατική μεταρρύθμιση της Ελληνικής Αστυνομίας.

Παρουσιάσαμε την περασμένη Πέμπτη

στην Αθήνα ολοκληρωμένη μελέτη, η οποία είναι ήδη στη διάθεση των πολιτικών κομμάτων για να γίνει ένας διάλογος γύρω από τα μεγάλα θέματα της αστυνόμευσης.

Ότι η βία και ο χουλιγκανισμός έχουν ξεφύγει προ πολλού, δεν χρειάζεται να το πω εγώ. Το ομολογούν τα γεγονότα. Ο χουλιγκανισμός ορισμένων φιλάθλων έχει δείξει πολλές φορές το αποκρουστικό του πρόσωπο μέσα κι έξω από τα γήπεδα, αλλά και αυτό που έγινε την περασμένη Παρασκευή στην Αθήνα, στο Θέατρο Κάρολου Κουν, ξεπερνά κάθε φαντασία. Εννοείται τη φαντασία του κοινού ανθρώπου και όχι των αρρωστημένων χούλιγκαν. Δεν έχει προηγουμένο στα ελληνικά χρονικά να μπαίνουν μέσα στο θέατρο χούλιγκαν των γηπέδων και να τα κάνουν γυαλιά-καρφιά επειδή παίζοταν ένα έργο στον τίτλο του οποίου υπήρχε το όνομα μιας ποδοσφαιρικής ομάδας. Ίσως να επηρεάστηκαν και αυτοί από το γενικότερο μπάχαλο που τείνει να επικρατήσει στον τόπο μας και αυτό είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό και επικίνδυνο για όλους μας.

Θα παρακολουθήσω και εγώ με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τις τοποθετήσεις των εισηγητών της Ημερίδας, με την ελπίδα ότι όλοι θα ενώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να περιορίσουμε σταδιακά τον χουλιγκανισμό. Ίσως τελικά πρέπει να ξεκινήσουμε από την Περιφέρεια, από την επαρχία, από εκεί που τα πράγματα είναι ακόμα υπό έλεγχο, ώστε να μην αφήσουμε αυτό να επεκταθεί. Εδώ που οι τοπικές κοινωνίες δεν χάνονται στην ανωνυμία των τσιμεντουπόλεων, μπορούμε να ξεδιπλώσουμε συγκεκριμένες δράσεις, χωρίς φυσικά να λησμονούμε ότι το πρόβλημα είναι μεταφερόμενο και ποτέ δεν μπορείς να είσαι σίγουρος πού και πότε μπορούν να εκδηλωθούν οι βίαιες συμπεριφορές.

Να ευχαριστήσω τους προσκεκλημένους

Καθηγητές και να ευχηθώ καλή επιτυχία στην Ημερίδα. Να είστε καλά, ευχαριστώ.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Σας ευχαριστούμε πολύ, κύριε Πρόεδρε. Να σας πληροφορήσουμε ότι μόλις ήρθε στην εκδήλωσή μας ο κ. Χρήστος Αηδόνης Υφυπουργός Υγείας, αρμόδιος για την Άθληση και ο κ. Μιχαήλ Τιμοσίδης, επίσης Υφυπουργός Υγείας.

Να δώσουμε το λόγο για να συνεχίσουμε τις εργασίες, στον Καθηγητή κ. Δημήτρη Παναγιωτόπουλο, Αναπληρωτή Καθηγητή του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αντιπρόεδρο του Πανεπιστημίου Στερεάς Ελλάδος και Πρόεδρο της Διεθνούς Ένωσης Αθλητικού Δικαίου και του Εθνικού Κέντρου Έρευνας Αθλητικού Δικαίου, ώστε να μας μιλήσει για τη νομική άποψη της βίας στα γήπεδα.

Δημήτρης Παναγιωτόπουλος

Πρόεδρος της Διεθνούς Ένωσης
Αθλητικού Δικαίου
Πανεπιστημιακός καθηγητής

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι, κύριοι επίσημοι, κύριε Πρόεδρε, πραγματικά νιώθω μεγάλη χαρά που μου δίδεται αυτή η ευκαιρία να επικοινωνήσω μαζί σας, αν και πρέπει να πω ότι δεν ήμουν ιδιαίτερα ευτυχής από ποια άποψη; Από την άποψη ότι από το 1984 μιλάμε για τη βία. 1985, 1986 με το Χέιζελ, θα τα ακούσετε. Έχουμε πει πάρα πολλές φορές και εν πάση περιπτώσει πρέπει να έχει κουράσει, γιατί εκείνοι που έκαναν τη βία είναι πολύ ώριμοι σήμερα για να μας πουν και αυτοί τι θα μπορούσε να γίνει και ποιο μπορεί να είναι το φαινόμενο αυτό.

Θα σας μιλήσω για τη βία στους αθλητικούς χώρους έτσι όπως την έχω αντιληφθεί και μέσα από την Επιστήμη, αλλά και την πρακτική αυτής τόσα χρόνια και για τον αθλητικό νόμο. Η βία στους αθλητικούς χώρους αποτελεί, όπως έχει χιλιοειπωθεί, μείζον φαινό-

μενο απαξίωσης του λεγόμενου φίλαθλου πνεύματος και αντιαθλητικό φαινόμενο που πλήττει ως κορυφαία θα έλεγα αντιαθλητική, αλλά και αντικοινωνική συμπεριφορά και το θεσμό του αθλητισμού, το αθλητικό γίνεσθαι γενικότερα.

Το φαινόμενο της βίας στους αθλητικούς χώρους έχει προκαλέσει το ενδιαφέρον μελέτης αρκετών Επιστημών, όπως είναι η Κοινωνιολογία, Ψυχολογία, Εγκληματολογία, Φιλοσοφία, το Δίκαιο. Η φύση του φαινομένου της βίας στους αθλητικούς χώρους, κατά τη γνώμη μας, καθορίζεται από την κοινωνική, βιολογική και ψυχολογική πραγματικότητα του μέλους της ομάδας η οποία προσδιορίζει τη συμπεριφορά του μέλους αυτού ως δράση.

Στο έγκλημα της βίας στον αθλητικό χώρο δεν μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει δυαδική σχέση, σχέση δηλαδή μεταξύ του προσώπου

του εγκλήματος και της κοινωνίας, αλλά περισσότερο έχουμε μια τριαδική σχέση: άτομο, άτομο-ομάδα και κοινωνία. Στη σχέση αυτή εκδηλώνεται η αντικοινωνική συμπεριφορά των λεγόμενων φιλάθλων ως αντιαθλητική, αλλά κυρίως και ως αντικοινωνική συμπεριφορά με τα εγκλήματα που λαμβάνουν χώρα.

Το άτομο-πρόσωπο, στην περίπτωση αυτή της βίας στους αθλητικούς χώρους, έχει γίνει τρίτο μέλος μιας ομάδας, έχει ενταχθεί στην ψυχολογία της ομάδας και δημιουργείται έτσι, θα λέγαμε, ένα σύνολο αμοιβαιοτήτων με τον καθένα από τους άλλους που συναποτελούν την ομάδα, το σύνολο αυτό δηλαδή, συμπεριλαμβανομένου και αυτού του ίδιου του μέλους ως τρίτου στις συνολοποιήσεις όλων των άλλων.

Μέσα από την εγκληματική πράξη της βίας εκφράζεται με τον τρόπο αυτό αντικοινωνική συμπεριφορά τρίτου προς τρίτον, το σύνολο της ομάδας. Η ομάδα κατά συνέπεια μεγαλώνει μ'έναν διαλεκτικό τρόπο συμμετοχής των προσώπων ως τρίτων πια και όχι ως ο εαυτός τους, με έκφραση τη βία και τα παρεπόμενα αυτής ως αντικοινωνική συμπεριφορά στον αθλητικό περίγυρο.

Μια συνολοποιημένη έκφραση-έκρηξη, με απροσδιόριστες συνέπειες. Ένα πρόσφατο χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν και η συμπλοκή ανάμεσα στους οπαδούς, όπως θα θυμάστε, ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ και ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΥ εξ αφορμής του αγώνα Πετοσφαίρισης ή και τα πρόσφατα επεισόδια μεταξύ των ποδοσφαιρικών ομάδων. Στην περίπτωση της βίας στους αθλητικούς χώρους μεγιστοποιείται, τι; Το παρατακτικό συναίσθημα. Αυτό είναι που συμβάλλει ιδιαίτερα, η νομιμοποίηση μέσω της οργάνωσης είτε τυπικώς χθες των Συνδέσμων Φιλάθλων, είτε ατύπως σήμερα όπως θα δείτε, των Λεσχών Φιλάθλων εντός των ομάδων.

Με το νόμο για το επαγγελματικό ποδό-

σφαιρο το 1979 στη χώρα μας διαμορφώνεται ένα άλλο πρότυπο αθλητικής εκδήλωσης με έντονα χαρακτηριστικά εμπορευματοποίησης ή αν θέλετε, οικονομικής διείσδυσης των εμπλεκομένων. Αυτό το πρότυπο οδηγεί σε εμφανή αντικοινωνική συμπεριφορά των αντιπάλων ομάδων, των ομάδων ποδοσφαίρου, αλλά και των άλλων επαγγελματικών πρωταθλημάτων που προσδιορίζεται ως βία σε αθλητικά γεγονότα.

Ειδικά για την αντιμετώπιση του φαινομένου της βίας στα γήπεδα, το 1986 για όσους θα θυμάστε, για πρώτη φορά η Ελληνική Βουλή ψηφίζει νόμο με τίτλο «Μέτρα πρόληψης και καταστολής της βίας στους αθλητικούς χώρους και άλλες διατάξεις». Η εισηγητική έκθεση του νόμου για τη βία τότε εκείνη, αρχίζει με την αναφορά στις εικόνες του Χέιζελ. Θα θυμάστε στο στάδιο εκείνο ανάμεσα στους οπαδούς της Λίβερπουλ και της Γιουβέντους, που είχε ως αποτέλεσμα 39 νεκρούς, 670 τραυματίες και είχε πάρει κατάσταση ενός ενδημικού φαινομένου με πολλά και σημαντικά περιστατικά.

Αποτέλεσμα των γεγονότων αυτών ήταν και η σύμβαση που υπεγράφη στο Συμβούλιο της Ευρώπης, για τη βία στον Αθλητισμό. Αργότερα βέβαια θα θυμάστε το 1989 που πρώτη φορά μίλησα και για το φαινόμενο αυτό του τρίτου, της συμμετοχής δηλαδή και πως διαμορφώνεται, είχε γίνει η 1η Συνδιάσκεψη στην Ευρώπη για την αντιμετώπιση της βίας στα γήπεδα. Και ακόμη, 2011 σήμερα, μιλάμε για το ίδιο θέμα.

Με το Ν. 2725/99 θεσπίζεται ειδικό άρθρο όπου για την αντιμετώπιση των περιστατικών της βίας στα γήπεδα μεταξύ άλλων προβλέπονταν και η έκδοση ονομαστικών αριθμημένων εισιτηρίων, όμως αυτό ακόμα δεν νομίζω ότι έχει γίνει πράξη και είμαι απόλυτα βέβαιος. Τούτο είχε επισημανθεί

από τον γράφοντα από το 1986, σε σχετικό περιοδικό της Αθλητικής Ψυχολογίας, μετά την έκδοση των συγκεκριμένων πράξεων της Ευρώπης.

Σύμφωνα δε με το άρθρο 41.δ' του νόμου αυτού, του Ν. 2725/99, η αρμοδιότητα για την τήρηση της τάξης στους αγωνιστικούς χώρους ανατίθεται αποκλειστικά στις Αστυνομικές Αρχές. Οι Αστυνομικές Αρχές πλέον μπορούν να ελέγχουν και την ποσότητα των εισιτηρίων που διατίθενται, καθώς και τη χρήση και λειτουργία των ηλεκτρονικών συστημάτων εποπτείας που προβλέπονται στο άρθρο 41.ε σήμερα.

(Μιλάει και προβάλλονται διαφάνειες)

Ο αθλητικός νόμος έχει την πρόβλεψη της ποινής φυλάκισης είτε με δύο έτη για όποιον -όπως διαβάζετε στο slide- ρίχνει στον αγωνιστικό χώρο ή εν πάση περιπτώσει συμμετέχει σε μία απ' όλες αυτές ή και σε όλες, είτε σωρευτικά, με δυο χρόνια και χρηματική ποινή επίσης, με φυλάκιση ενός έτους και χρηματική ποινή επίσης όποιος παρανόμως εισέρχεται με σκοπό τη διατάραξη της ομαλής διεξαγωγής των αγώνων ή απευθύνει ατομικά ως μέλος ομάδας σε τρίτους εκφράσεις κλπ. που προσβάλουν την ελληνική ταυτότητα ή φανερώνει ρατσισμό ή προσβάλλει τον Εθνικό Ύμνο ή τα ολυμπιακά σύμβολα ή τους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Επίσης, τιμωρείται με ποινή τουλάχιστον έξι μηνών όποιος παροτρύνει ή υποκινεί ή ενθαρρύνει ή διευκολύνει με οποιονδήποτε τρόπο άλλους για να διαπράξουν αδικήματα βίας στις αθλητικές εκδηλώσεις και με ποινή φυλάκισης τριών ετών για πράξεις αν τελέστηκαν κάτω από περιστάσεις που μαρτυρούν ότι ο δράστης είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος για την ομαλή τέλεση των αθλητικών εκδηλώσεων και γενικότερα για τις αγωνιστικές διαδικασίες.

Επίσης, εκείνο που θα ήθελα να τονίσω είναι ότι ιδιαίτερη εφαρμογή βρίσκουν πάρα πολλά άρθρα του Ποινικού Κώδικα. Όλα τα ανωτέρω αδικήματα, διώκονται αυτεπαγγέλτως. Και η διαδικασία που ακολουθείται, είναι του αυτοφώρου, και σε κάθε περίπτωση τα αδικήματα αυτά εκδικάζονται μέσα σε 30 ημέρες. Η προθεσμία για την άσκηση έφεσης κατά κάποιας δικαστικής απόφασης και η άσκηση της έφεσης, δεν αναστέλλουν την εκτέλεσή τους.

Σε εξαιρετικές, όμως, περιπτώσεις το Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο μπορεί να διατάξει σύμφωνα με την παρ. 7 του άρθρου 497 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, την αναστολή εκτέλεσης της ποινής που επιβλήθηκε από πρωτόδικη απόφαση. Η απόφαση που διατάσσει την αναστολή, ορίζει αν αυτή ισχύει ως την έκδοση τελεσίδικης απόφασης ή για χρονικό διάστημα που ρητά μνημονεύεται, προκειμένου ο κατηγορούμενος να καλύψει επείγουσες ανάγκες ή δικές του ή της οικογένειάς του.

Για την αναστολή εκτέλεσης της ποινής για τα αδικήματα βίας του αθλητικού νόμου, εφαρμόζεται παράλληλα και το άρθρο 99 του Ποινικού Κώδικα, όπως και για την μετατροπή της ποινής και το άρθρο 82 του Ποινικού Κώδικα. Σε περίπτωση όμως υποτροπής και ανεξάρτητα από το ύψος της αρχικά επιβληθείσας ποινής, δεν χορηγείται αναστολή εκτέλεσης της ποινής που επιβλήθηκε, ούτε επιτρέπεται η μετατροπή σε χρηματική ποινή.

Η απαγόρευση αναστολής είχε ως αποτέλεσμα μετά την καταδίκη σε πρώτο βαθμό, τη φυλάκιση του δράστη, την εκ νέου αναστολή εκτέλεσης ποινής ή και τη μετατροπή της σε χρηματική ποινή στο δεύτερο δικαστήριο. Τούτο οδηγούσε στο οξύμωρο, καταδικασθέντες και φυλακισθέντες με πρωτόδικη απόφαση, να αθωωθούν από το Δευτερο-

βάθμιο Δικαστήριο. Δηλαδή, ήταν μια φοβερή αντίφαση.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονιστεί ότι η αιτιολογία της εισηγητικής έκθεσης του τροποποιητικού τελευταίου νόμου στην οποία τονίζεται ότι ήρθαν οι απαγορεύσεις επειδή αντιβαίνουν πράγματι σε συνταγματικές διατάξεις όπως βλέπετε και στο slide, αλλά και σε διατάξεις περί συνταγματικής ισχύος, όπως είναι τα συγκεκριμένα άρθρα, άρθρο 2, παρ. 1 της (ΕΣΔΑ) των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και έχει καταστεί Εσωτερικό Δίκαιο σύμφωνα με το άρθρο 28 του Συντάγματος, και επειδή πάντα σύμφωνα με το νέο νόμο θα εθίγοντο θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου, όπως αυτό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, της ισότητας των πολιτών απέναντι στο νόμο, αλλά και την ισότητα του νόμου απέναντι στους πολίτες. Και ήταν κόντρα, φυσικά, αυτό και στην αρχή της αναλογικότητας.

Πράγματι η συνεχής αύξηση του αξιόποινου είναι ένα μέτρο που αφενός δεν έχει αποδώσει, αφετέρου σε πολλά σημεία οι ρυθμίσεις κρίνονται υπερβολικές σε σχέση με τις αντίστοιχες ρυθμίσεις άλλων ποινικών νόμων και δεν επιβάλλονται από τον δικαστή. Στην πράξη δηλαδή, οι ποινές αυτές δεν εφαρμόζονταν. Τούτο, άλλωστε, προκύπτει από σχετική έρευνα που έχω διατυπώσει και στο σλάιτ όπως βλέπετε, όπου «ο Αθλητικός Δικαστής αντιμετωπίζει τις υποθέσεις των ΠΑΕ που ευθύνονται για τα επεισόδια οπαδών τους, με όχι ιδιαίτερα αυστηρό τρόπο, μολονότι οι αποφάσεις του σχεδόν είναι πάντοτε καταδικαστικές κατά 94,4%. Οι ποινές που επιβάλλει εκτιμώνται ως μάλλον ήπιες».

Ιδιαίτερα σημαντική κρίνεται επίσης η διάταξη του Εισαγγελέα και η σχετική εγκύκλιος, σύμφωνα με την οποία η μέχρι πρότινος επιδειχθείσα ελαστικότητα, ανεκτικότητα και άμετρος επιείκεια έναντι των ταραξιών και

εν πολλοίς εγκληματιών κλπ, αποθράσυνε αυτούς με αποτέλεσμα η βία να έχει καταστεί μάλιστα για τον Αθλητισμό, με τα γνωστά αποτελέσματα.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Αν μπορείτε, να διευκολύνουμε και τους συναδέλφους.

Δ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Καμία αντίρρηση, πολύ καλά. Αλλά ξέρετε, εμείς πέρα από τη δική μας δικανική διαστροφή τη νομική, είναι και κάποια πράγματα που αν δεν τα πεις, είναι σαν να φτιάχνεις τσιμέντο χωρίς τα σίδερα. ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Πάμε στην ποδοσφαιρική ... Πάμε στην ποδοσφαιρική!

Δ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Εντάξει. Ας περάσουμε λοιπόν στα μέτρα για την αντιμετώπιση της βίας και στην πρόληψη, σύμφωνα με τα όσα μέχρι σήμερα ο νομοθέτης έχει προβλέψει. Στο πλαίσιο αυτό της αντιμετώπισης του φαινομένου της βίας ήδη από το '99 ο νομοθέτης έχει προβλέψει τη Διαρκή Επιτροπή Αντιμετώπισης της Βίας. Βέβαια έχει πάρα πολλές αρμοδιότητες, δεν είμαι σίγουρος όμως για το ποια είναι η αποτελεσματικότητά της μέχρι σήμερα. Επίσης, έχει προβλέψει την ηλεκτρονική εποπτεία.

Εκείνο για το οποίο θα ήθελα να μιλήσω σε αυτό το σημείο είναι ότι αποκλειστικός σκοπός της λειτουργίας των ηλεκτρονικών συστημάτων είναι η αντιμετώπιση της βίας και των αξιόποινων εν γένει πράξεων με αφορμή τις αθλητικές συναντήσεις. Δεν είμαι σίγουρος αν ακόμα έχει γίνει χρήση όπως θα έπρεπε, με βάση το τι θέλει ο Έλληνας νομοθέτης, για να μπορέσουμε να μιλάμε πώς αντιμετωπίζεται και αν αντιμετωπίζεται το φαινόμενο στο σύνολό του.

Η χρήση των συστημάτων και των δεδομένων που παράγουν, για οποιοδήποτε άλλο λόγο, απαγορεύεται. Και εκείνο που ρητά πρέπει να τονιστεί στην περίπτωση αυτή είναι ότι για την επεξεργασία και τη φύλαξη των

δεδομένων που παράγουν τα συστήματα ηλεκτρονικής εποπτείας, ορίζεται ως υπεύθυνη η Ελληνική Αστυνομία η οποία είναι και αρμόδια να γνωστοποιήσει τα δεδομένα στη Διарκή Επιτροπή Αντιμετώπισης Βίας, στον Δικαστή και στους δικαστές πιο κάτω.

Όσον αφορά τους οργανωμένους οπαδούς, εδώ θα ήθελα να πω ότι είχαμε κάνει μια πολύ μεγάλη κριτική για τη σύσταση αυτών όταν γινόταν ο Ν. 2725/99 και δυστυχώς διακαιώνεται η έρευνά μας, η οποία τι έλεγε; Ότι δεν έπρεπε ούτε μέσα, ούτε έξω να επιτρέψουν να γίνονται τέτοιες ομάδες, σύλλογοι δηλαδή υπό τη σκέπη δήθεν των φιλάθλων. Τούτο όμως απ' ότι φαίνεται δεν μπορεί να το αποδεχθεί η Πολιτεία, διότι φοβάμαι ότι θα μείνουν τελικώς τα γήπεδα χωρίς θεατές, αφού οι μόνιμοι θαμώνες αυτού του είδους των σύγχρονων αγωνιστικών συναντήσεων είναι τα νέα αυτά παιδιά που πηγαίνουν στο γήπεδο με το αντίτιμο για την ομάδα και όλο αυτό το παρατατικό συναίσθημα, το οποίο δημιουργείται.

Έτσι, η κατάργησή τους ήταν μεν ένα ορθό μέτρο, αλλά επανήλθαμε στις Λέσχες Φιλάθλων, για τις οποίες υπεύθυνος τώρα είναι η ομάδα, η οποία ομάδα τεκμαίρεται αν μπορεί να τους αντιμετωπίσει εσωτερικά και πώς, αν μπορεί να εφαρμόσει τα όσα λέει ο νόμος περί της δομής και της οργάνωσής τους, γιατί δεν έχει μάλλον τα μέσα. Και γίνεται ένα πράγμα το ίδιο και το αυτό, όπως γινόταν μέχρι τώρα.

Οι Λέσχες αυτές, με λίγα λόγια, θα οδηγήσουν στο ίδιο αποτέλεσμα, και η ουσία θα είναι ότι δεν θα μπορεί ο νόμος ο τελευταίος, ο Ν. 3708/2008 δεν θα μπορεί να έχει τα αποτελέσματα και κατά την άποψή μας πράγματι κρίνεται ατυχής. Η αντικειμενική ευθύνη που είχαν οι ΠΑΕ στη βάση των νομικών δεσμών που είχαν με τους Συνδέσμους Φιλάθλων

σήμερα αποκόπτονται τυπικώς, και έτσι δεν μπορεί να αναζητήσει κανείς ευθύνες. Όμως η ουσία περνάει μέσα σε αυτές για τους φιλάθλους, και εκεί είναι το πρόβλημα.

Τελειώνω κύριε Πρόεδρε, με το συμπέρασμα το οποίο όλοι διαβάζετε εκεί. Η βία στους αθλητικούς χώρους αποτελεί μείζον φαινόμενο απαξίωσης του αθλητικού πνεύματος, το οποίο σήμερα θέλει πολλή συζήτηση. Η σχέση η οποία αναπτύσσεται ανάμεσα στους οπαδούς, κατά την άποψή μας είναι η τριαδική και η σχέση τρίτου προς τρίτον με όλα τα επακόλουθα.

Ο νόμος, κατά την άποψή μας, ασκεί πολύ μικρή έως ελάχιστη επιρροή στην άρση ή εξάλειψη της βίας. Άλλωστε, τούτο έχει αποδειχθεί στη ζωή εδώ και μια 25ετία τουλάχιστον που εγώ ασχολούμαι. Η βία ζει, βασιλεύει και μεγιστοποιείται. Και τούτο παρά το ότι έχουμε τον αυστηρότερο νόμο, καθότι πέρα από την τήρηση των διατάξεων του νόμου για την εξάλειψη του φαινομένου της βίας, θα πρέπει να εξαλειφθούν και οι αιτίες εμφάνισης του φαινομένου που κατά τη γνώμη μας είναι το σύγχρονο μοντέλο το αγωνιστικό, έτσι όπως το θέλει ο νομοθέτης υπό την έννοια και των στοιχείων της εμπορευματοποίησης και των οικονομικών.

Τέλος, σύμφωνα με το νέο νόμο είναι σημαντική η ηθική συμβολή των Σωματείων στον έλεγχο της τήρησης της τάξεως. Μακάρι, όμως, να μπορέσουν. Απαιτείται έκδοση της εγκυκλίου εφαρμογής της εκ του νόμου υποχρέωσης θέσπισης ονομαστικού εισιτηρίου και να υπάρξουν άμεσα αποτελέσματα εκ της αποδεδειγμένης ηλεκτρονικής παρακολούθησης των αθλητικών εγκαταστάσεων η οποία όπως φαίνεται δεν λειτουργεί όπως επιβάλλεται εκ του νόμου. Οι υπεύθυνοι πράξεων βίας εξ αφορμής αθλητικών εκδηλώσεων οφείλουν να υποχρεωθούν σε εμφάνιση

πριν την έναρξη της αθλητικής συνάντησης στο Αστυνομικό Τμήμα της κατοικίας τους. Δηλώνω δε ότι το μέτρο αυτό όπως έγινε στην Αγγλία, φαίνεται ότι απέδωσε στην καταπολέμηση του χουλιγκανισμού.

Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την υπομονή που είχατε να με ακούσετε.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Ευχαριστούμε τον κ. Παναγιωτόπουλο για την εμπεριστατωμένη ομιλία του. Και να κάνουμε μια μικρή διαπίστωση, ότι μέχρι τώρα οι ομιλητές που ανέβηκαν στο βήμα επισήμαναν την έξαρση των βιαιοτήτων και την αγριότητα με την οποία εκφράζονται, όπως δήλωσε στην επιστολή του και ο Υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη, αλλά να μην ξεχνιόμαστε ότι κάποτε έγινε μια μεθοδική δουλειά από το Σύλλογο των Επαγγελματικών Ποδοσφαιριστών, ανάμεσα στα μέλη του, που είχε ως αποτέλεσμα η όποια μορφή αντιπαλότητας υπήρχε μέσα στα γήπεδα, να εξαλειφθεί.

Και αυτό είναι ένα σοβαρό στοιχείο προσφοράς των επαγγελματικών ποδοσφαιριστών στο ποδόσφαιρο. Και ίσως αυτό θα πρέπει να το αξιοποιήσουν οι εδώ τοπικές ποδοσφαιρικές αρχές και κυρίως οι Παλαίμαχοι Ποδοσφαιριστές της Καβάλας με την Ένωση των Ποδοσφαιρικών Σωματείων, ώστε από κοινού να ξεκινήσουν μια προσπάθεια ανάπτυξης φιλάθλου πνεύματος στον ποδοσφαιρικό κόσμο, αλλά και με τη συμβολή και τη συνεργασία των τοπικών Δήμων και της Αστυνομίας που ήδη έχουν θεσμοθετημένους Οργανισμούς, όπως είναι ο Αθλητικός Οργανισμός του Δήμου, ο Οργανισμός Πολιτισμού και παραβατικότητας, ώστε από κοινού πλέον το Ποδόσφαιρο να ξεκινήσει μια προσπάθεια εξάλειψης αυτού του φαινομένου και μέσα στα πλαίσια της πόλης.

Να καλέσουμε στο βήμα τον κ. Χρήστο Αηδόνη, Υφυπουργό Υγείας, να απευθύνει ένα χαιρετισμό.

Χρήστος Αηδόνης

Υφυπουργός Υγείας

Σεβαστέ εκπρόσωπε της Εκκλησίας, κύριε Υπουργέ, κύριε συνάδελφε, κύριε Δήμαρχε, κύριε Περιφερειάρχα, Χαίρομαι διότι το τοπικό σωματείο της ΠΟΑΣΥ έχει αναλάβει μια τέτοια πρωτοβουλία. Είναι πολύ σημαντικό να παρακολουθούμε αυτές τις πρωτοβουλίες. Είναι αλήθεια ότι το φαινόμενο της βίας είναι ένα φαινόμενο το οποίο το αντιμετωπίζουμε δυστυχώς καθημερινά. Όχι μόνο μέσα στο

χώρο του αθλητισμού, αλλά σε πολλά άλλα σημεία και με πολλές εκφάνσεις.

Το να σκεφτεί κανείς ότι είναι ένα θέμα που μπορεί εύκολα να το αντιμετωπίζει, μάλλον πρέπει να περιπατεί στα σύννεφα. Είναι αλήθεια ότι προκαλείται από διάφορες αιτίες. Η δική μου αν θέλετε τοποθέτηση δεν έχει να κάνει με την περιγραφή των διαφόρων αιτιών. Θέλω να πω λοιπόν παίρνοντας την ευκαιρία από την εισήγηση του Καθη-

γητή, ότι κανένα νομοθετικό πλαίσιο δεν μπορεί να δώσει απάντηση στο πρόβλημα. Άρα λοιπόν μπαίνει το ερώτημα, τι πρέπει να γίνει από εδώ και πέρα. Και πρέπει να γίνουν πάρα πολλά πράγματα.

Καταρχάς, να συμφωνήσουμε και να πούμε ότι πρέπει να απευθυνθούμε για να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα, εφόσον μιλάμε για «το τέρμα της βίας στα γήπεδα», ότι εννοούμε να αντιμετωπίσουμε το φαινόμενο αυτό στους αθλητικούς χώρους. Είναι άλλο πράγμα η βία έξω από τα γήπεδα και άλλο η βία στα γήπεδα. Είναι πάρα πολύ απλό, όταν αυτό γίνει.

Ο Ν. 2599 μίλαγε για την κατοχύρωση ηλεκτρονικού εισιτηρίου. Ελάχιστα γήπεδα αυτή τη στιγμή έχουν αυτό το πολύ απλό πράγμα. Επίσης προβλέπει ένα άλλο σύστημα το οποίο είναι κεντρικό για τη διαχείριση της κατάστασης από την Αστυνομία. Ξέρει ποιος είναι, τι είναι και τι κάνει.

Δεύτερον, ηλεκτρονικό σύστημα παρακολούθησης. Αυτόν που παίρνει το εισιτήριο και ξέρουμε με ονοματεπώνυμο ποιος είναι, θα τον έχεις σε μια κάμερα και θα καταγράφεις αν πετάει κροτίδες, αν πυροβολεί ή

οτιδήποτε. Αυτά είναι πάρα πολύ απλά. Γιατί δεν γίνονται; Εκεί είναι όλο το πρόβλημα.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε μια διάσταση, ότι ο αθλητισμός είναι τεράστια υπόθεση, έχει διάφορες εκφάνσεις αλλά μία διάσταση είναι η οικονομική διάσταση. Είναι ένα τεράστιο οικονομικό αντικείμενο. Εκεί μέσα υπάρχουν συμφέροντα, και τα συμφέροντα είναι πάρα πολύ μεγάλα. Και υπάρχουν και οι παράγοντες, οι οποίοι παράγοντες αγοράζουν ΠΑΕ, διαθέτουν στρατούς φιλάθλων κλπ.

Πόσο εύκολο είναι να αντιμετωπιστεί η υπόθεση της βίας μέσα στους αθλητικούς χώρους; Πάρα πολύ απλό και πάρα πολύ εύκολο. Και με ένα μέτρο αντιμετωπίζεται. Και επειδή αυτό αφορά το κομμάτι που έχει να κάνει με το Αστυνομικό Σώμα, πιστεύω ότι όταν η Πολιτεία αποφασίσει πραγματικά να μην υπάρχει κανείς αστυνομικός μέσα στους αθλητικούς χώρους και δώσει την ευθύνη της διαχείρισης στα Αθλητικά Σωματεία και στις ΠΑΕ, τότε δεν θα ξαναδείτε βία στα γήπεδα. Ευχαριστώ.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Ευχαριστούμε τον κύριο Υπουργό και στο βήμα καλούμε τον κ. Τιμοσίδη.

Μιχαήλ Τιμοσίδης

Υφυπουργός Υγείας

Καλησπέρα σας. Αγαπητέ φίλε Υπουργέ, Σεβαστέ εκπρόσωπε του Μητροπολίτη μας, Μητροπολίτη Ελευθερουπόλεως, κύριε εκπρόσωπε της Αστυνομικής Διεύθυνσης της Περιφέρειας,

κύριε Αντιπεριφερειάρχα, κύριε Δήμαρχε, αγαπητοί κυρίες και κύριοι, Πρόεδρε των Παλαιμάχων της τοπικής ΕΠΣ, αγαπητοί συμπατριώτες, εδώ καταρχήν αγαπητοί φίλοι ήταν το Γυμνάσιο που τελείωσα τα γυμνασια-

κά μου έξι χρόνια και μένω εδώ. Είναι λοιπόν πολύ μεγάλη τιμή που σήμερα ο συγχωριανός μου, ο Πρόεδρος της Τοπικής Ένωσης Αστυνομικών ο κ. Νίκος Καπνόπουλος, μας προσκάλεσε σε μια ιδιαίτερα σημαντική εκδήλωση. Και χαιρετίζω τον Πρόεδρο της ΠΟΑΣΥ και τους συναδέλφους και όσους παρίστανται εδώ, και σας καλωσορίζουμε στην πατρίδα μου.

Είναι μεγάλη η χαρά του να βλέπεις να παίρνουν πρωτοβουλίες οι άνθρωποι οι οποίοι είναι ταυτισμένοι στην κοινή συνείδηση του κόσμου ότι μπορούν όλα να τα κάνουν γιατί είναι αστυνομικοί και άρα μπορούν να επιβάλλουν τα πάντα. Είναι μια μεγάλη παρεξήγηση αυτή, για την οποία ευθύνεται η Πολιτεία η οποία εδώ και πολλά χρόνια έχει δώσει αυτή την εντύπωση.

Ο κ. Χρήστος Αηδόνης ανέδειξε πολύ σημαντικές παραμέτρους. Ανέδειξε πολύ καλά πόσο μερικά πράγματα μπορεί να λυθούν. Και μπορεί να λυθούν, αν θελήσουμε και αποφασίσουμε ότι πρέπει να τα λύσουμε. Η βία έτσι και αλλιώς είναι ένα αρχέγονο ένστικτο, μια αρχέγονη ενστικτώδης αντίδραση του ανθρώπου και όσο εκπολιτίζεται ο άνθρωπος μπορεί και ελέγχει αυτά τα βίαια συναισθήματα, και επομένως έχουμε φτάσει να μπορούμε να συνδιαλεγόμαστε, να συζητούμε, ακόμα και με ένταση χωρίς να χρειάζεται να επηρεάζει ο ένας τον άλλο και να δημιουργούνται βίαια επεισόδια.

Όμως η βία είναι μια πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα σκληρή, και δυστυχώς είναι μια πραγματικότητα που δεν αφορά τους μεγάλους ανθρώπους που στο κάτω-κάτω είναι και υπεύθυνοι. Μεταφέρεται και μεταδίδεται, και την βλέπουμε να εκδηλώνεται και στις μικρότερες ηλικίες. Εξάλλου, όλα τα βίαια επεισόδια τα βλέπουμε να γίνονται σε μια ηλικία κρίσιμη, την εφηβική -προεφηβική. Άρα εκεί πρέπει να εστιάσουμε, πέρα από τις

ευθύνες που σωστά - και συμφωνώ, ανέφερε ο κ. Χρήστος Αηδόνης.

Σε μια συνάντηση που είχαμε με τους δημοσιογράφους στην Αθήνα με τον Υπουργό τον Ανδρέα Λοβέρδο και τον κ. Αηδόνη, ο Υπουργός έκανε μια τολμηρή πρόταση. Είπε ότι πρέπει οι ΠΑΕ να αναλάβουν οι ίδιοι να έχουν ασθενοφόρο όχημα για οτιδήποτε συμβεί στο χώρο του γηπέδου. Δε μπορεί να απασχολείται ένα ασθενοφόρο όχημα. Ακούστε, ένα ασθενοφόρο το οποίο είναι έξω από ένα γήπεδο μεγάλο, το στερούνται 70.000 κάτοικοι της περιοχής Αθηνών. Άρα λοιπόν μια ανάλογη πρόταση όπως είπε και ο κ. Αηδόνης είναι, ότι πρέπει οι ΠΑΕ επιτέλους να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Και πρέπει να τις αναλάβουν.

Από την άλλη όμως, πρέπει και εμείς να διαπαιδαγωγήσουμε έγκαιρα τα παιδιά όχι με τρόπους τυπικούς, με τρόπους σαν μάθημα στο σχολείο, αλλά να το κάνουμε πράξη μέσα στην καθημερινή διδασκαλία, κάτι που λείπει. Για αυτό και εμείς, το Υπουργείο που με πρόταση του Πρωθυπουργού έχει ονομαστεί από Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Υπουργείο Υγείας Διατροφής και Άθλησης, είναι μια καλή ευκαιρία να συνεργαστούμε όλοι μας, ώστε να μπορέσουμε να κάνουμε νέα πρότυπα ζωής, νέα πρότυπα διατροφής, νέα πρότυπα ανάπτυξης.

Λένε όσοι έχουν ασχοληθεί πολλά χρόνια με τον αθλητισμό, ότι ο αθλητισμός βοηθάει να εκτονώσεις ό,τι σε στενοχωρεί και να μπορείς να βρεθείς μετά στη δουλειά σου ή στην παρέα σου χαλαρός και ευδιάθετος. Ας φροντίσουμε λοιπόν να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας. Εγώ βλέπω και συγχαίρω ότι εσείς παρ'ό,τι είστε φορτωμένοι με πάρα - πάρα πολλά καθήκοντα, παίρνετε τέτοιες πρωτοβουλίες και σας αξίζουν ιδιαίτερα συγχαρητήρια. Ευχαριστούμε πολύ.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Ευχαριστούμε πολύ. Η ΠΟ-ΑΣΥ όντως άνοιξε το παιγνίδι, παίζει μπάλα, μοιράζει μπάλα. Πλέον, το θέμα έρχεται στην τοπική σας κοινωνία και καλό είναι οι παράγοντες όλοι να συνεργαστούν, ώστε να διαμορφωθεί ένα τέτοιο πρόγραμμα που όντως να αλλάξει την εικόνα του ποδοσφαίρου σε τοπικό επίπεδο.

Και εδώ να βάλει και το χέρι της η Εκκλησία, δια του Μητροπολίτου και να ευλογήσει αυτή την προσπάθεια, μια και είναι ο φορέας της αγάπης, της κατανόησης, της αλληλεγγύης, ώστε με αυτό το πνεύμα τα νεαρά παιδιά σε ερασιτεχνικό επίπεδο να θέλουν πράγματι

να παίζουν μπάλα και να απαλλαγούν από το μίσος, την ανταγωνιστικότητα, την αντίληψη της γρήγορης νίκης με όλα τα μέσα, με το ξύλο, τη διαφθορά, ώστε να αναδείξουμε μια άλλη εικόνα πλέον και σε κοινωνικό επίπεδο μέσω του ποδοσφαίρου.

Θα συνεχίσουμε τις εργασίες μας αναφέροντας ότι μαζί μας είναι ο Πρόεδρος της Νομαρχιακής Επιτροπής του ΛΑ.Ο.Σ. κ. Κολυβάς. Το λόγο έχει τώρα ο έγκριτος κ. Δογάνης, να αναφερθεί στην κοινωνιολογία της βίας, ως Καθηγητής Κοινωνικής Αθλητικής Ψυχολογίας και Πρόεδρος του ΤΕΦΑΑ Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Γιώργος Δογάνης

Καθηγητής Κοινωνικής Αθλητικής Ψυχολογίας

Και σημείωνα και έγγραφα και πρόσθετα, και τούτο και το άλλο... Τι να αφήσεις απ' έξω για ένα τεράστιο και πολυπαραγοντικό θέμα, όπως η βία στα γήπεδα; Δεκαπέντε λεπτά είναι πολύ λίγα. Ακόμα κι αν έκανα μια γρήγορη ανάγνωση των τίτλων και υποτίτλων μιας υποτιθέμενης αναλυτικής παρουσίασης, το πλήθος των παραμέτρων είναι τέτοιο που αυτό το τέταρτο δεν θα έφτανε.

Μου ζητήθηκε να κάνω μια ομιλία για την κοινωνιολογία της βίας και θυμήθηκα, ότι για το ίδιο θέμα είχα κληθεί περίπου 25 χρόνια πριν στην τηλεοπτική εκπομπή «Ραντεβού στον αέρα» με την κ. Χούκλη, με αφορμή φαινόμενα εισβολής οργανωμένων νεονα-

ζιστικών σχημάτων στη Λάρισα και αλλού, σε διάφορους Συλλόγους και στην Ευρώπη γενικότερα. «Νάμαστε πάλι εδώ Αντώνη» που λέει και τραγούδι. Σαν να μην πέρασε μια μέρα...

Αρχικά να τονίσω ότι στην Ελλάδα έχουμε κάνει ένα λάθος αναφορικά με το θέμα της βίας. Προσπαθούμε να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα δανειζόμενοι στοιχεία από την πορεία του προβλήματος στην Ευρώπη. Όμως, άλλο η Αγγλία, άλλο η Ελλάδα και ως ποδόσφαιρο και ως κοινωνικές διεργασίες. Σε ό, τι αφορά το φαινόμενο της βίας στα γήπεδα και την κοινωνιολογική ερμηνεία του, απλά να τονίσω ότι οι διαδικασίες μετεξέλιξης των κοινωνιών ήταν εντελώς δι-

αφορετικές και η βασική διαφορά έγκειται στο ότι η αστικοποίηση στην Ελλάδα δεν πραγματοποιήθηκε με το ίδιο τρόπο με αυτόν στην Αγγλία ότι η Ελλάδα ποτέ δεν είχε ομαλή μετάβαση στην αστική τάξη. Ενώ, δηλαδή, στην Αγγλία η αστικοποίηση συντελέστηκε προοδευτικά στα πλαίσια της βιομηχανικής επανάστασης (που άρχισε εκεί περίπου το 18ο αιώνα), στην Ελλάδα η διαμόρφωση της αστικής τάξης έγινε αργότερα, με συνέπεια η κυρίαρχη αστική ιδεολογία να προκύψει με μη φυσιολογικό τρόπο (ως εισαγόμενη που ήταν). Αυτό το πλαίσιο συζήτησης είναι απαραίτητο προκειμένου να ερμηνεύσουμε ορθά την ιδιαιτερότητα της αθλητικής βίας στα ελληνικά γήπεδα, σε αντιδιαστολή με ό, τι συμβαίνει σε άλλες (δυτικές κυρίως) κοινωνίες σήμερα.

Εάν πάτε και δείτε τι γίνεται στο INTERNET σήμερα, θα αντιληφθείτε ότι «το παιγνίδι» εκεί παίζεται. Καθεστώςτα πέφτουν τώρα, γιατί προσφέρεται η δυνατότητα της οργάνωσης, της ανωνυμίας μέσα από το διαδίκτυο. Καθεστώςτα ολόκληρα! Παραδοχή, λοιπόν. Για εμένα είναι εύκολο να δίνεις απαντήσεις. Όλοι προσδοκούμε τα πορίσματα αυτής της ημερίδας για τη βία στα γήπεδα και κάθε άλλης επιστημονικής εκδήλωσης με το ίδιο θέμα, επειδή όλοι επιθυμούμε την αντιμετώπιση του προβλήματος αυτού. Κουρασθήκαμε πια...

Όμως, κατά τη γνώμη μου, για το συγκεκριμένο θέμα δίνουμε μεγάλη έμφαση στην αναζήτηση των απαντήσεων, ενώ θέτουμε το ερώτημα με λανθασμένο τρόπο. Για εμένα, δεν είναι σημαντικό να μπορείς να δίνεις απαντήσεις στα πιο μεγάλα θέματα. Το σημαντικό είναι να διατυπώνεις το σωστό ερώτημα. Και το σωστό ερώτημα για τη βία στα γήπεδα στην Ελλάδα δεν είναι το ποιες λύσεις προσφέρονται για την αντιμετώπισή του. Το σωστό ερώτημα είναι «Είναι αναπό-

φευκτο να συμβεί αυτό που συμβαίνει» με δεδομένες τις κυρίαρχες αντιλήψεις περί αθλητισμού, τις κοινωνικές διεργασίες που συντελούνται, τις κυρίαρχες αξίες της κοινωνίας, αλλά και τις ψυχοκοινωνικές διεργασίες που συντελούνται αναπόφευκτα μεταξύ των νεαρών οπαδών;

Αναρωτιέμαι, λοιπόν, για ποιον λόγο προβάλλεται ανελλιπώς ως είδηση από τα ΜΜΕ (στις αθλητικές ειδήσεις), κάθε βίαιο επεισόδιο που συμβαίνει ανά τον κόσμο στο ποδόσφαιρο; Η απάντηση είναι ασφαλώς επειδή αυξάνει την τηλεθέαση. Προοδευτικά, λοιπόν, διαμορφώνεται με τον τρόπο αυτό στο μέσο τηλεθεατή η αντίληψη, ότι η βία και το ποδόσφαιρο συνυπάρχουν, χωρίς να μπορούν να διαχωριστούν. Σε τελική ανάλυση, στο μυαλό ενός εφήβου το ποδόσφαιρο, ίσως πάψει να είναι ελκυστικό χωρίς τη βία (Στο μετρό του Λονδίνου είχε γραφτεί και το γνωστό σύνθημα «λίγη βία δεν βλάπτει κανέναν»...).

Κύριε Υπουργέ, ξέρετε πάρα πολύ καλά, η χώρα μας δαπανά το 1,7% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος για το αθλητικό προϊόν, για να εξυπηρετήσει το 8% του πληθυσμού, τόσοι είναι οι ασκούμενοι γενικότερα. 1,7%, κρατήστε το. Το αντίστοιχο ποσοστό του ΑΕΠ που δαπανούν οι Βόρειες χώρες είναι υποτριπλάσιο σχεδόν, 0,66% για να εξυπηρετήσουν το 80% του πληθυσμού. Ίσως αυτό συνιστά και την αιτία του προβλήματος για την πατρίδα μας.

Παράδειγμα, η μη πραγματοποίηση των σχολικών αγώνων φέτος, λόγω οικονομικής δυσπραγίας. Εγώ το προτιμώ αυτό. Αντί να διοργανωθούν σχολικοί αγώνες και να δαπανηθούν α' χιλιάδες ευρώ για να αποκτήσουν, απλώς, το προνόμιο 20-30 αθλητές προκειμένου να εισαχθούν στα ΑΕΙ, προτιμώ να δαπανηθούν αυτά τα χρήματα προκειμένου να

μυηθούν 100.000 νέοι στον αθλητισμό. Να προχωρήσω λίγο στην παρουσίαση.

(Μιλάει και προβάλλονται διαφάνειες με φωτογραφίες)

Τέτοιες εικόνες, εκατομμύρια. Θα σας παραθέσω αυτό που ζητήθηκε να παραθέσω, με πολύ μεγάλη συντομία. Θα σας μεταφέρω την υπάρχουσα γνώση, που ερμηνεύει το φαινόμενο της αθλητικής βίας, όπως αυτή σχηματοποιήθηκε κυρίως από τους Κοινωνικούς Επιστήμονες στην Αγγλία γιατί αυτοί το πρωτομελέτησαν και θα αναφερθώ στο κοινωνιολογικό κυρίως μέρος. Οι κοινωνικοί επιστήμονες, επί σειρά ετών μελέτησαν το φαινόμενο και κατέληξαν σε ορισμένα ερμηνευτικά μοντέλα.

Μια προσέγγιση είναι αυτή του Τέηλορ σύμφωνα με τον οποίο η βία στην Αγγλία ξεκίνησε από τη στιγμή που το ποδόσφαιρο, που ήταν παιγνίδι της εργατικής τάξης παλαιότερα, έπαψε να ελέγχεται από τους ίδιους και το αρπάξανε οι πλουτοκράτες. Ότι είδαμε στη συνέχεια, με την ανάπτυξη του χουλιγκανισμού στην Αγγλία, είναι απόρροια ακριβώς αυτής της απώλειας ελέγχου του παιχνιδιού αλλά και της ταυτότητας των κοινωνικών αυτών ομάδων. Τη ταυτότητα αυτή (που υπήρχε στις μικρές κοινότητες πριν την αστικοποίηση και τη μετακίνηση σε πόλεις), τη διατηρούσαν, μετά τη μετακίνηση των πληθυσμών σε πόλεις, μέσα από το ποδόσφαιρο, καθώς οι ποδοσφαιρικές ομάδες αντιπροσώπευαν την ενορία, την καταγωγή, την κοινωνική τάξη, τη θρησκεία, κλπ.

Με το μοντέλο αυτό συνδέονται και ορισμένες άλλες κρίσιμες διαδικασίες, όπως η επαγγελματικοποίηση, η διεθνοποίηση, η εντατικοποίηση. Συνεπώς ο Τέηλορ λέει ότι η βία είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο, διαχρονικά έχει μεταβληθεί, αλλά κατά κανόνα όταν πρωτοεμφανίστηκαν τα φαινόμενα του

χουλιγκανισμού στην Αγγλία, αποτύπωναν ακριβώς αυτή τη μεταβολή στο status του ποδοσφαίρου.

Μεταγενέστερες έρευνες διέψευσαν σε κάποιο βαθμό αυτή τη θέση. Για παράδειγμα, ότι ο σκηνοθέτης της ταινίας «Κουρδιστό Πορτοκάλι», έγραψε το περίφημο άρθρο στον «GUARDIAN», μετά το Χέιζελ, «Τσακίστε τους», όπου πήρε μια διαφορετική θέση: Ότι οι πρωταγωνιστές των επεισοδίων δεν ανήκουν στην εργατική τάξη, αλλά είναι αστοί, είναι άνθρωποι οι οποίοι ουσιαστικά πληττουν.

Στη συνέχεια έχουμε μια πολύ καλή ερμηνευτική κοινωνική προσέγγιση, η οποία λέει ότι με το που άρχισαν οι κοινωνίες να μαζικοποιούνται, αναπόφευκτα προέκυψε η νεανική υποκουλτούρα. Όχι με την αρνητική της έννοια, αλλά ως ένα κομμάτι, ένα υποσύνολο της κουλτούρας, η οποία αναζήτησε να βρει ταυτότητα μέσα από τον σχετικά εύκολο δρόμο, μέσα από την διάπραξη βίαιων επεισοδίων. Μην ξεχνάτε τι είπαν και οι άλλοι ομιλητές, 14άρηδες, 15άρηδες, 16άρηδες, 18άρηδες είναι.

Ξέρετε, εμείς στην Ψυχολογία, τι λέμε; Η Κοινωνική Ψυχολογία είναι το αντικείμενό μου. Το μεγάλο ζητούμενο, το μεγάλο ερώτημα, η μεγάλη αναζήτηση του 13άρη, του 14άρη, του 15άρη είναι μία, μία, μία. Ποια; «Ποιος είμαι»; Μα είτε είναι συμμορίες που πάνε και κλέβουν τηλέφωνα και δέρνουν ανυποψίαστους νεαρούς στα πάρκα, είτε κάνει κάποιος αθλητισμό, είτε στιδήποτε, το παιδί αυτό έχει ένα ερώτημα, σε αυτό καλείται να απαντήσει: «Ποιος είμαι».

Πολλά παιδιά επιχειρούν να απαντήσουν στο ερώτημα «Ποιος είμαι και τι κάνω», αποκτώντας ταυτότητα μέσα από το δρόμο αυτόν που δεν έχει προορισμό. Μην ξεχνάτε τα βίαια επεισόδια δε συμβαίνουν μόνο στον αθλητισμό. Έχετε δει τι συμβαίνει σε ροκ

συναυλίες; Ροκ συναυλίες στις οποίες πάνε άνθρωποι που αγαπάνε το συγκρότημα και όμως εκεί εμφανίζονται πάρα πολλά βίαια περιστατικά.

Δεν έχει, λοιπόν, σημασία η βία, σημασία έχει τι σηματοδοτεί η βία, τι συμβολισμοί υπάρχουν. Και μην ξεχνάτε (το είδαμε και στις σχετικές φωτογραφίες), ότι αυτό που έχει σημασία για τους πρωταγωνιστές είναι το τελετουργικό της βίας και όχι η βία καθαυτή. Είναι ο ρυθμός, είναι η ονομασία του Συνδέσμου, είναι τα χρώματά του, είναι τα συνθήματα, είναι η οργανωμένη και θορυβώδης προσέλευση στο γήπεδο κλπ. Δεν είναι τυχαίο, για παράδειγμα, ότι οι οπαδοί των πιο πολλών ομάδων ανήκουν σε συνδέσμους με ονομασίες που συμβολίζουν ηρωϊκές δράσεις, όπως «Ιερολοχίτες» και που προσδίδουν ιδεολογική αξία στην προσχώρηση σ' αυτές τις ομάδες.

Συνεπώς η εκδήλωση της βίας -προσέξτε, εδώ είναι πάρα πολύ σημαντικό- δεν είναι αποτέλεσμα των ενστίκτων, ότι θέλω να βλάψω κάποιον. Είναι τι; Όταν κάποιος οπαδός βιαιοπραγεί επάνω σε κάποιον άλλον οπαδό συμβολικά ή φραστικά, ξέρετε γιατί το κάνει; Και πώς το κάνει; Βεβαίως το κάνει πάντοτε έχοντας αυτόπτες μάρτυρες. Ποτέ κατ'ιδίαν ένας χούλιγκαν δεν θα πιάσει ένα δεύτερο χούλιγκαν να τον σπάσει στο ξύλο. Θα το κάνει όταν υπάρχουν οι άλλοι, οι οποίοι θα πιστοποιήσουν ότι το άτομο αυτό είναι νομοταγές στην ιδεολογία που λέγαμε «Ιερολοχίτες» κλπ. Και ποια είναι η κραυγή; Είναι η κραυγή για αποδοχή από τους άλλους. Συνεπώς, μια καριέρα χούλιγκαν είναι προτιμότερο από τίποτα. Όπως συμβαίνει και με το σταρ σύστημα, είναι προτιμότερη η αρνητική δημοσιότητα παρά η απουσία της.

Και μια τελευταία ερμηνευτική προσέγγιση της βίας στον αθλητισμό, είναι αυτή που

εκλαμβάνει τη βία ως συνέπεια μιας συνεχούς δόμησης κοινωνικών σχηματισμών, αλλά που έχουν να κάνουν με τι; Με άτομα τα οποία έχουν παρόμοιες εμπειρίες, παρόμοια τραύματα ενδεχομένως ή παρόμοιες προϋποθέσεις. Άτομα τα οποία δηλαδή δεν έχουν κανένα περιθώριο να διαπρέψουν σε άλλο τομέα, επιλέγουν τον τομέα αυτό στον οποίο -βρε αδελφέ- θα έχουν διαπρέψει και θα έχουν γίνει αποδεκτοί.

Γενικά, θέλω να συνοψίσω την γεωγραφία των χούλιγκαν και τι αυτή σηματοδοτεί. Θα δούμε ότι υπάρχουν εχθροπραξίες οι οποίες έχουν ως υπόβαθρο την γενικότερη απογοήτευση, την περιφρόνηση του νόμου για εκφοβισμό των αντιπάλων -και θα δείτε παρακάτω που όλα αυτά νομίζω τα συνοψίζει ένα βίντεο που θα προβληθεί-, η διαμαρτυρία ως έκφραση πολιτικών, ιδεολογιών κλπ. Αν πάτε στην Κύπρο, θα καταλάβετε τι εννοώ. Αν πας σε ένα μπαρ και παραγγείλεις μια άλφα μπύρα και έχεις κάνει λάθος στη μπύρα που θα παραγγείλεις, μπορεί να φας και ξύλο γιατί εκείνη η μπύρα είναι ταυτισμένη με ένα Σύλλογο, ο Σύλλογος με ένα κόμμα κλπ. Υπάρχουν και τέτοια, τα ξέρετε ενδεχομένως πολλοί από εσάς. Υπάρχει η αντιπαράθεση, υπάρχει συναισθηματική φόρτιση κλπ.

Υπάρχουν και άλλοι τρόποι να αναλύσει κάποιος τα θέματα της βίας, όπως σε σχέση με το ρατσισμό, με διαφορετικές πολιτικές ταυτίσεις, με γεωγραφικούς προσδιορισμούς (Βόρειοι, Νότιοι, πόλεις κοντινές μεταξύ τους), θρησκευτικές καταβολές κλπ. Και δεν είναι τυχαίο ότι κυκλοφορούν χιλιάδες βίντεο στο διαδίκτυο με θέμα τη βία στους αγωνιστικούς χώρους, με συνέπεια η θεαματικοποίηση καθαυτή να αποενοχοποιεί τη βία σε όλο τον πλανήτη. Υπάρχουν επίσης και δημοφιλή τηλεοπτικά ντοκυμαντέρ που προβάλλονται σε μεγάλους διεθνείς τηλεοπτικούς σταθμούς

με θέμα τις ποδοσφαιρικές διενέξεις μεταξύ συλλόγων σε όλον το πλανήτη.

Και θέλω να κλείσω με ένα βίντεο που κατ'ουσία συνοψίζει όσα παρατέθηκαν στην παρουσίαση και αποδεικνύει την ορθότητα των ερμηνευτικών προσεγγίσεων που περιέγραψα. Το διαδίκτυο είναι, σήμερα, ο καθρέφτης της πραγματικότητας αναφορικά με το θέμα της βίας στους αθλητικούς χώρους. Εκεί πρέπει να στραφεί η προσοχή όλων των

εντεταλμένων με την αντιμετώπιση της βίας φορέων, γιατί νομίζω πως είμαστε σε κάποιο βαθμό, σήμερα τουλάχιστον, βαθιά νυχτωμένοι. Η κατάσταση έχει μετεξελιχθεί, έχει ξεφύγει από τον έλεγχο και προσπαθούμε με εντελώς παραδοσιακές και αναχρονιστικές μεθόδους να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα. Συνεπώς, πρέπει να αλλάξει και η στάση μας απέναντι σε κάποιες καταστάσεις.

(Προβάλλεται βίντεο)

Ευάγγελος Χαϊνάς

Υποψήφιος Διδάκτωρ Εγκληματολογίας Παντείου Πανεπιστημίου

Καλησπέρα και από εμένα. Είναι μεγάλη τιμή και χαρά να βρίσκομαι ανάμεσά σας σήμερα. Ευχαριστώ πάρα πολύ το Διοικητικό Συμβούλιο της ΠΟΑΣΥ, για την τιμή που μου κάνει να είμαι ανάμεσα στους ομιλητές.

Το δικό μου θέμα έχει τίτλο «Η βία στα ελληνικά γήπεδα: Κοινωνιολογική - Εγκληματολογική προσέγγιση». Ήδη μπορώ να πω ότι έχω καλυφθεί από τους προλαλήσαντες και θα προσπαθήσω να μην είμαι περιττός, να είμαι σύντομος και περιεκτικός και να βάλω στο τραπέζι και στην ατζέντα της συζήτησής μας άλλα, διαφορετικά θέματα. Και μπορώ να πω ότι συμφωνώ με όλους τους ομιλητές, και μετά λύπης μου διαπιστώνω ότι αυτό το φαινόμενο κρατάει πολλά χρόνια και είμαστε όλοι συνυπεύθυνοι. Και πρέπει τελικά να το δούμε ως μέρος του προβλήμα-

τος. Είμαστε και εμείς, μέσα στο πρόβλημα.

Οι στόχοι της παρουσιάσής μου είναι να δούμε τη μελέτη του φαινομένου της βίας στα ελληνικά γήπεδα από την άποψη της φαινομενολογίας, της αιτιολογίας και της αντιμετώπισής του. Περισσότερο με ενδιαφέρει η κατάθεση προτάσεων – σκέψεων διαχείρισης του φαινομένου και η παραγωγή προβληματισμών και ερεθισμάτων για γόνιμη συζήτηση. Το επόμενο στοίχημα σε κάθε παρουσίαση που κάνω είναι, να μπορώ να δεχθώ κάποιες ερωτήσεις στο τέλος και να έχω δημιουργήσει γόνιμο προβληματισμό.

Δεν θα πω πάρα πολλά πράγματα για την εξέλιξη του φαινομένου, ήδη έχουν μιλήσει οι προηγούμενοι. Θα διατρέξω γρήγορα. Και για τις επιστημονικές ερμηνείες του φαινομένου μίλησε ο κ. Δογάνης, πολύ εμπεριστατωμένα μας τις παρουσίασε. Σε ότι αφορά το φαι-

νόμενο της βίας στα γήπεδα και του χουλιγκανισμού στη χώρα μας, πρέπει να πούμε ότι είναι σχετικά πρόσφατο. Η εμφάνισή του χρονολογείται από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 και συνδέεται με την επαγγελματική οργάνωση του αθλητισμού και ιδιαίτερα του ποδοσφαίρου.

Μορφή συμπεριφοράς είναι οι οργανωμένοι φορείς φιλάθλων, η χρήση αλκοόλ και εξαρτησιογόνων ουσιών, καταστροφή αυτοκινήτων και καταστημάτων, η ανταλλαγή ύβρεων και ρατσιστικών συνθημάτων, η εκτεταμένη χρήση σωματικής βίας. Και βέβαια, όλα αυτά προκύπτουν από κάποιους παράγοντες ανάδειξης που είναι:

Η διάδοση σχετικών προτύπων από το εξωτερικό, συμφωνώντας εδώ πέρα ότι δεν είμαστε Αγγλία και πρέπει να μελετήσουμε ξεχωριστά τη δική μας κουλτούρα και τη δική μας ιστορία στο φαινόμενο του χουλιγκανισμού.

Η εμπορευματοποίηση του αθλήματος και η ενίσχυση του ανταγωνισμού ανάμεσα στις Ποδοσφαιρικές Ανώνυμες Εταιρείες.

Η ανάπτυξη Συλλόγων και Συνδέσμων οργανωμένων οπαδών των μεγάλων Συλλόγων, που είναι βασικό στοιχείο της πολιτικής των ΠΑΕ.

Εδώ πέρα έχω μια επισκόπηση με αντικείμενο τη βία στα γήπεδα που έχει γίνει στην Ελλάδα. Τη διατρέχω πολύ σύντομα και θα τα δούμε βέβαια και σε άλλα πιο κάτω. Αυτό όμως που αξίζει να σημειώσουμε είναι οι αρνητικές διαπιστώσεις που προκύπτουν μέσα από αυτές τις έρευνες, οι οποίες σε γενικές γραμμές είναι απόλυτες.

Τα γήπεδα είναι θεσμοποιημένοι χώροι εκτόνωσης και παρέκκλισης ενώ αποτελούν πόλους έλξης παραβατικών ατόμων. Τα γήπεδα δεν είναι ένα πεδίο στο οποίο απλώς και μόνο αντανακλώνται οι βίαιες συμπερι-

φορές που προϋπάρχουν στις κοινωνικές ομάδες και άτομα, αλλά είναι ένας χώρος που κάτω από ορισμένες περιστάσεις συμβάλει στην παραγωγή προτύπων βίας, επιθετικής συμπεριφοράς και μιας ανθρωποκεντρικής κουλτούρας.

Η επιθετική συμπεριφορά στο γήπεδο εντάσσεται σε ένα συλλογικό πλαίσιο δράσης. Στην Ελλάδα τα τελευταία κυρίως χρόνια όπως και σε άλλες χώρες, -στην Αγγλία βέβαια εμφανίστηκε πολύ παλαιότερα- η βία στους αθλητικούς χώρους έχει λάβει την οργανωμένη μορφή των μαθητικών συμμοριών-ομάδων. Κάποιες επισημάνσεις τώρα θα μας βοηθήσουν λίγο να εντοπίσουμε τις σύγχρονες πρακτικές των οργανωμένων οπαδών.

Καταρχήν, έχουμε ένα ερευνητικό κενό την τελευταία δεκαετία. Δεν έχουμε έρευνες, και αυτό μας λείπει προκειμένου να μπορέσουμε να μελετήσουμε, να αναλύσουμε, να χαρτογραφήσουμε το πρόβλημα προκειμένου να δούμε τι γίνεται. Έχουμε εμφάνιση νέων συγκρουσιακών πρακτικών των Συνδέσμων των Οργανωμένων Οπαδών. Έχουμε ένα περίεργο τρόπο λειτουργίας των Συνδέσμων Οργανωμένων Οπαδών, που παραπέμπει σε βιαιότητες και αντικοινωνική συμπεριφορά.

Έχουμε το φαινόμενο των ιδιωτικών ομάδων που μίλησε ο κ. Δογάνης, έχουμε τη δημιουργία των ιδιωτικών στρατών. Πλέον πια ο χαρακτήρας των συμπλοκών και των πολεμικών αναμετρήσεων στο εσωτερικό των πόλεων, είναι οργανωμένος. Έχουμε προκαθορισμένα ραντεβού των συμπλοκών. Οι χούλιγκαν χρησιμοποιούν σύγχρονη τεχνολογία και οπλισμό (όπλα, μαχαίρια). Μια σημαντική παράμετρος είναι οι αδελφοποιήσεις με οπαδούς ξένων ομάδων, μιλάω για την εισαγωγή ξένων χούλιγκανς, για την

υποστήριξη των οργανωμένων συμπλοκών.

Ο ρόλος του διαδικτύου, δικτυακοί τόποι και ιστολόγια των Συνδέσμων Οργανωμένων Οπαδών είναι μια από τις τελευταίες πρακτικές που ανέφερε ο κ. Δογάνης και εμένα με βρίσκει απόλυτα σύμφωνο ότι αυτό είναι το πεδίο έρευνας για των Κοινωνικών Επιστημών, το διαδίκτυο. Όλα εκεί διαδραματίζονται.

(Μιλάει και προβάλλονται διαφάνειες)

Εντελώς συνοπτικά και γρήγορα περνάω κάποιες διαφάνειες, που αναπαρίστανται κάποιες φωτογραφίες πάνω στα θέματα που σας ανέλυσα. Βλέπετε εδώ τις ομάδες, εδώ είναι από έναν αγώνα στην Τρίπολη, «Πυρήνες της Σπάρτης», «Γαλάζια Στρατιά».

Εδώ βλέπουμε κάποιες συμπλοκές στο εσωτερικό των πόλεων. Δηλαδή, μιλάμε για μια μετατόπιση του φαινομένου από το εσωτερικό του γηπέδου, στον εξωτερικό χώρο. Και δεν είμαι απόλυτα σύμφωνος με το γεγονός ότι αν περιορίσουμε τη βία στους αθλητικούς χώρους, καθαρίσαμε, τελειώσαμε! Ωραία, θα την μετατοπίσουμε. Επομένως, είναι ένα θέμα που μας απασχολεί όλους. Εδώ βλέπετε τα όπλα που χρησιμοποιούν. Ενδεικτικά έχω βάλει κάποιες διαφάνειες. Πραγματικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι πρόκειται για ομάδες οργανωμένου εγκλήματος. Και συνεχίζω. Εδώ, οι αδελφοποιήσεις.

Όμως σε ποιο βαθμό επηρεάζει την προσέλευση του κόσμου στα γήπεδα, το γεγονός της εμφάνισης της βίας στις αθλητικές συγκεντρώσεις; Είναι ένα θεμελιώδες ερώτημα. Ποιος είναι ο ρόλος των ΜΜΕ στην κατασκευή προτύπων και αντιλήψεων για τους φανατικούς οπαδούς, με αποτέλεσμα την καλλιέργεια ενός κλίματος ηθικού πανικού με σήματα φόβου και ανασφάλειας που έχουν αντίκτυπο στους πολίτες; Αν σε μια πόλη διεξάγεται ένας αγώνας, όπως καλή ώρα τώρα στη Λάρισα με τον Βόλο, προφανώς οι πο-

λίτες της Λάρισας είναι τρομοκρατημένοι, σύμφωνα και με το σχετικό προηγούμενο που τα έχουν σπάσει εκατό φορές.

Γιατί υπάρχουν τόσες αθλητικές εφημερίδες στην Ελλάδα; Τι εξυπηρετεί αυτό το γεγονός; Ποιος ο ρόλος των Συνδέσμων Οργανωμένων Οπαδών στην εμφάνιση και στη χρήση της βίας; Οι Σύνδεσμοι Οργανωμένων Οπαδών χρησιμοποιούνται από τις ΠΑΕ για την εξυπηρέτηση των πολιτικών και οικονομικών συμφερόντων τους; Γιατί υπάρχει διάσταση της συμπεριφοράς των οπαδών στις περιπτώσεις των αγώνων ανάμεσα στο ελληνικό πρωτάθλημα και το Champions League ή και τις άλλες ευρωπαϊκές ποδοσφαιρικές εκδηλώσεις;

Για τη νομοθεσία, ήδη μας μίλησε ο κ. Παναγιωτόπουλος. Εγώ συμφωνώ απόλυτα ότι υπάρχουν νόμοι, ατιμωρησία υπάρχει. Αν γίνουν πιο αυστηροί οι νόμοι, δεν σημαίνει κάτι αυτό κατά τη γνώμη μου. Το θέμα είναι να εφαρμόζεται ο νόμος. Εδώ είναι κάποιες πολιτικές αστυνόμευσης, θα μας μιλήσει όμως ο κ. Μαχαίρας αναλυτικότερα.

Προτάσεις αντιμετώπισης: Εδώ έρχομαι στην ουσία του πράγματος. Έχουμε κάποιες γενικές παραδοχές. Τη βία στους αθλητικούς χώρους, κατά τη γνώμη μου πάντα, δεν πρέπει να την προσεγγίσουμε αποσπασματικά, αλλά ενταγμένη σε όλο το κοινωνικό πλαίσιο, γιατί ο χουλιγκανισμός γεννιέται και μεγαλώνει μέσα στην κοινωνία.

Κατά τη γνώμη μου, χρειάζεται η δημιουργία ενός κοινωνικού δικτύου αντιμετώπισης του φαινομένου που θα βασίζεται στην αλληλοκατανόηση και τη συνεργασία όλων των εμπλεκόμενων φορέων, όπως καλή ώρα γίνεται σήμερα μέσα από μια Ημερίδα ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης που πολλοί φορείς έχουν έρθει για να συνδράμουν σε αυτή την πραγματικά πρωτότυπη προσπά-

θεια που έχει αναλάβει η ΠΟΑΣΥ. Θα περίμενα και άλλοι φορείς να αναλάβουν σε διάφορους τόπους, ανάλογες εκδηλώσεις.

Τα μέτρα πρέπει να επικεντρωθούν προς την ανθρωποκεντρική κατεύθυνση της αντιμετώπισης του φαινομένου. Πρέπει δηλαδή ο άξονας της αντιμετώπισης να είναι ο άνθρωπος, όχι το γεγονός. Ο άνθρωπος! Κρίνεται επιτακτική η ανάγκη διεξαγωγής μιας επιστημονικής έρευνας για τη μελέτη της φίλαθλης γνώμης-συμπεριφοράς. Είναι απαραίτητη η ίδρυση ενός Ερευνητικού Ινστιτούτου Μελέτης της Φίλαθλης Συμπεριφοράς, και όπως λέω πάλι το νομικό οπλοστάσιο είναι επαρκές. Απαιτείται μόνο η σωστή και απαρέγκλιτη εφαρμογή του.

Η δημιουργία ενός Κώδικα Δεοντολογίας, ο οποίος θα περιλαμβάνει το σύνολο των κανόνων δεοντολογίας για όλους τους εμπλεκόμενους φορείς, είναι ένα ζητούμενο. Η αναβάθμιση του ρόλου των αρμοδιοτήτων της ΔΕΑΒ είναι και αυτό ένα ζητούμενο, όπως μας είπε ο κ. Παναγιωτόπουλος. Έχει αρμοδιότητες. Το ζητούμενο εδώ είναι πάλι κατά πόσο είναι αποτελεσματικός αυτός ο φορέας, αυτός ο θεσμός. Εγώ είμαι υπέρ αυτού του θεσμού.

Και βέβαια, η λειτουργία των Τοπικών Συμβουλίων Πρόληψης Παραβατικότητας στο πλαίσιο των Δήμων, που μπορούν να βοηθήσουν τους νέους ανθρώπους. Είναι χρήσιμος και εποικοδομητικός ο διαρκής διάλογος όλων των φορέων και μια κοινή κατεύθυνση αντιμετώπισής του. Πρέπει να δοθεί βάρος στην πρόληψη, ειδικά στην κοινωνική πρόληψη κατά τρόπο τέτοιο ώστε να επιδιώκεται η ένταξη των οργανωμένων οπαδών στο κοινωνικό σύνολο. Δεν πρέπει να μας ενδιαφέρει η περιθωριοποίηση και των χούλιγκαν και των υπόλοιπων ευάλωτων κοινωνικών ομάδων. Πρέπει να τους εντάξουμε. Θα έχουμε όλοι κέρδος από αυτό.

Πρέπει να δοθεί έμφαση στη νέα γενιά, με συνεχείς και οργανωμένες συναντήσεις ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης. Η δική μου προσέγγιση στο θέμα είναι ότι ήδη έχουμε χάσει τρεις γενιές. Πρέπει να επενδύσουμε στο μέλλον. Το μέλλον ποιοι είναι; Τα νέα παιδιά. Από εκεί πρέπει να ξεκινήσουμε. Αν προσπαθήσουμε να εμφυσήσουμε ένα πνεύμα στα άτομα που είναι 20-30 χρόνων, δεν νομίζω ότι θα καταφέρουμε πολλά αποτελέσματα. Το μεγάλο στοίχημα για την ελληνική κοινωνία είναι η νέα γενιά, και για τον χουλιγκανισμό και για κάθε μορφή βίας.

Ήδη υπάρχει ένα καινοτόμο πρόγραμμα ενημερωτικών επισκέψεων που γίνεται σε συνεργασία με το Υπουργείο Παιδείας και του Αμειβόμενους Ποδοσφαιριστές, που πηγαίνουν σε κάποια σχολεία. Ακόμα δεν ξέρω κατά πόσο έχει λειτουργήσει. Θα το δούμε, είναι πιλοτικό, ελπίζω να πάνε όλα καλά.

Είναι απαραίτητη η καλλιέργεια του αθλητικού πνεύματος με κατάλληλη αγωγή από την οικογένεια, αλλά και την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Η συνεργασία με τους τοπικούς φορείς και τις κρατικές υπηρεσίες για τη δημιουργία συμβουλευτικών φορέων και κοινωνικών δομών που θα βοηθήσουν τις ομάδες των οργανωμένων οπαδών να διαχειριστούν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, είναι ένα σημαντικό βήμα προς την επίλυση σε κάποιο βαθμό του προβλήματος.

Και πάμε τώρα στην Αστυνομία, που είναι ένα πολύ μικρό μέρος του προβλήματος. Και υπό άλλες συνθήκες, δεν θα έπρεπε καθόλου να είναι μέρος του προβλήματος. Ο Δημόκριτος έλεγε ότι εκείνος που θα μεταχειριστεί την αρετή, την προτροπή και τη δύναμη να πείθει, είναι πιο καλός, δηλαδή πιο αποτελεσματικός, από αυτόν που θα μεταχειριστεί το νόμο και τη βία. Επομένως, η Αστυνομία πρέπει να έχει

μια στρατηγική αντιμετώπισης του φαινομένου μέσω της στοχευμένης αντιμετώπισης του ζητήματος μέσω της πρόληψης. Μιλάω για πολιτική πρωτογενούς πρόληψης του χουλιγκανισμού, μέσω εκστρατειών ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης όπως καλή ώρα η σημερινή.

Η καταστολή ξέρετε, σύμφωνα με τις έρευνες, δεν πετυχαίνει και πάρα πολλά πράγματα. Μετατοπίζει το πρόβλημα. Πρέπει να αναπτυχθούν τεχνικές αποκλιμάκωσης των κρίσεων που αναπτύσσονται στις αθλητικές εκδηλώσεις. Πρέπει να δοθεί έμφαση στην πρόληψη, το σχεδιασμό και τη διαχείριση κρίσεων. Πρέπει να αποκτηθεί γνώση από τις διεθνείς εμπειρίες και να προωθηθεί αυτή η συνεργασία με αντίστοιχες υπηρεσίες ασφαλείας άλλων κρατών.

Η Αστυνομία εκτός από τον κατασταλτικό της ρόλο, έχει και έναν ενεργό ρόλο ως ένα μέσο κοινωνικοποιητικό για τα νέα παιδιά. Μπορεί να δημιουργήσει Κέντρα Ελευθέρων Συναντήσεων. Σε αυτά θα συμμετέχουν κατά προτίμηση νεαροί, μέλη Συλλόγων και Συνδέσμων. Βλέπω νέα παιδιά ανάμεσά μας. Θα ήθελα να ήταν ακόμα περισσότερα. Αυτό λίγο με προβληματίζει, γιατί είναι και Παρασκευή, δεν υπάρχουν σχολεία. Και το βάζω στο τραπέζι. Γνωρίζω ότι έχει γίνει μια πολύ καλή ενημέρωση στην τοπική κοινωνία. Εγώ θα ήθελα να δω νέα παιδιά να είναι σήμερα εδώ.

Επίσης, πρέπει να υπάρχει μια διοργάνωση επίσημων συναντήσεων με συμμετοχή όλων των επισήμων φορέων και εκπροσώπων των Συνδέσμων. Και εδώ υπάρχουν κάποια προγράμματα που γίνονται στο εξωτερικό, συνεργασία με διάφορους φορείς, την Αστυνομία κλπ. Προσπαθούν να εντάξουν στο κοινωνικό σύνολο τους χούλιγκαν.

Και εδώ παρουσιάζω μια ερευνητική πρό-

ταση, που λείπει από το τραπέζι. Ο στόχος είναι η καταγραφή, αποτύπωση, χαρτογράφηση, μελέτη και ανάλυση του φαινομένου της βίας στους αθλητικούς χώρους. Πρέπει να υπάρχει μια συγκριτική χρονικά διερεύνηση των επιστημονικών δεδομένων με κεντρικούς άξονες τη θεωρία, την έρευνα, την ερμηνεία, αλλά και τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτικές και πολιτιστικές συνθήκες κάτω από τις οποίες διενεργείται, μετασχηματίζεται, αλλάζει το φαινόμενο.

Το πρόβλημα που έχουμε εμείς οι Κοινωνικοί Επιστήμονες, αν μου επιτρέπετε, είναι ότι τώρα, τα τελευταία χρόνια δεν προλαβαίνουμε να παρακολουθήσουμε τις εξελίξεις. Όλα γύρω μας μετασχηματίζονται, αλλάζουν μορφή και εμείς βλέπουμε όλες αυτές τις εξελίξεις και τρέχουμε από πίσω προσπαθώντας να τις καταλάβουμε, να τις μελετήσουμε. Και δεν έχουμε πολλά όπλα στην φαρέτρα μας σε αυτή την χώρα.

Ο σχεδιασμός της έρευνας πρέπει να περιλαμβάνει κάποιες φάσεις:

- Μελέτη και ανάλυση της βιβλιογραφίας, μελέτη θεσμικού πλαισίου, αξιολόγηση των προγραμμάτων των πολιτικών αντιμετώπισης από όλους τους φορείς και επιδράσεις ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης σε γενικότερο επίπεδο.
- Εξέταση των σχετικών διαθέσιμων στατιστικών στοιχείων, διενέργεια εθνικής έρευνας σε εθνικό επίπεδο. Βέβαια, για να γίνει αυτό, πρέπει να υπάρχει μια ειδική Επιστημονική Επιτροπή και να υπάρχουν υποέρευνες, όπου θα λένε τι πρέπει να κάνουμε. Να δούμε ποσοτικά και ποιοτικά κάποια ερωτηματολόγια που θα συμπληρώσουν μέλη Συνδέσμων Φιλάθλων.

Πρέπει να βρούμε κάποιες συνεντεύξεις από οργανωμένους οπαδούς αθλητικών σωματεί-

ων που έχουν συλληφθεί για τη συμμετοχή τους σε επεισόδια βίας, για να δούμε για ποιο λόγο το κάνουν αυτό. Να μας πουν αυτοί, την άποψή τους. Εμείς τώρα μόνο ερμηνεύουμε. Παίρνουμε κάποιες απόψεις κάποιων χούλιγκαν και λέμε «Μάλλον γίνεται αυτό». Να δούμε τι έχουν να πουν αυτοί οι άνθρωποι, για ποιο λόγο γίνεται αυτό.

Πρέπει να παρατηρήσουμε τη διαχείριση του ελεύθερου χρόνου των μελών των συνδέσμων και πρέπει βέβαια να παρακολουθήσουμε και τις αθλητικές δραστηριότητες σε όλα τα αθλήματα. Βλέπω ότι δίνεται βάρος πολύ στο ποδόσφαιρο. Δεν είναι όμως, μόνο το ποδόσφαιρο, είναι και τα υπόλοιπα αθλήματα. Πρέπει να μελετήσουμε και να αναλύσουμε δικαστικές αποφάσεις κλπ.

Και κλείνω με το εξής. Η απάντηση σε ένα τέτοιο φαινόμενο, κατά τη γνώμη μου πάντα, δεν μπορεί να προέλθει με όρους μιας κατασταλτικής στρατηγικής, αλλά μέσα από τη δράση και την αντιμετώπιση των γενεσιουργών παραγόντων της βίας τους αθλητικούς χώρους. Εκεί πρέπει να εμβαθύνουμε. Προς αυτή την κατεύθυνση, κατά τη γνώμη μου, η

στροφή του ενεργού ρόλου της κοινωνίας, της κοινότητας -με την έννοια της τοπικής κοινωνίας-, των ανθρώπων που αγαπούν τον αθλητισμό, αγαπούν τα νέα παιδιά, αγαπούν τον εαυτό τους, της παιδείας, μπορούν όλα αυτά να δημιουργήσουν έναν καμβά προκειμένου να διαμορφωθεί στους νέους ένα πεδίο στάσεων και αντιλήψεων κοινωνικής συμμετοχής, κοινωνικής δράσης και αλληλεγγύης. Και νομίζω ότι αυτό είναι το πρωταρχικό ζητούμενο. Σας ευχαριστώ πολύ.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Ευχαριστούμε τον κ. Χαϊνά. Να αναφέρουμε την παρουσία του στρατηγού του Γενικού Επιθεωρητού Βορείου Ελλάδος του κ. Κωνσταντίνου Κασαπάκη, τον οποίο θα θέλαμε να ακούσουμε λιγάκι για όλα αυτά που λέγονται για να προσθέσει τη δική του εμπειρία και να κάνει μια σύνοψη στο τέλος.

Το λόγο έχει ο κ. Λόγος που θα μας μιλήσει για την αντιμετώπιση της βίας στα γήπεδα. Είναι Αστυνομικός Διευθυντής, Προϊστάμενος του Ελληνικού Τμήματος Πληροφοριών Ποδοσφαίρου.

Δημήτρης Λόγος

Προϊστάμενος του Τμήματος Πληροφοριών Ποδοσφαίρου

Να συγχαρώ και εγώ με τη σειρά μου την Ομοσπονδία και την Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Καβάλας για την αξιολογή, πολύ σωστή πρωτοβουλία που έχουν κυρίως και για το ότι αυτή η πρωτοβουλία συνεχίζει, ξέφυγε

από τα στενά πλαίσια της Αθήνας και αναπτύσσεται και σε άλλες περιφερειακές πόλεις. Συγχαρητήρια.

Συμφωνούμε με τον κ. Χαϊνά ότι η κατασταλτική στρατηγική δεν είναι η λύση στην αντιμετώπιση του προβλήματος της βίας με

αφορμή τις αθλητικές εκδηλώσεις. Οπωσδήποτε! Διαχρονικά, σπανίως η καταστολή, όπου εφαρμόστηκε, έδωσε λύση. Αλλού θα πρέπει να αναζητηθεί. Με την έννοια αυτή λοιπόν, το πρόβλημα δεν είναι αστυνομικό. Όχι μόνο αστυνομικό, δεν είναι καν αστυνομικό! Είναι πολυσύνθετο και πολυπαραγωγικό και η Αστυνομία αποτελεί έναν κρίκο του προβλήματος, είναι μέρος της λύσης του προβλήματος.

Πολυδιάστατο λοιπόν φαινόμενο, με πολλές πτυχές και πολλές δυσκολίες στον τρόπο αντιμετώπισης και προσέγγισής του. Κοινωνικό φαινόμενο ο αθλητισμός, στον οποίο συμμετέχουν πολλοί άνθρωποι με διαφορετικούς τρόπους και διαφορετικές ιδιότητες, όπως λ.χ. ως αθλούμενοι, προπονητές, διαιτητές, παράγοντες, μάνατζερ, κριτές, δημοσιογράφοι. Έτσι λοιπόν καταλαβαίνουμε το πολυδιάστατο του φαινομένου και τις πολλές πτυχές και δυσκολίες στον τρόπο αντιμετώπισής του.

Το φαινόμενο βίας στις αθλητικές εγκαταστάσεις δεν είναι κάτι καινούριο ούτε για την Ελλάδα, ούτε για τον υπόλοιπο κόσμο. Παράλληλα βέβαια, εμφανίζονται νέες μορφές συμπεριφοράς στο χώρο των γηπέδων, ιδίως στο πλαίσιο των οργανωμένων οπαδών. Οι οργανωμένες πορείες φιλάθλων, οι μαζικές εκδρομές σε εκτός έδρας παιχνίδια, η χρήση αλκοόλ και εξαρτησιογόνων ουσιών, η καταστροφή αυτοκινήτων, βιτρινών, αντεθνικών συνθημάτων, καθώς και εκτεταμένη χρήση σωματικής βίας.

Είναι γεγονός ότι η Πολιτεία έχει σήμερα στη διάθεσή της ένα επαρκέστατο νομικό πλαίσιο, αναφερθήκαμε εκτενώς προηγουμένως σε αυτό. Παρ' όλα αυτά όμως, τα γεγονότα βίας εξακολουθούν να βαίνουν αυξανόμενα. Επί της ουσίας και παρά τις θετικές προϋποθέσεις που δημιουργεί η Αθλη-

τική Νομοθεσία και ο πρόσφατος Αθλητικός Νόμος για μια σφαιρική αντιμετώπιση του φαινομένου της αθλητικής βίας, στην πράξη έμφαση παραμένει να δίδεται μόνο στην καταστολή, στην αστυνόμευση και στην αυστηρότητα των μέτρων.

(Μιλάει και προβάλλονται διαφάνειες)

Η πρόληψη στη χώρα μας παραμένει ένα μεγάλο κενό, όπως μεγάλες ελλείψεις εμφανίζει η επιστημονική έρευνα στον τομέα της φίλαθλης συμπεριφοράς. Εδώ θα δούμε τώρα κάποια στατιστικά στοιχεία σε σχέση με τα επεισόδια βίας που είχαμε σε αθλητικές εκδηλώσεις. Κατά την περσινή αγωνιστική περίοδο σε σύγκριση με την αμέσως προηγούμενη, βλέπουμε μια μεγάλη διαφορά σε σχέση με τα επεισόδια στους αγώνες. Είχαμε μια μείωση της τάξης του 54% περίπου. Θα δούμε παρακάτω πως εξηγείται και πως αναλύεται αυτό.

Εδώ έχουμε μια ποιοτική ανάλυση, ας πούμε κατά κάποιο τρόπο μερικά ποιοτικά χαρακτηριστικά των αδικημάτων αυτών. Αφορούν κυρίως παραβάσεις που έχουν να κάνουν με την χρήση βεγγαλικών και κροτίδων, τις φθορές καθισμάτων, τις αντεγκλήσεις φιλάθλων εντός και εκτός γηπέδων, τις ρίψεις μολότοφ, παραβάσεις του νόμου περί όπλων καθώς επίσης και την είσοδο φιλάθλων στον αγωνιστικό χώρο. Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν να έχουμε τον τραυματισμό 146 ατόμων και θα δούμε αναλυτικά παρακάτω ποια ήταν τα άτομα αυτά.

Με αφορμή τα βίαια λοιπόν αυτά επεισόδια, είχαμε μια αύξηση των συλλήψεων σε ποσοστό περίπου 20%, συγκριτικά πάντα με την αμέσως προηγούμενη χρονιά. Δηλαδή από 141 συλλήψεις κατά την αθλητική αγωνιστική περίοδο 2008-2009, φτάσαμε στις 169 την αγωνιστική περίοδο 2009-2010. Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της προηγούμενης

αγωνιστικής περιόδου ήταν η απαγόρευση, η διάθεση φιλάθλων σε οπαδούς της φιλοξενούμενης ομάδας κατά τη δεύτερη φάση της αγωνιστικής περιόδου. Αυτό λοιπόν είχε σαν αποτέλεσμα την κατακόρυφη μείωση των επεισοδίων, κατά τη δεύτερη αγωνιστική περίοδο.

Έτσι, λοιπόν, ενώ βλέπουμε ότι τη δεύτερη αγωνιστική περίοδο της προηγούμενης σεζόν είχαμε 68 επεισόδια, κατά την ίδια αγωνιστική περίοδο της προηγούμενης σεζόν είχαμε 22 επεισόδια. Είχαμε μια μείωση σε ποσοστό περίπου 67%. Εδώ όμως πρέπει να τονιστεί ότι αυτό το μέτρο ίσχυσε μόνο για τη δεύτερη φάση της προηγούμενης αγωνιστικής περιόδου.

Εδώ είναι κάποια προβλήματα τα οποία αντιμετωπίστηκαν, ακριβώς με αφορμή αυτή την απαγόρευση. Δηλαδή διαπιστώθηκε ότι αρκετοί φιλάθλοι μετέβαιναν μεμονωμένα στο γήπεδο διεξαγωγής του αγώνα, όπου και ομαδοποιούνταν. Προμηθεύονταν μεμονωμένα τα εισιτήρια και όταν έφταναν στο γήπεδο εμφάνιζαν χαρακτηριστικά της ομάδας τους. Επίσης, είχε διαπιστωθεί και η διάθεση δωρεάν ανωνύμων προσκλήσεων σε οπαδούς της φιλοξενούμενης ομάδας, προκειμένου να μεταβούν στο γήπεδο και να παρακολουθήσουν τον αγώνα.

Εδώ βλέπουμε τώρα τα τραυματισθέντα άτομα που είχαμε στις αθλητικές εκδηλώσεις. Όπως είπαμε προηγουμένως, την προηγούμενη αγωνιστική περίοδο είχαμε συνολικά 146 τραυματισθέντα άτομα. Παρουσιάζει μια αύξηση, η οποία ποσοστιαία είναι γύρω στο 18,7%. Από αυτά τα άτομα τώρα 85 ήταν αστυνομικοί, δηλαδή το 25% το σύνολου των τραυματισθέντων ατόμων ήταν αστυνομικοί και 61 ήταν οι λοιποί, οι θεατές και ενδεχομένως κάποιοι από τους παράγοντες.

Επιγραμματικά θα αναφερθούμε σε κάποιες χαρακτηριστικές περιπτώσεις αγώνων

και πρώτα απ' όλα θα εστιάσουμε σε έναν αγώνα ποδοσφαίρου ο οποίος ήταν μεταξύ νέων, δηλαδή παιδιών. Ουσιαστικά ήταν αγώνας νέων των ομάδων ΑΡΗΣ – ΠΑΟΚ στο γήπεδο της Σουρωτής, στη Θεσσαλονίκη. Έγινε στις 7 Οκτωβρίου του 2009 και εντελώς απρόκλητα ενώ διεξάγονταν ο αγώνας, μπήκε μέσα μια ομάδα ατόμων –όχι φιλάθλων, τέλος πάντων- κάποιων οπλισμένων με ξύλα, ρόπαλα και κάποια άλλα αντικείμενα και επιτέθηκαν στους ανθρώπους που κάθονταν στην κερκίδα και παρακολουθούσαν τον αγώνα.

Εκείνοι για να βρουν καταφύγιο έτρεξαν στο εσωτερικό του γηπέδου. Διακόπηκε ο αγώνας. Στη συνέχεια τους κυνήγησαν και καταλαβαίνετε ότι ώσπου να επέμβουν οι αστυνομικές δυνάμεις είχαμε τραυματισμούς. Και μιλάμε για έναν αγώνα τοπικό, και αγώνα νέων, παιδιών κάτω των 20 ετών.

Ένας άλλος αγώνας είναι το ντέρμπι των αιωνίων, μεταξύ του ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ και του ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΥ στις 29 Νοεμβρίου του 2009 στο «Καραϊσκάκη», όπου αρκετοί φιλάθλοι προσπάθησαν να εμποδίσουν την προσέλευση της ομάδας στο γήπεδο. Έκλεισαν την παραλιακή λεωφόρο, αναγκάστηκαν να επέμβουν αστυνομικές δυνάμεις, έγινε χρήση χημικών, τράπηκαν σε φυγή. Κάποιοι από αυτούς συνελήφθησαν και στη συνέχεια φεύγοντας άφησαν στο χώρο, εγκατέλειψαν στο χώρο τω «οδομαχιών» κάποιες μοτοσικλέτες που είχαν και μετακινούνταν. Οι μοτοσικλέτες αυτές συλλέχτηκαν από εμάς και στη συνέχεια διαπιστώθηκε ότι για κάποιες από αυτές είχε δηλωθεί κλοπή, ήταν δηλαδή κλεμμένες και οι μοτοσικλέτες.

Ένας άλλος αγώνας μια και είπαμε προηγουμένως ότι η βία δεν αφορά μόνο το ποδόσφαιρο βέβαια, ήταν ο αγώνας καλαθοσφαίρισης ο οποίος έγινε στις 20 Δεκεμβρίου του 2009 στο Κλειστό Γυμναστήριο Τρικάλων με-

ταξύ των ομάδων της τοπικής ομάδας και του ΠΑΟΚ. Εκεί δεν είχαν διατεθεί εισιτήρια στη φιλοξενούμενη ομάδα, δηλαδή στον ΠΑΟΚ.

Παρ' όλα αυτά, μία μεγάλη ομάδα ατόμων, πάνω από 100-150 άτομα του ΠΑΟΚ από Θεσσαλονίκη, προσπάθησαν να προσεγγίσουν το γήπεδο. Εμποδίστηκαν γιατί στερούνταν εισιτήριο, από τις αστυνομικές δυνάμεις. Έγιναν αψιμαχίες, έγινε χρήση χημικών και προκλήθηκαν καταστροφές σε βιτρίνες και αυτοκίνητα στην πόλη των Τρικάλων ενώ, επειδή η φορά του ανέμου ήταν τέτοια, παρσύρθηκαν τα χημικά, έφτασαν στο γήπεδο διεξαγωγής του αγώνα, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να ξεκινήσει ο αγώνας. Έχουμε και παράπλευρες απώλειες σε κάποιες περιπτώσεις, λοιπόν...

Αξίζει να αναφερθούμε, τέλος, σ' έναν άλλο σημαντικό αγώνα που έγινε κατά την προηγούμενη αγωνιστική περίοδο. Ήταν ο τελικός Αγώνας Κυπέλλου Ελλάδος μεταξύ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΥ και ΑΡΗ. Και μια και είδαμε στις αμέσως προηγούμενες διαφάνειες όλα τα μεμπτά σημεία, εδώ θα δούμε και κάτι προς τη θετική κατεύθυνση. Παρ' ότι είχαμε την μεγαλύτερη οργανωμένη μετακίνηση φιλάθλων από τότε που παρακολουθούμε τις οργανωμένες μετακινήσεις, -ήταν περίπου 260 λεωφορεία από τη Θεσσαλονίκη στην Αθήνα-, έγινε με μια υποδειγματική τάξη, με αποτέλεσμα να μην έχουμε κανένα επεισόδιο κατά τη διαδρομή, τόσο κατά την προσέλευση, όσο και κατά την αποχώρηση των ανθρώπων αυτών.

Όταν ήρθαν οι άνθρωποι αυτοί, κατά τις έρευνες που έγιναν, συνολικά βρέθηκαν και κατασχέθηκαν 650 κροτίδες, βεγγαλικά, καπνογόνα, μια συσκευή ακτινών λέιζερ. Επίσης εδώ αξίζει να σημειωθεί ότι συνελήφθη υπεύθυνος ιδιωτικής εταιρεία Security καθώς και κάποιος από τους υπαλλήλους της εται-

ρείας αυτής, γιατί δεν είχαν άδεια εργασίας. Οι αστυνομικές δυνάμεις δέχτηκαν κάποια επίθεση από θερμοκέφαλους οπαδούς, με αποτέλεσμα να έχουμε και τραυματισμό αστυνομικών. Ένα άλλο μεγάλο κομμάτι λοιπόν που απασχολεί την Αστυνομία, είναι η βία σε σχέση και με αφορμή τις αθλητικές εκδηλώσεις η οποία αναπτύσσεται, εκδηλώνεται έξω από τα γήπεδα.

Εδώ μάλιστα στη διαφάνεια βλέπουμε κάποιες χαρακτηριστικές περιπτώσεις. Μάλιστα η πρώτη η οποία είχε συμβεί πέρυσι το Σεπτέμβρη, 18 Σεπτεμβρίου του 2009 είναι εδώ στην Καβάλα, στα γραφεία του Συνδέσμου ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ. Αν θυμάμαι καλά, στο επεισόδιο, εκείνο το βράδυ, είχαν μπει μέσα στα γραφεία του Συνδέσμου κάποιοι οπαδοί αντίπαλης ομάδας, ξυλοκόπησαν αυτούς που ήταν μέσα στο γραφείο, τους άρπαξαν και τα κινητά και εξαφανίστηκαν. Και κάποια πορτοφόλια βρήκαν και έφυγαν.

Μετά είχαμε αντίστοιχα στην Αθήνα, στο Παγκράτι, στην Επανομή στη Θεσσαλονίκη στο Σύνδεσμο Φιλάθλων ΑΡΗ. Αυτά είναι μια εικόνα από το τι προβλήματα αντιμετωπίζουμε εκτός της βίας στα γήπεδα. Και πάντα να έχουμε υπόψη ότι εδώ μιλάμε για αστική βία, εντελώς απρόκλητη, που μπορεί να έχει θύματα ανυποψίαστους ανθρώπους.

Και όταν λέμε θύματα, ναι μεν μπορεί κάποιες λιγότερες φορές να τραυματίζει ανυποψίαστους ανθρώπους, προκαλεί όμως φθορές τις περισσότερες φορές σε ανυποψίαστους ανθρώπους. Και οι φθορές αυτές μπορεί να αφορούν όλους μας, δεν εξαιρούν κάποιους. Δηλαδή αν έχουμε το αυτοκίνητό μας την ατυχία να το παρκάρουμε κάπου κοντά, μπορεί να το βρούμε κατεστραμμένο, καμένο. Δεν συζητάμε βέβαια για την ατυχία που έχουν οι άνθρωποι να μένουν κοντά σε τέτοιου είδους γραφεία.

Οι δράστες που συνελήφθησαν ή σχηματίστηκε δικογραφία σε βάρος τους μετά τον εντοπισμό τους από τις κάμερες, από τα ηλεκτρονικά συστήματα εποπτείας των γηπέδων κατά την αγωνιστική περίοδο 2009-2010 ήταν συνολικά 54 άτομα, 54 περιπτώσεις μάλλον. Αυτό είναι κάτι το οποίο δεν μας χαροποιεί ιδιαίτερα, από την άποψη ότι δεν είναι ο αριθμός εκείνος που θα ήταν ιδανικός. Είναι ένα μικρό μέρος των υποθέσεων που έχουμε εξερευνήσει, αυτές που αφορούν αξιοποίηση των καμερών.

Ενώ αντίστοιχα στο εξωτερικό η συντριπτική πλειοψηφία των υποθέσεων αθλητικής βίας εξιχνιάζεται, διερευνάται, καταστέλλεται μέσω των ηλεκτρονικών συστημάτων, στην Ελλάδα έχουμε ακόμη πολύ δρόμο να κάνουμε για την πλήρη αξιοποίηση του μέσου αυτού, το οποίο ειρήσθω εν παρόδω ήταν πανάκριβο, έχει κοστίσει πάρα πολύ. Και αντίστοιχα, θα πρέπει να αξιοποιηθεί τα μέγιστα. Προς τη μέγιστη λοιπόν αξιοποίησή του είναι ο συνδυασμός αυτού με το ηλεκτρονικό εισιτήριο, το οποίο πιλοτικά λειτουργεί σε δέκα γήπεδα αυτή τη στιγμή. Υπάρχει προγραμματισμός και για τα υπόλοιπα.

Είναι σαφές ότι όταν αναπτυχθεί αυτό στην πλήρη ανάπτυξή του, θα μπορούμε να έχουμε μια σαφή εικόνα για το ονοματεπώνυμο του ανθρώπου που κάθεται στη συγκεκριμένη θέση, ούτως ώστε να ξέρουμε που θα στραφούν οι αναζητήσεις όταν έχουμε να κάνουμε διερεύνηση εξιχνίασης. Τώρα βέβαια πριν από τη διερεύνηση εξιχνίασης, έχουμε το συμβάν εν τω πράττεστε, τη στιγμή εκείνη που βλέπουμε τι συμβαίνει και μπορούν να επέμβουν οι αστυνομικές δυνάμεις. Αυτό είναι στα πλαίσια της εκτίμησης βέβαια του έχοντα το γενικό πρόσταγμα, κατά πόσον είναι δυνατό να επέμβει εκείνη τη στιγμή, σταθμίζοντας πάντα το καλύτερο δυνατό

αποτέλεσμα για την ενέργειά του.

Χαρακτηριστική περίπτωση είναι ένας αγώνας όπως αναφέρω εδώ ΑΕΚ - ΑΣΤΕΡΑ ΤΡΙΠΟΛΗΣ, όπου δράστες εντοπίστηκαν με την αξιοποίηση του βιντεοληπτικού υλικού μετά τη λήξη του αγώνα και διαπιστώθηκε ότι οι δυο συλληφθέντες διώκονταν ήδη για ληστεία κατά συναυτουργία και ένας εξ αυτών είχε προφυλακιστεί και ήταν ελεύθερος με περιοριστικούς όρους, πράγμα που σημαίνει ότι η αξιοποίηση των στοιχείων αυτών μπορεί να γίνει παράλληλα και μετά τη λήξη του αγώνα, χωρίς να περιμένουμε να έχουμε κάποια εξιχνίαση στα πλαίσια της προανάκρισης, απλά παρακολουθώντας τους ανθρώπους αυτούς ούτως ώστε να μπορέσουμε να έχουμε την ευκαιρία να τους συλλάβουμε εν ευθέτω χρόνω κάπου πιο απομονωμένους.

Κάποια προβλήματα που δημιουργούνται είναι η ύπαρξη και η λειτουργία αθλητικών εγκαταστάσεων χωρίς άδεια. Είναι αυτονόητο το τι κινδύνους εγκυμονεί μια αθλητική εγκατάσταση, η οποία δεν έχει την άδεια λειτουργίας, της καταλληλότητας που προβλέπεται σε θέματα ασφαλείας. Μεγάλος κίνδυνος για τους θεατές, ενώ η διοργανώτρια Αρχή σε πολλές περιπτώσεις εξακολουθεί να εκδίδει άδεια τέλεσης αγώνα για αυτές τις αθλητικές εγκαταστάσεις. Βέβαια η πλειοψηφία των αθλητικών εγκαταστάσεων στερείται, έχει πρόβλημα με την αδειοδότησή της.

Εδώ θα δούμε τελειώνοντας, κάποια ζητήματα εφαρμογής του Ν. 3708/2008 ο οποίος βγήκε συμπληρωματικά στον Ν. 2725 τον αρχικό. Όπως είπαν και οι προηγούμενοι ομιλητές, μείζον πρόβλημα εξακολουθεί να υπάρχει με τους πρώην Συνδέσμους Φιλάθλων και την αναγνώριση Λεσχών Φίλων από τις ομάδες. Οι ομάδες οπωσδήποτε αποφεύγουν να ιδρύσουν τις Λέσχες που προβλέπει ο νόμος, ούτως ώστε να μην φέρουν κάποια

ευθύνη που συνεπάγεται η διαχείριση των Λεσχών αυτών.

Μείζον θέμα πάλι είναι η απαγόρευση μετακίνησης των μελών των Λεσχών Φίλων, οργανωμένα, με φροντίδα των Αθλητικών Σωματείων. Αυτή είναι μια πολύ προσεκτική διατύπωση του νομοθέτη, που σημαίνει ότι οι ομάδες απαγορεύεται να μεριμνούν για την οργανωμένη μετακίνηση των φιλάθλων τους. Καταλαβαίνουμε; Δηλαδή οι ομάδες δεν έχουν κάποια ευθύνη για την οργανωμένη μετακίνηση φιλάθλων τους, με το νόμο.

Ένα άλλο θέμα που προκύπτει από την εφαρμογή του νόμου αυτού είναι ο καθορισμός ζωνών και κερκίδων κενών, δηλαδή χωρίς θεατές για λόγους ασφαλείας από τις ομάδες, με σύμφωνη γνώμη της Αστυνομίας. Εδώ είναι ένα οξύμωρο. Ενώ η Αστυνομία έχει τον κυρίαρχο ρόλο της ασφαλείας μέσα στο γήπεδο, απλά και μόνο ζητείται η σύμφωνη γνώμη της για να διατηρηθεί ένας χώρος κενός για λόγους ασφαλείας. Εάν δεν συμφωνεί η Αστυνομία, αυτό δεν σημαίνει ότι θα παραμείνει κενός ο χώρος αυτός, επαφίεται στις δύο ομάδες. Είναι κάτι το οποίο είναι λίγο οξύμωρο.

Επίσης, ένα άλλο θέμα είναι η απασχόληση και ο ρόλος του προσωπικού ιδιωτικής ασφαλείας. Το προσωπικό ιδιωτικής ασφαλείας το έχουμε δει να κάνει από ελέγχους στις θύρες μέχρι να απομακρύνει βεγγαλικά καιγόμενα από το ταρτάν του γηπέδου. Θα πρέπει να αποσαφηνιστεί ο ρόλος του και να υπάρξει πλήρης εκπαίδευση και αρμοδιότητες στο προσωπικό αυτό.

Και βέβαια, να δούμε τη δημιουργία θεσμικού πλαισίου για την αντικειμενική ευθύνη και τη διασύνδεση των ομάδων σε ό,τι αφορά τις παραβατικές συμπεριφορές των φιλάθλων τους. Που σημαίνει ότι δεν είναι δυνατόν όταν έχουμε ευρωπαϊκού επιπέδου

αγώνες, διεθνείς αγώνες να μην συμβαίνει κάτι και όλες τις διαφορές, όλο το μένος μας να το βγάζουμε στο εθνικό πρωτάθλημα. Κάτι σημαίνει αυτό. Οι ομάδες κάτι μπορούν να κάνουν εκεί.

Επίσης, κανείς δεν είναι άμοιρος ευθυνών. Και η Αστυνομία, πρέπει να αναλάβουμε και εμείς τις ευθύνες μας και να βελτιώσουμε την αποτελεσματικότητά μας. Επανέρχομαι και πάλι στο κομμάτι που αφορά τις κάμερες, τα ηλεκτρονικά μέσα παρακολούθησης. Έχουμε πολύ δρόμο ακόμα να αξιοποιήσουμε εκεί. Επανασχεδιασμό των δράσεών μας, όπου βλέπουμε ότι δεν είμαστε αποτελεσματικοί. Όταν τελειώνει ένας αγώνας, να μελετάμε, να βλέπουμε τι δεν πήγε καλά και όχι απλά και μόνο να διεκπεραιώνουμε μια υπόθεση και να περιμένουμε πότε θα έρθει ο επόμενος, γιατί αυτά που δεν μελετήσαμε τα συμπεράσματα του τι πήγε στραβά στον προηγούμενο αγώνα, θα τα βρούμε στον επόμενο. Και βέβαια, αξιοποίηση του ευρωπαϊκού μοντέλου, όπου μπορούμε και όπου συνάδει με τα δικά μας δεδομένα.

Κλείνοντας, στα συμπεράσματα, θα πρέπει να τονίσουμε ότι επειδή είπαμε εξ αρχής ότι είναι πολυπαραγοντικό το πρόβλημα, για την επίλυσή του χρειάζεται η συμβολή πολλών φορέων και ειδικότερα των διοικήσεων των παραγόντων των ομάδων, οι οποίες θα πρέπει να προβάλουν το φιλαθλο πνεύμα και να αποτρέπουν τους οπαδούς τους από τις πράξεις βίας. Των Λεσχών, των πρώην Συνδέσμων, οι οποίοι οφείλουν να κατευνάζουν τις αντιδράσεις των μελών τους και να τους προτρέπουν να μην εκφράζουν τον ενθουσιασμό τους με βία, αλλά μέσα σε πνεύμα γιορτής που θα πρέπει να επικρατεί στις φιλαθλες συναντήσεις.

Είναι κατανοητό ότι τα γήπεδα, οι αθλητικοί χώροι μπορεί να είναι και χώροι εκτόνω-

σης. Οπωσδήποτε δεν είναι κακό το να υπάρχει ενθουσιασμός. Εκείνο που είναι μεμπτό, είναι η βία. Τα ΜΜΕ και οι δημοσιογράφοι έχουν ένα πολύ μεγάλο ρόλο. Θα πρέπει με τα μηνύματά τους και με τη δυναμική της δημοσιότητας, να προβάλουν το αγωνιστικό και όχι το αντεκδικητικό πνεύμα των αθλητικών συναντήσεων.

Οι διαιτητές, οι οποίοι με τις αποφάσεις τους θα πρέπει να είναι απολύτως δίκαιοι και να μην επιδέχονται καμία αμφισβήτηση. Επίσης οι Παρατηρητές Διαιτησίας θα πρέπει να κάνουν αντιληπτό σε όλους ότι ασκούν ουσιαστική εποπτεία στη διαιτησία και ότι η διαιτησία υπόκειται και εκείνη σε έλεγχο. Επίσης τα σχολεία θα πρέπει να σχεδιάζουν

και να υλοποιούν προγράμματα για το «Ευ αγωνίζεσθαι», καθώς και της κοινωνίας γενικότερα που θα πρέπει να καλλιεργήσουν τις διαχρονικές αρχές του αθλητισμού.

Ελπίζω να μην σας κούρασα πολύ. Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας. Στη διάθεσή σας μετά.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Το λόγο έχει ο κ. Θανάσης Μαχαίρας, υπεύθυνος Ασφαλείας της Λίγκα με θέμα της ομιλίας του «Η βία στους αθλητικούς χώρους και η αντιμετώπισή της». Με συγχωρείτε, μια παράλειψη. Μαζί μας είναι και ο Αστυνομικός Διευθυντής κ. Σύρος Αθανάσιος, Διοικητής Τμήματος Δοκίμων Αστυφυλάκων Κομοτηνής.

Αθανάσιος Μαχαίρας Υπεύθυνος Ασφαλείας της Σούπερ Λίγκα

Κύριε Πρόεδρε της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων και φίλε Χρήστο, κύριε Πρόεδρε της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Καβάλας. Στρατηγέ και Υποστράτηγε, εντιμότετοι προσκεκλημένοι, καταρχάς προσωπικά θεωρώ ιδιαίτερα μεγάλη τιμή το γεγονός ότι βρίσκομαι στην Καβάλα. Σε μια περιοχή που συνδικαλιστικά έχει ενώσει το όνομά της με μια πολύ μεγάλη ιστορία συνδικαλιστική. Λέει σήμερα βέβαια ο Κώστας ο Αντωνίου από το ακροατήριο και είμαι υποχρεωμένος... ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Εδώ είναι.

ΑΘ. ΜΑΧΑΙΡΑΣ: Εδώ είναι; Θέλω προσωπικά

να τον ευχαριστήσω για ό,τι έχει κάνει όλα τα χρόνια της τεράστιας προσφοράς του της συνδικαλιστικής, γιατί και εγώ είμαι από τα κομμάτια εκείνα που δώσαμε τον αγώνα για να μπορεί σήμερα το Συνδικάτο να βγαίνει μπροστά και να διεκδικεί και να παίρνει τέτοιες πρωτοβουλίες, που πραγματικά αναβαθμίζουν το ρόλο του συνδικαλισμού.

Θα μου πείτε, τι θέλει τώρα ένας υπεύθυνος Ασφαλείας της Λίγκα να μιλάει για Συνδικάτα, να μιλάει για συνδικαλιστές κλπ. Δεν μπορώ όμως να διαγράψω μια ιστορία που είχα σε αυτό το χώρο, τον οποίο τον έχω πονέσει και τον αγαπώ ιδιαίτερα. Αλλά να

μπω όμως στο θέμα κατευθείαν το δικό μου, σαν ένας άνθρωπος ο οποίος ζει κάθε Σαββατοκύριακο το τι γίνεται μέσα στα γήπεδα. Και νομίζω ότι μου δίνεται το δικαίωμα να έχω και εγώ μια άποψη σε αυτό το φαινόμενο που λέγεται αθλητική βία. Άλλωστε, το Ποδόσφαιρο είναι ταυτισμένο με το πάθος. Δεν είναι τίποτε άλλο, πάθος είναι, γεμάτο πάθος. Και αυτό το πάθος το εκφράζουν 14άρικα, 15άρικα, 16άρικα, 17άρικα, 18άρικα παιδιά. Άλλωστε, είναι η γνωστή θεωρία του περιορισμού, θα την ξέρετε όλοι σας.

Από παλιά όλοι μας παίζαμε μπάλα στις γειτονιές, στις αλάνες, στο χώμα. Και μετά αφού τελειώναμε το παιγνίδι, παίζαμε και τον πετροπόλεμο. Δεν παίζαμε μόνο ποδόσφαιρο. Στις γειτονιές μόλις τελείωνε το παιγνίδι επειδή κάτι δεν πήγε καλά, είχαμε και την πέτρα, παίζαμε. Άρα, είχαμε έναν τρόπο εκτόνωσης να βγάλουμε αυτό το οποίο είχαμε μέσα μας.

Ερχόμενοι λοιπόν στις σύγχρονες εποχές, στις σύγχρονες κοινωνίες, τις κοινωνίες του μπετόν, οι χώροι αυτοί δεν υπάρχουν. Άρα ο νέος που θα πάει; Κάπου πρέπει να βρει στέγη. Η στέγη αυτή λοιπόν είναι ο Σύνδεσμος που του προσφέρει αυτό που είπε ο κ. Δογάνης, την ταυτότητα την οποία ψάχνει. Και ιδιαίτερα σε παιδιά με υποकुουλτούρα. Οι γειτονιές παράγουν την υποकुουλτούρα.

(Μιλάει και προβάλλεται βίντεο)

Στη φάση λοιπόν που προχωράμε και έτσι όπως αναπτύσσονται οι Σύνδεσμοι, με τη μορφή της υποकुουλτούρας, ένα βιντεάκι θέλω να σας παίξω. Δώστε λίγο χρόνο σας παρακαλώ, σε αυτό το βιντεάκι, γιατί δεν το έβαλα τυχαία. Είναι το περσινό παιγνίδι της ΚΑΒΑΛΑΣ με τον ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ. Και το έβαλα επίτηδες το βίντεο αυτό, γιατί ήταν το υπ' αριθμ. 1 παιγνίδι επικινδυνότητας στο περσινό πρωτάθλημα.

Και εδώ θέλω να δώσω τα δημόσια συγχαρητήρια στην Αστυνομική Διεύθυνση Καβάλας, γιατί φαινόμενα αντίστοιχα των περσινών γεγονότων δεν έχουμε φέτος. Και αυτό, δεν είναι καθόλου τυχαίο. Και δεν είναι τυχαίο, γιατί αν παρατηρήσετε σε αυτό το βίντεο, θα δείτε μόνο έναν έρημο αστυνομικό να βρίσκεται στη μέση και να προσπαθεί να αντιμετωπίσει τις ορδές των χουλιγκάνων με το μένος και το πάθος με οτιδήποτε αυτό συνεπάγεται. Φέτος η συνεργασία μας με την Αστυνομική Διεύθυνση Καβάλας, η αποτελεσματικότητά της και η εφαρμογή σωστών μέτρων τάξης και ασφάλειας έχει αποδώσει, ώστε αντίστοιχα τέτοια φαινόμενα να μην έχουμε, που δυστυχώς σοκάρουν γιατί αυτό το παλικάρι που βλέπετε έκανε εγχείρηση -και νομίζω το ξέρουμε όλοι- στο πρόσωπό του.

(ΑΚΡΟΑΤΗΣ): (Μιλάει εκτός μικροφώνου και δεν καταγράφεται).

ΑΘ. ΜΑΧΑΙΡΑΣ: Θα σου πω παρακάτω για αυτό το θέμα, αν μου επιτρέψεις.

Ο Δημήτρης Λόγος νωρίτερα έκανε αναφορά σε ένα παιδικό πρωτάθλημα στη Θεσσαλονίκη. Ορίστε τα όπλα που χρησιμοποιήθηκαν, αριστερά. Καδρόνια, ξύλα, οτιδήποτε. Άλλα αυτά που βλέπουμε δίπλα μας, μαχαίρια, φωτοβολίδες κλπ. Είναι λοιπόν καιρός να κάνουμε μια προσέγγιση του προφίλ του χουλιγκάνου. Ποιος είναι τελικά αυτός ο χουλιγκάνος που μας δημιουργεί αυτά τα προβλήματα;

Είναι ο άνθρωπος εκείνος που προκαλεί επεισόδια χωρίς ιδιαίτερη αφορμή, για λόγους ανωριμότητας σε συνδυασμό με την έλλειψη παιδείας και μόρφωσης, αυτό που είπαμε υποकुουλτούρα.

Αυτοί που ανήκουν σε κάποιο πολιτικό χώρο και υποκινούν επεισόδια, για ιδεολογικούς λόγους.

Πρόσφατα σε δημοσίευμα του «ΕΘΝΟΥΣ», ο Στράτος Σεφερλής, προχθές, προχθεσινό δημοσίευμα 4 Φεβρουαρίου 2011, γράφει:

«Τώρα όμως η βία στα γήπεδα απέκτησε ιδεολογικό υπόβαθρο, κυρίως αντιεξουσιαστικό. Η ανεργία, η ανέχεια, το αδιέξοδο της νεολαίας, η απουσία παιδείας πυροδοτούν το πρόβλημα και στρατολογούν σε αυτές τις ομάδες, νέους κατά εκατοντάδες. Υπάρχουν αξιόπιστες μαρτυρίες ότι υπάρχει ευθεία διασύνδεση όσων δρουν στο γήπεδο, με οργανώσεις που βρίσκονται στον προθάλαμο της τρομοκρατίας. Άρα το θέμα δεν λύνεται μόνο με τιμωρίες των ΠΑΕ, αλλά χρειάζεται να κινητοποιηθεί η Ελληνική Αστυνομία και να εκσυγχρονιστεί».

Αυτοί που έχουν προσωπικές διαφορές με αντιπάλους οπαδούς, τις οποίες εκφράζουν μέσα από συγκρούσεις στο γήπεδο.

Οπαδοί που είναι ναρκομανείς ή αλκοολικοί και σε περίπτωση επεισοδίων είναι πιο επιρρεπείς να συμμετέχουν σε ταραχές.

Αυτοί πάνε στο γήπεδο, δεν βλέπουν καταρχάς παιγνίδι. Δεν έχουν επαφή με το αντικείμενο, αυτό που είπε ο αξιωματικός προηγουμένως στην τοποθέτησή του. Όταν τους ρωτήσεις πόσο είναι το αποτέλεσμα, δεν ξέρουν, όταν φύγουν ή όταν έρχονται. Τίποτα, δεν έχουν επαφή.

Οπαδοί φτωχοί, άνεργοι που αντιμετωπίζουν άλλα κοινωνικά προβλήματα και διοχετεύουν την οργή τους στο γήπεδο.

Ηλικιακή σύνθεση, που είναι ένα αποτέλεσμα έρευνας. Θεωρώ ότι πρέπει να είναι η μοναδική στην Ελλάδα, κύριε Καθηγητά. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Του '89.

ΑΘ. ΜΑΧΑΙΡΑΣ: Όχι. Είναι η δικιά μας, σαν SUPER LEAGUE, που έχουμε καταγράψει από τους συλληφθέντες ποια είναι η αναλογία τους τα τέσσερα τελευταία χρόνια.

Δεν νομίζω να υπάρχει άλλη, δεν υπάρχει. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Δεν έχω υπόψη μου.

ΑΘ. ΜΑΧΑΙΡΑΣ: Βλέπουμε εδώ πέρα ότι το σύνολο, η συντριπτική πλειοψηφία τους έως 18 ετών που βλέπετε μέσα στο κόκκινο, 32% και 19 έως 25 ετών, αποτελούν το 62% του συνόλου. Η φετινή ανάλυση που έχουμε κάνει, την οποία δεν μπορούμε να την δώσουμε στη δημοσιότητα γιατί τρέχει ακόμα, λέει ότι το ποσοστό αυτό «έως 18 ετών» έχει ανέβει κοντά στο 70%.

Το να μιλήσω τώρα για το οικονομικό κόστος των χουλιγκάνων, τα είπε προηγουμένως ο Δημήτρης Λόγος, δεν νομίζω ότι πρέπει να μπούμε σε αυτή τη διαδικασία. Το μόνο που θα πω είναι ότι η Λίγκα ξοδεύει για θέματα ασφαλείας 9.200.000,00€. Το ανθρώπινο κόστος των χουλιγκάνων, οι τραυματισμοί, τα είπε ο Δημήτρης, δεν χρειάζεται να τα ξαναπώ.

Είναι κομβικό σημείο όμως να δούμε τελικά αυτά τα «καλά παιδιά» τα οποία μας δημιουργούν τα τεράστια προβλήματα, πόσα είναι στο σύνολο των φιλάθλων που έρχονται στο γήπεδο. Για να μην σας κουράζω από τα στοιχεία τα οποία έχουμε, είναι καταγεγραμμένα, από βιβλιογραφία, από αναλύσεις και νομίζω ότι είναι πάρα-πάρα πολύ έγκυρα, στη Γερμανία δεν ξεπερνάει το 1%, στην Ολλανδία επίσης δεν ξεπερνάει το 1%, στο Βέλγιο δεν ξεπερνούν το 2% και στην Ελλάδα με βάση τις δικές μας έρευνες που έχουμε κάνει δεν ξεπερνάνε και εδώ το 2% του συνόλου των φιλάθλων που παρακολουθούν.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι τα εκατομμύρια των εκατομμυρίων που ξοδεύονται, οι χιλιάδες αστυνομικοί οι οποίοι κατασπαταλώνται -συχνά για την έκφραση που το λέω, κατασπαταλώνται κυριολεκτικά- κάθε Σαββατοκύριακο στα γήπεδα και ό,τι άλλο

γίνεται, και ειδικότερα σε εποχές που το κάθε ευρώ έχει μεγάλη σημασία, σε συνδυασμό βέβαια με τα προβλήματα τραυματισμών αστυνομικών, αλλά και φιλάθλων που συμμετέχουν σε αυτό το παιχνίδι.

Καταλαβαίνουμε ότι το πρόβλημα δεν μπορεί να μας το επιβάλλουν -γιατί ουσιαστικά μας το επιβάλλουν- οι συντριπτικές μειοψηφίες, σε σχέση με τις πλειοψηφίες που πηγαίνουν στο γήπεδο για να διασκεδάσουν και να χαρούν το ποδόσφαιρο. Άρα εδώ σημαίνει ότι έχουμε αποτύχει παταγωδώς σε οποιαδήποτε μέτρα τα οποία έχουμε πάρει μέχρι σήμερα! Και το λέω «έχουμε» και όχι «έχουν», γιατί ο καθένας από το κομμάτι το δικό του έχει τις δικές του ευθύνες.

Γιατί αν δεν δούμε το θέμα συνολικά των ευθυνών και δεν δουλέψουμε όλοι μαζί προς αυτή την κατεύθυνση, και εδώ θα ήθελα να πω προς το Δημήτρη που μίλησε προηγουμένως, μίλησε για τα αθλητικά τι πρέπει να κάνουμε. Δημήτρη, βλέπω μια φιλοσοφία και αυτό μεταφέρω. Ότι δεν είναι να δείτε το πρόβλημα μόνο στην Αστυνομία τι γίνεται ή να δούμε μόνο εμείς.

Πρέπει το πρόβλημα να το δούμε ενιαία, παράδειγμα, όταν τελείωσε το παιχνίδι ΚΑΒΑΛΑΣ – ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ και έγιναν αυτά τα έκτροπα, δεν κάθεται μόνο η Αστυνομία να δει τι δεν πήγε καλά. Πρέπει να κάτσουμε όλο το κομμάτι, και εσείς και εμείς, γιατί έχουμε τον ιδιωτικό στρατό, τους Security, έχουμε τους Υπευθύνους Ασφαλείας, έχουμε τους Προέδρους, έχουμε το ένα, έχουμε το άλλο, που πρέπει όλο το κομμάτι αυτό να κάτσει κάτω. Και άλλωστε υπάρχει και το θεσμικό πλαίσιο, η Κοινή Υπουργική Απόφαση, που μας υποχρεώνει να το κάνουμε. Επιτέλους, ας κάνουμε μια αρχή να το εφαρμόσουμε, να περπατήσουμε προς μια κατεύθυνση συνολικής ανάλυσης του προβλήματος και

ανάληψης ευθυνών.

Τι κάνουμε τώρα, τι πρέπει να κάνουμε; Σύγχρονα γήπεδα. Δεν είναι δυνατό να δεχόμαστε τους φιλάθλους μας σε αχούρια, πρέπει να τους σεβαστούμε. Εάν σεβαστείς τον φιλάθλο, θα σεβαστεί και αυτός εσένα. Όταν έχεις σύγχρονα γήπεδα με ανέσεις, με ασφάλεια ...

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Άσε το, ξέχασε το.

ΑΘ. ΜΑΧΑΙΡΑΣ: Δεν είναι μέσα στο πρόγραμμα, δεν γίνεται. Θα γίνουν και αυτά. Και ο επιχειρηματίας πρέπει να επενδύσει. Πήγαμε προχθές σε ένα παιχνίδι Ελλάδας - Καναδά, 14.000 φίλαθλοι μέσα. Και μην μου πείτε για παιδιά. Και εκεί υπάρχει το πρόβλημα. Μία κροτίδα έπεσε, μία! Και εκείνη μόλις έπεσε, έπεσαν επάνω να του αλλάξουν τα φώτα, συγνώμη για την έκφραση. Άρα βλέπετε ότι ένα γήπεδο στολίδι της Λάρισας που φτιάχτηκε, αν γινόταν στο «Αλκαζάρ», το τι θα πετιόταν μέσα στο γήπεδο και το τι θα είχαμε; Θα είχαμε δυσανάλογα τα θέματα εκεί.

Δεύτερον, μίλησες Δημήτρη για το ηλεκτρονικό σύστημα αθλητικών εγκαταστάσεων. Εδώ σας δείχνω δυο φωτογραφίες, κοιτάξτε αριστερά της TOTENAM και κοιτάξτε δεξιά του ΟΑΚΑ. Απαράδεκτη η κατάσταση! Και γιατί λέω απαράδεκτη; Σε οποιοδήποτε γήπεδο γίνει, εάν γίνει ένα οποιοδήποτε επεισόδιο στο ΟΑΚΑ θα εγκλωβιστούν οι αστυνομικοί, θα τους λιώσουν, θα καταστρέψουν το υλικό, ενώ αντίθετα βλέπετε στην TOTENAM είναι κολλημένο στην οροφή.

Αλλά όταν οι κύριοι της Γενικής Γραμματείας Αθλητισμού αποφάσισαν να φτιάξουν τα κέντρα ελέγχου αυτά τα συγκεκριμένα, δεν πήγαν σε αυτό τον έρημο τον στρατηγό που είναι κάθε ημέρα το Σαββατοκύριακο στα γήπεδα και ταυτόχρονα έχει και τη γνώση ή δεν πήγαν σε αυτόν τον Υπεύθυνο Ασφαλείας της Λίγκα που έχει μια διεθνή

εμπειρία και να πούνε «Παιδιά, ας κάτσουμε μαζί να το σχεδιάσουμε, να το φτιάξουμε, τι θα κάνουμε». Γιατί είχαμε δύο νομοθετικές παρεμβάσεις, ποιοι θα κάθονται μέσα στο κέντρο ελέγχου. Αν μπορεί ο Υπεύθυνος Ασφαλείας της ΠΑΕ να συνεργάζεται με τον επικεφαλής αστυνομικό, δηλαδή το αυτονόητο! Δηλαδή, μιλάμε για ένα τρελοκομείο!

Και μην μου πείτε ότι είναι επαρκές το αθλητικό κείμενο που έχουμε. Να μην το χαρακτηρίσω, με τον χειρότερο τρόπο θα το χαρακτηρίζα. Συνεχείς αλλαγές, αλλαγές, αλλαγές, με αποτέλεσμα ενώ ο Ν. 2725 πήγε να κάνει κάτι, πήγε να μαζέψει το σύστημα, ήρθαμε μετέπειτα με νόμους Ορφανού, με σωστή κατεύθυνση κάπου εκεί στο σημείο, το οποίο ήρθε ο Ιωαννίδης και το άλλαξε, με όλα τα κόμματα να συμφωνούν, με ταυτόχρονη ανάπτυξη της βίας. Και δεν εννοώ τίποτε για αυτό.

Είχαμε μετά τον Ν. 3708, ο οποίος τα έκανε μπάχαλο. Άλλα τους λέγαμε και νομίζανε ότι η μπάλα είναι τετράγωνη, αυτοί που έφτιαχναν το νόμο. Εντελώς ανίδεοι! Και ερχόμαστε τώρα και όπως το ξέρετε όλοι, πάμε για νέα νομοθετική παρέμβαση στον Ν. 2725, πρόσφατα!

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: (Μιλάει εκτός μικροφώνου) Δεν τον διαβάσαμε;

ΑΘ. ΜΑΧΑΙΡΑΣ: Μαζί δεν τον διαβάσαμε; Δεν το πιστεύαμε ότι έβγαλαν τέτοια εκτρώματα!

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: (Μιλάει εκτός μικροφώνου) Ποιοι είναι αυτοί;

ΑΘ. ΜΑΧΑΙΡΑΣ: Υπάρχουν τα ονόματά τους επάνω. Είναι οι Νομικοί Σύμβουλοι των Υπουργείων των συγκεκριμένων, που ήταν υπεύθυνοι για τη διαμόρφωση του νόμου, του Υπουργείου Πολιτισμού, αυτό είναι ο υπεύθυνος.

Μέτρα προστασίας: Σε κάθε ΠΑΕ έχουμε τοποθετήσει Υπευθύνους Ασφαλείας. Δεν

είμαστε ακόμα ικανοποιημένοι με το επίπεδό τους. Θέλουμε το επίπεδο αυτών των ανθρώπων να είναι πραγματικοί επαγγελματίες, να εκπαιδευτούν ακόμα πιο σωστά και να πιστοποιηθούν. Σας λέω, αυτό είναι έργο της Ελληνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας.

Ιδιωτικό προσωπικό ασφαλείας: Πολλά κενά. Θα σας πω μόνο το εξής, ότι ξεκινήσαμε στον Ν. 2725/99 να αναφέρεται το θέμα του ιδιωτικού προσωπικού ασφαλείας, φτάσαμε στο 2011 και ακόμα τις τελικές λειτουργίες, πώς τελικά αυτός ο άνθρωπος θα δουλεύει, πώς θα πιστοποιείται, ποιοι θα τον πιστοποιούν, ποιοι θα τον εκπαιδεύουν, δεν το έχουμε λύσει και το έχουμε παραπέμψει μέχρι το 2012. Ελπίζω το 2012 να είναι φραγμός, από το '99! Και συνεχίζουμε.

Υψηλά στάνταρτ εκπαίδευσης προσωπικού ΕΛ.ΑΣ.: Είτε το θέλουμε - είτε δεν το θέλουμε, και συνταγματικά αλλά και ουσιαστικά, εγώ είμαι αντίθετος με όποιους λένε «θα βγει η Αστυνομία από τα γήπεδα, θα τελειώσει το πρόβλημα της βίας» κλπ. Όχι, κύριοι! Ακόμα και στην Αγγλία που έχει το καλύτερο επίπεδο ασφαλείας, για εμένα τουλάχιστον, η Αστυνομία είναι παρούσα, και στο κέντρο ελέγχου επάνω που καθοδηγεί τα θέματα ασφαλείας και μέσα στο γήπεδο. Άσχετα ότι έχουν καταφέρει στο 49% των αγώνων μέσα από τη διαδικασία να μην έχει καθόλου αστυνομικούς. Αλλά το υπόλοιπο 51% έχει αστυνομικούς.

Ας το πούμε και αυτό, γιατί κάπου έχει παρεξηγηθεί και δεν το καταλαβαίνουν κάποιοι. Νομίζουν ότι στην Αγγλία η Αστυνομία έχει φύγει από τα γήπεδα. Όχι, κύριοι! Αλλά εκεί έχουν κάνει δουλειά πολλή απ' έξω με τα αντίστοιχα Τμήματα Πρόληψης Αθλητικής Βίας και έχουν ελαχιστοποιήσει το ποσοστό. Λογικό είναι. Όταν το κόβεις και

βγάζεις το πρόβλημα έξω από το γήπεδο, εκείνο που έρχεται εσωτερικά είναι λιγότερο, το καταλαβαίνουμε όλοι.

Τι ζητάμε λοιπόν; Ζητάμε οι αξιωματικοί οι οποίοι αναλαμβάνουν, να έχουν εμπειρία, να είναι εκπαιδευμένοι. Και το σημαντικότερο, αυτός που ξεκινάει τη χρονιά να την τελειώνει ή και ο Υποδιοικητής του. Και καταλαβαίνετε τι σημαντικό είναι, ότι αυτός που ξεκινάει, να το τελειώνει. Γιατί έχει εμπειρίες, έχει τη γνώση, έχει τη δυνατότητα την οποία στη συνέχεια θα την μεταλαμπαδεύσει στον επόμενο για να μπορεί να έχει ουσιαστική αντιμετώπιση του προβλήματος. Γιατί έχουμε τεράστια προβλήματα και παρατηρείται αυτό το φαινόμενο, όταν έχουμε αλλαγή προσώπων με τις Κρίσεις και έχουμε τις αλλαγές, εκεί πραγματικά σας λέω τρέμουμε. Ποιος θα μας έρθει; Ξέρει; Δεν ξέρει; Τι κάνει; Είναι μια πραγματικότητα, που πρέπει να την δούμε.

Και το κυριότερο, αναβάθμιση του ρόλου του Τμήματος Πρόληψης Αθλητικής Βίας. Είναι το «Α» και το «Ω» σε αυτό που είπατε προηγουμένως όλοι. Είπατε το πρόβλημα ξεκινάει από την πρόληψη. Ναι, αλλά ποια πρόληψη; Διαδίκτυο, είπατε. Ποιος θα το δουλέψει το διαδίκτυο; Δεν θα το δουλέψει το Τμήμα Πρόληψης; Δεν πρέπει να μπει μέσα; Δεν πρέπει να παρακολουθεί συνέχεια; Δεν πρέπει να έχουμε ανθρώπους οι οποίοι ταυτόχρονα θα μπορούν να αναλύουν όλες τις εικόνες από το βίντεο, να κάνουν τις δικογραφίες και να βγαίνει η υπόθεση; Ποιος θα τα κάνει αυτά τα πράγματα;

Όταν έχεις πέντε ανθρώπους στο Τμήμα Πρόληψης Αθλητικής Βίας, εκ των πραγμάτων αδυνατεί να φέρει το αποτέλεσμα που πρέπει. Και όταν μου λες Δημήτρη, 54 συλλήψεις από τις κάμερες, είναι για να γελάμε! Το είπες έμμεσα αλλά εγώ το λέω πιο «χοντρά»! Είναι για να γελάμε! Έχει ξοδέψει ο ελληνι-

κός λαός ένα κάρο λεφτά και έχουμε βάλει τα 12 από τα 15 γήπεδα στο σύστημα, και το υλικό αυτό μένει ουσιαστικά αναξιοποίητο.

Διαχωρισμός ευθυνών διοργανωτή, αρμοδιότητες Αστυνομίας, γενικά καθήκοντα: Αυτό είναι το πλάνο που δουλεύουμε. Είναι ένα πλάνο της ΟΥΕΦΑ το οποίο το πιστεύω, με γνώμονα τη δυναμική την οποία αναπτύσσει η Αστυνομία στο κέντρο εκεί. Είτε το θέλετε-είτε δεν το θέλετε, η Αστυνομία θα είναι στο κέντρο και από εκεί όλοι θα δουλεύουμε σαν table, να «κουμπώνουμε» γύρω απ' αυτή την ιστορία, σαν ομάδα. Και εδώ μπαίνει ένας κυρίαρχος ρόλος που δεν τον έχουμε εφαρμόσει. Ο Δήμος! Οι Δήμοι έχουν ουσιαστική δουλειά να παίξουν στην διαμόρφωση της αντιμετώπισης της αθλητικής βίας. Έχουν τους μηχανισμούς, και όχι μόνο τους μηχανισμούς, αλλά έχουν και τη δυνατότητα της πρόσβασης στον κόσμο τους γιατί είναι αυτοί οι οποίοι είναι οι άμεσοι, οι ταγοί, οι ηγέτες τους. Μπορούν να μιλήσουν μαζί τους. Είναι αυτοί οι οποίοι μπορεί να διαμορφώσουν γήπεδα, να φτιάξουν καλύτερες συνθήκες αθλητικές και όχι μόνο.

Κι εδώ θα ήθελα να πω για τις συλλήψεις, Δημήτρη. Εγώ από τα στατιστικά τα δικά μου έχω 59, 124, 123 και 73. Θα σας δείξω τώρα μια επίσης διαφάνεια του 2009-2010, είναι τα επίσημα στατιστικά του Υπουργείου της Αγγλίας. Κοιτάξτε το νούμερο πόσο είναι στο τέλος, 3.391, πέρυσι. Σε μια Αγγλία, που λέμε τόση ώρα εδώ μέσα ότι είναι ήσυχα, ότι είναι καλά. Εδώ έχουμε 140 συλλήψεις. Εκεί που είναι όλα καλά, έχουμε 3.400 κοντά συλλήψεις! Τι σημαίνει αυτό; Ότι δουλεύουν, κύριοι! Είναι αποτελεσματικοί, δεν σταματάνε! Έτσι είναι!

Δεν μπορεί να λέμε ότι εδώ έχουμε 150 συλλήψεις. Τι σημαίνει αυτό; Ότι ο οπαδός που πάει στο γήπεδο νιώθει ότι δεν υπάρχει

πρόβλημα κανένα. Και έχουμε ταυτόχρονα το εξής φαινόμενο, αυτός που θα κάνει την παράβαση, την ίδια στιγμή θα πάρει το αστεράκι του «λοχία», μετά θα γίνει ο «ταγματάρχης» κ.ο.κ. πάνω στην κερκίδα. Γίνονται ήρωες, κύριοι! Αυτά τα «καλόπαιδα», γίνονται ήρωες γιατί νιώθουν ότι είναι ατιμώρητοι. Και όσο νιώθουν ότι είναι ατιμώρητοι -και εγώ πιστεύω στην ποινή-, θα συνεχίζει το θέμα βίας.

Για εμένα, ξεκινάμε δυνατά, τους χτυπάμε μέχρι το κόκαλο και μετά ξεκινάμε τα της παιδείας. Και αυτά καλά είναι! Καλά είναι να τα χαϊδέσουμε μετά, αλλά από την αρχή πάμε σκληρά. Αν πέτυχε η Θάτσερ, είναι γιατί τις κλούβες τις είχε έξω από τα γήπεδα για πέντε χρόνια και τους έβαζαν μέσα «τσουβάλια»! Δεν πετύχανε από τη μια ημέρα στη άλλη με το «χαϊδεύουμε»! Δεν χαϊδεύουμε, τελείωσε! Εδώ έχουμε πόλεμο!

Οι κύριοι αυτοί μας έχουν βάλει σε πόλεμο, και έτσι θα αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα!

Δημιουργούμε γκρίζες ζώνες, μέτρα προστασίας. Τα βλέπουμε όλοι μαζί. Είναι εκείνο το επιθυμητό, το οποίο θέλουμε. Γιατί κύριοι, εγώ και εσείς όλοι είστε γονείς. Και όταν το παιδί σας φεύγει να πάει στο γήπεδο, το πρώτο πράγμα που θέλετε είναι να γυρίσει ζωντανό και όχι τραυματισμένο ή οτιδήποτε άλλο. Και η δουλειά η δική μου και η δουλειά της Αστυνομίας και η δουλειά όλων είναι να κάνουμε καλή δουλειά. Να μην φοβάται ο γονιός και να γυρίσει το παιδί γερό πίσω στο σπίτι. Σας ευχαριστώ πολύ.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Το λόγο έχει ο κ. Μόσχος Βοϊτισίδης, Πρόεδρος της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Μακεδονίας-Θράκης. Το θέμα είναι: «Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας και Βία στον Αθλητισμό».

Μ. Βοϊτισίδης Πρόεδρος της ΕΣΗΕΜΘ

Καλησπέρα. Ευχαριστώ για την πρόσκληση που με έφερε στην πόλη από την οποία ξεκίνησε την ποδοσφαιρική του καριέρα ο μεγάλος Χρήστος Τερζανίδης, θρύλος του ποδοσφαίρου σε μια πιο αθώα εποχή. Όταν οι ποδοσφαιριστές έπαιζαν ξύλο μεταξύ τους, αλλά στην κερκίδα τα πράγματα ήταν ήρεμα. Τώρα, όντως, όπως ελέχθη νωρίτερα, με την μεγάλη προσπάθεια που έγινε σε συνδικαλιστικό επίπεδο στους ποδοσφαι-

ριστές, δεν έχουμε ομαδικές εντάσεις μέσα στο γήπεδο, όπως συνέβαινε παλιά. Ο Συνετόπουλος δεν κυνηγά τον Κωνσταντίνου από την μία εστία στην άλλη.

Αλλά έχουμε συρράξεις εκτός αγωνιστικών χώρων.

Θα ξεκινήσουμε με δύο παραδοχές. Πρώτον, έχουμε περισσότερο Αθλητικό Τύπο, από αυτόν ο οποίος αντιστοιχεί στις πραγματικές ανάγκες. Και δεύτερον, ότι ναι, ο Αθλητικός Τύπος παράγει βία. Θα ξεκινή-

σουμε από την πρώτη διαπίστωση. Και εμείς οι ίδιοι οι δημοσιογράφοι έχουμε χάσει το λογαριασμό πόσες αθλητικές εφημερίδες εκδίδονται στη χώρα.

Αυτό που τελευταία γνωρίζω είναι ότι έχουμε συνολικά 17 ημερήσιες αθλητικές εφημερίδες, 13 στην Αθήνα και 4 στη Θεσσαλονίκη. Ο αριθμός είναι μοναδικός στον κόσμο. Όχι σε αναλογία με τον πληθυσμό, σε απόλυτους αριθμούς. Ακόμη και χώρες οι οποίες έχουν πολλαπλάσιο πληθυσμό και πολλαπλάσιο ποιοτικά και ποσοτικά παραγόμενο αθλητικό έργο, δεν έχουν περισσότερες από δυο-τρεις εφημερίδες.

Η Ιταλία επί παραδείγματι που έχει οκτώ φορές μεγαλύτερο πληθυσμό από την Ελλάδα και άλλο ενδιαφέρον για τον αθλητισμό, έχει δύο αθλητικές εφημερίδες. Η Ισπανία έχει τρεις, δύο στη Μαδρίτη, μία στη Βαρκελώνη, ομαδικά προσανατολισμένες, αλλά με τελείως διαφορετική λογική από εκείνη που αντίστοιχα γνωρίζουμε στην Ελλάδα. Η Γαλλία έχει μία, την ιστορική L'Equipe, που αν κάποια ελληνική εφημερίδα επιχειρήσει να την αντιγράψει, είναι αμφίβολο εάν θα μπορέσει να αντέξει πέντε-έξι μέρες, με πρώτα θέματα την Ποδηλασία ή την Κολύμβηση. Η Αγγλία και η Γερμανία αγνοούν τι σημαίνει Αθλητικός Τύπος, πολύ δε περισσότερο το αγνοούν χώρες όπως οι Σκανδιναβικές.

Αυτό δημιουργεί ένα ερώτημα: Πού στηρίζονται τόσο πολλές εφημερίδες. Και αντίστοιχα, που στηρίζονται τόσα πολλά αθλητικά ραδιόφωνα; Πρώτον, μέχρι πρότινος τουλάχιστον συντηρούνταν από το μεγάλο κράτος. Με μοχλό κυρίως τον ΟΠΑΠ ο οποίος εξελίχθηκε σε βιομηχανία παραγωγής οικονομικών σκανδάλων, μεγάλα ποσά σκορπίζονταν δεξιά και αριστερά χωρίς καμία αναλογιστική ανταπόδοση, απλώς και μόνο σε επίπεδο προσωπικών

σχέσεων. Από ΔΕΚΟ, οι οποίες πλήρωναν για προσηματικές διαφημίσεις, απλώς και μόνο γιατί έπρεπε να καλλιεργηθούν οι προσωπικές σχέσεις κάποιων πολιτικών ή κάποιων Διοικητών, μέχρι δεκάδες άλλους τρόπους έμμεσης ενίσχυσης του Τύπου. Σήμερα, δεν μπορούμε να έχουμε έσοδα από το κράτος -αυτή είναι η καλή πλευρά, το όφελος από τη δημοσιονομική κρίση την οποία βιώνει η χώρα-, άρα αυτές οι εφημερίδες αρχίζουν και αντιμετωπίζουν πρόβλημα ύπαρξης.

Δεύτερη αιτία: Αυτό που επιδίωκαν αρκετές εφημερίδες ήταν η επικοινωνιακή επιρροή, η οποία δεν ήταν απαραίτητα ανάλογη με τον αριθμό των φύλλων που πωλούν.

Είναι η δύναμη που έχει το μανταλάκι. Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει με τον Περιφερειακό Τύπο, συνολικά. Ένδεκα αν δεν απατώμαι -γιατί και εδώ έχουμε χάσει το λογαριασμό- ημερήσιες εφημερίδες εκδίδονται στην Καβάλα και 9 στην Ξάνθη, με πραγματικές κυκλοφορίες οι οποίες είναι μηδαμινές σε πολλές περιπτώσεις. Ποια είναι η δύναμη; Το μανταλάκι. Στο περίπτερο, στην Ομόνοια, η εφημερίδα που πουλάει 400 φύλλα, εξομοιώνεται επικοινωνιακά, χάρις στην πρώτη σελίδα, με εκείνη η οποία πουλάει 4.000 φύλλα ή και 24.000 φύλλα. Και με αυτό τον τρόπο καταφέρνει να προωθεί το μήνυμά το οποίο θέλει να προωθήσει και το οποίο δεν είναι πάντοτε πολύ αθώο. Και τέλος βέβαια υπάρχει και η επιδίωξη οικονομικής προσόδου μέσω της καλλιέργειας ενός φανατισμού, φθηνού φανατισμού, τις συνέπειες του οποίου βιώνουμε.

Ας δούμε μια ιστορική ανάπτυξη του φαινομένου. Μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 80 στην Ελλάδα είχαμε όλες κι όλες δύο ημερήσιες αθλητικές εφημερίδες οι οποίες εξεδίδοντο στην Αθήνα, το «ΦΩΣ» και την «ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΗΧΩ». Στη Θεσσαλονίκη είχαμε

μισή, δηλαδή μια εφημερίδα η οποία εξέδιδε τρεις φορές την εβδομάδα. Σήμερα φτάσαμε εδώ που φτάσαμε.

Τι σήμαινε όλη αυτή η έκρηξη του Τύπου, στην οποία συνέβαλε και η ανάπτυξη της ιδιωτικής ραδιοφωνίας και ιδιωτικής τηλεόρασης μετά το 1987; Σήμαινε ότι καταργήθηκε ένα σύστημα το οποίο άτυπα, αλλά πολύ παραγωγικά, υπήρχε στη δημοσιογραφία, το σύστημα της πυραμίδας.

Στις παλιές, σταθερές και με κύρος εφημερίδες όπως για παράδειγμα αυτή από την οποία προέρχομαι εγώ δημοσιογραφικά, δηλαδή η «Θεσσαλονίκη» του Σταύρου Ρεπανά, ο δημοσιογράφος όσα προσόντα και αν είχε, ξεκινούσε πάντοτε από το πρώτο σκαλί της πυραμίδας, από τα ερασιτεχνικά γήπεδα. Αυτό που έλεγε κάποτε ο Φρέντνυ Γερμανός, ότι «Εγώ ξεκίνησα γράφοντας τα διανυκτερεύοντα φαρμακεία», ήταν ο κανόνας εκείνο τον καιρό. Ξεκινούσες γράφοντας τα διανυκτερεύοντα φαρμακεία. Στον αθλητικό Τύπο κατά κανόνα ξεκινούσες γράφοντας δυο-τρία ερασιτεχνικά παιχνίδια κάθε Κυριακή. Πενήντα λέξεις. Συνθέσεις, ποιος έβαλε τα γκολ και δυο κουβέντες για την εξέλιξη του αγώνα. Και σιγά-σιγά, εφόσον αποδείκνυες ότι ήσουν ικανός, ανέβαινες τα σκαλοπάτια της πυραμίδας.

Γινόσουν τρίτος βοηθός στο ποδόσφαιρο του ΠΑΟΚ, που σημαίνει ότι πήγαινες στο γήπεδο για να κάνεις ρεπορτάζ προπόνησης, (οι παντρεμένοι έπαιζαν με τους ελεύθερους και οι κόκκινοι με τους μπλε στο εσωτερικό δίτερμα). Μετά ανέβαινες λίγο παραπάνω, γινόσουν δεύτερος ρεπόρτερ πράγμα που σημαίνει ότι έπαιρνες δηλώσεις ύστερα από τον αγώνα από τον Φουντουκίδη και τον Κούδα. Και εν τέλει, κάποια στιγμή έφτανες να γίνεις και πρώτος ρεπόρτερ, κάτι που ήταν υπόθεση πολλών χρόνων. Για να

το κατακτήσεις έπρεπε να είσαι τουλάχιστον είκοσι χρόνια στη δημοσιογραφία. Σχόλιο στις αθλητικές εφημερίδες υπήρχε ένα, και το έγραφε ένας άνθρωπος ο οποίος είχε κατακτήσει το δικαίωμα να γράφει σχόλιο.

Ήρθε λοιπόν αυτή η δραματική ανάπτυξη του σκηνικού του Τύπου, και του γραπτού, αλλά και του ηλεκτρονικού, μετά το 1987-1988 και ξαφνικά δημιούργησε ένα τρομακτικό αριθμό θέσεων εργασίας. Βεβαίως, αυτές δεν ήταν πάντοτε, από επαγγελματική άποψη, πραγματικές θέσεις εργασίας. Ήταν υποαμειβόμενες ή ερασιτεχνικές, αλλά έδιναν δικαίωμα δημόσιας παρουσίας και λόγου.

Έτσι, λοιπόν, οι παραδοσιακοί δημοσιογράφοι οι οποίοι επικρατούσαν τότε, -αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι όλοι ήταν απαραίτητα καλοί, αλλά πάντως είχαν θητεύσει μέσα σε ένα περιβάλλον όπου μάθαιναν, έβλεπαν και είχαν τους παλαιότερους ως πρότυπα-, δεν επαρκούσαν. Ήταν ελάχιστοι, σε σχέση με όσους πραγματικά χρειαζόνταν για να καλύψουν τις ανάγκες του ραδιοφώνου.

Και τι έγινε; Το καφενείο μεταφέρθηκε στο ραδιόφωνο. Εκεί δηλαδή που κάποιος έκανε διάλεξη στο καφενείο και τον άκουγαν σαράντα άνθρωποι -και αν τον άκουγαν-, ξαφνικά άρχισε να δίνει διάλεξη από το ραδιόφωνο όπου του έδιναν μια εκπομπή. Και εσύ μια εκπομπή και ο άλλος μια εκπομπή και ο άλλος μια εκπομπή και έδινε διάλεξη μπροστά σε 45.000 ανθρώπους! Και όλη αυτή η παθογένεια του καφενείου, σε πολύ μεγάλο βαθμό, μεταφέρθηκε στο ραδιόφωνο. Μεταφέρθηκε επίσης και στον γραπτό Τύπο, διότι για λόγους που είχαν να κάνουν με την πλασματική οικονομική ανάπτυξη τόσων χρόνων, διογκώθηκε το σκηνικό του γραπτού Τύπου. Διογκώθηκε επίσης η διατύπωση σχολίων. Σήμερα αν συγκρίνουμε την ίδια εφημερίδα του 1970 και την εφημερίδα

του 2010, θα διαπιστώσουμε ότι η δομή είναι τελείως διαφορετική. Εκείνη την εποχή το σχόλιο ήταν ένα. Πολύτιμο και σημαντικό. Σήμερα υπάρχουν σχόλια, σχόλια, σχόλια με υπονοούμενα, με εκβιασμούς κλπ. Όλα αυτά τα πράγματα έδωσαν την ευκαιρία να εξαρθεί μια κακή μορφή δημοσιογραφίας, η οποία κυρίως απευθύνεται στο φανατισμό.

Και στις εφημερίδες, αλλά και στα ραδιόφωνα.

Ποιος είναι ο ρόλος, λοιπόν, των Επαγγελματικών Ενώσεων Συντακτών; Η δική μας Ένωση, η Ένωση Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Μακεδονίας-Θράκης είναι η αντίστοιχη της ΕΣΗΕΑ για τη Βόρειο Ελλάδα και είναι η δεύτερη μεγαλύτερη Ένωση στη χώρα. Οι Ενώσεις Συντακτών έχουν Πειθαρχικά Όργανα. Τα έχουν θεσπίσει οικεία βουλήσει, χωρίς να τους επιβάλλεται με διάταξη νόμου, όπως αντίστοιχα συμβαίνει με τους Δικηγορικούς ή Ιατρικούς Συλλόγους ή με το Τεχνικό Επιμελητήριο. Θέλησαν και το έκαναν. Τα δόμησαν με το σύστημα των δύο βαθμών δικαιοδοσίας (Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό, Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό) και μπορούν είτε αυτεπαγγέλτως, είτε από καταγγελία την οποία μπορεί να κάνει οποιοσδήποτε -η πειθαρχική διαδικασία δεν είναι μια εσωτερική υπόθεση Σωματίου- να ασχοληθούν τα Πειθαρχικά Όργανα και να επιβάλλουν ποινές.

Ακόμη όμως και αν επιβληθεί η εσχάτη των πειθαρχικών ποινών που είναι η διαγραφή από την Ένωση Συντακτών, αυτό δεν σημαίνει ότι κάποιος στερείται του δικαιώματος να ενεργεί ως δημοσιογράφος. Η ποινή έχει περισσότερο συμβολικό χαρακτήρα. Δεν στερεί, όπως αντίστοιχα συμβαίνει για ένα γιατρό, για ένα δικηγόρο, για έναν πολιτικό μηχανικό, τη δυνατότητα και το δικαίωμα να δημοσιογραφήσει. Άρα

λοιπόν θα συνεχίσουμε να έχουμε αυτά τα φαινόμενα, όσο μεγάλη προσπάθεια και αν καταβάλλουν οι Επαγγελματικές Ενώσεις Συντακτών. Και αυτό έχει να κάνει με το ζήτημα της αδειοδότησης των δημοσιογράφων.

Δεν θέλω να σας κουράσω, νομίζω ότι είναι ένα μεγάλο ζήτημα, αν δηλαδή ένας δημοσιογράφος θα πρέπει να παίρνει άδεια για να ασκεί το επάγγελμά του. Είναι ένα ζήτημα το οποίο θεωρητικά πολύ συχνά μας απασχολεί στο εσωτερικό της δημοσιογραφίας, πρακτικά όμως έχει ελάχιστη σημασία διότι σε επίπεδο ευρωπαϊκό θεωρείται ότι η άσκηση δημοσιογραφίας συνάδει με την ελεύθερη έκφραση άποψης η οποία προβλέπεται και κατοχυρώνεται και από τα Εθνικά Συντάγματα, αλλά και από την ΕΣΔΑ, την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου.

Άρα, ακόμη και αν η Ελλάδα κάποια στιγμή θεσπίσει μια διαδικασία πιστοποίησης των δημοσιογράφων, αυτό θα είναι αντίθετο με την ευρωπαϊκή νομοθεσία. Συνεπώς, θα συνεχίσουμε στο σημερινό φαινόμενο, όποιος θέλει να μπορεί να ασκεί τη δημοσιογραφία, κάτι το οποίο δεν είναι απαραίτητα μεμπτό. Αντιθέτως, έχει και πολλές θετικές πλευρές.

Η δημοσιογραφία όμως, η καλή δημοσιογραφία δεν υπάρχει ερήμην της κοινωνίας. Ουσιαστικά, η δημοσιογραφία υπάρχει στο όνομα της κοινωνίας και αντιστοιχίζεται με την ποιότητα της κοινωνίας. Όπως λέμε ότι δεν υπάρχει κακή ή καλή πολιτική χωρίς αντίστοιχα καλή ή κακή κοινωνία στην οποία απευθύνεται, το ίδιο ισχύει και στη δημοσιογραφία. Δυστυχώς, στον αθλητικό χώρο πολύ συχνά έχουμε τη δημιουργία του φαύλου κύκλου.

Ποια είναι η κινητήρια δύναμη του φαύλου κύκλου, μικρή σημασία έχει. Το σίγουρο είναι ότι αυτή τη στιγμή συλλειτουργούν δύο δυνάμεις, οι οποίες αναπαράγουν ένα

φαινόμενο φαύλου κύκλου. Δηλαδή έχουμε από τη μια πλευρά μια κακή δημοσιογραφία η οποία κολακεύει τα οπαδικά ένστικτα, λέει στον φίλαθλο εμψυχωτικά ή παρηγορητικά αυτά τα οποία θέλει να ακούσει, πολλές φορές παίζει παιχνίδια διοικήσεων, αλλά και παραγόντων προσωπικά.

Και από την άλλη πλευρά υπάρχει μια κοινωνία η οποία ακούει με προσοχή και εθίζεται. Είναι όπως τα ναρκωτικά. Εθίζεται, λοιπόν, στην κακή δημοσιογραφία και ζητάει πολύ χειρότερα τα οποία η δημοσιογραφία σπεύδει να παράσχει. Και έτσι ανατροφοδοτείται το φαινόμενο του φαύλου κύκλου, με αποτέλεσμα να έχουμε φτάσει εδώ που φτάσαμε.

Θεωρητικά, για να σταματήσει το φαινόμενο του φαύλου κύκλου, θα πρέπει να πάψει να υφίσταται μία από τις δύο κινητήριες δυνάμεις. Εγώ δεν βλέπω ρεαλιστικό, ξαφνικά αύριο το πρωί όλοι οι δημοσιογράφοι και όλοι οι εκδότες και όλοι οι ιδιοκτήτες των ραδιοφωνικών σταθμών να πούνε: «Ξέρετε, εμείς ξεχνάμε το κακό μας παρελθόν, αφήνουμε αυτή την επένδυση στον φανατισμό, παύουμε από το πρωί μέχρι το βράδυ να δημιουργούμε ατμόσφαιρα πολέμου ενόψει ενός ποδοσφαιρικού αγώνα, άρα απεμπολούμε τα έσοδα τα οποία αποκομίζουμε δια αυτού του τρόπου και αποφασίζουμε ότι γινόμαστε Σκανδιναβοί!»

Από την άλλη πλευρά, επίσης, είναι τελείως θεωρητική και ανάγεται στη σφαίρα του μεταφυσικού η προσδοκία ότι μπορεί ξαφνικά όλη η κοινωνία να αλλάξει τα βιώματά της και να αξιώσει μια διαφορετική δημοσιογραφία. Κακά τα ψέματα. Αν σήμερα, για παράδειγμα, η ελληνική τηλεόραση έχει πρωινές εκπομπές αυτού του περιεχομένου, και τέσσερις-πέντε παράλληλες εκπομπές το μεσημέρι όπου το κουτσομπολιό ασχολείται με το τίποτα, εδώ δεν ευθύνονται

μόνο τα κανάλια. Εάν τα κανάλια μπορούσαν να πουλήσουν, γιατί εμπόρευμα είναι το πρόγραμμά τους και η δραστηριότητά τους αποσκοπεί στο κέρδος, το Φεστιβάλ Βάγκνερ στο Μπαιρόιτ, όπου τα εισιτήρια είναι προπωλημένα σε βάθος είκοσι χρόνων, θα πουλούσαν τα Φεστιβάλ Βάγκνερ στο Μπαιρόιτ. Όπως αποδεικνύεται, τα κανάλια μπορούν να πουλήσουν αυτό το οποίο πουλάνε, δηλαδή κουτσομπολίστικες εκπομπές κλπ., γιατί ακριβώς βρίσκουν ανθρώπους οι οποίοι τα αγοράζουν.

Εάν αυτό το σκηνικό λοιπόν των αθλητικών ραδιοφώνων ή του αθλητικού Τύπου στην Ελλάδα θεωρητικά το έπαιρναν και το μετέφεραν στην Σκανδιναβία, είναι βέβαιο ότι οι εφημερίδες αυτές θα έκλειναν. Θα έμεναν ελάχιστες, γιατί δεν είναι όλα σκοτεινά στον Αθλητικό Τύπο. Ορισμένες αθλητικές εφημερίδες στην Ελλάδα είναι πολύ καλές. Είναι πράγματι πολύ καλές! Και αποδείχτηκε με αφορμή το παράδειγμα της SPORTTIME στο παρελθόν, ότι μια καλή εφημερίδα η οποία δεν επενδύει στον συλλογικό φανατισμό μπορεί να βρει κοινό. Αλλά ατυχώς εκείνο το μήνυμα δεν είχε ανάλογη εξέλιξη. Σήμερα έχουμε καλές αθλητικές εφημερίδες αλλά αυτές είναι λίγες.

Κατά την άποψή μου, είναι αυτές που βρίσκονται και υψηλά στις πωλήσεις. Δηλαδή από τη μια πλευρά έχουμε λίγες καλές εφημερίδες που έχουν αρκετές πωλήσεις και πολλές κακές εφημερίδες οι οποίες όμως έχουν λίγες πωλήσεις αλλά συνεχίζουν να υπάρχουν. Εν τέλει, για να μην σας κουράσω, νομίζω ότι δεν μπορούμε να περιμένουμε θαύματα.

Η κακή δημοσιογραφία υπάρχει. Και θα συνεχίσει να υπάρχει όσο θα έχει απέναντί της μια κοινωνία η οποία θα την αποδέχεται και θα την καμαρώνει. Όταν κάποτε μπορεί η κοινωνία να αξιώσει κάτι διαφορε-

τικό, ενδεχομένως θα ανταποκριθεί και η δημοσιογραφία. Θεωρητικά θα μπορούσε βεβαίως να πάρει εκείνη την πρωτοβουλία ν' αλλάξει, πρακτικά δεν το βλέπω πιθανό. Και αυτό είναι κακό και για την κοινωνία και για τη δημοσιογραφία, γιατί σας διαβεβαιώ -και νομίζω ότι δεν θα μου καταλογίσετε συντεχνιακή διάθεση- έχουμε πάρα πολύ

καλούς δημοσιογράφους οι οποίοι δυστυχώς ασφυκτιούν μέσα σε αυτό το περιβάλλον. Πρώτοι εκείνοι θα ήθελαν καλύτερες συνθήκες για να κάνουν τη δουλειά τους. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Να κλείσουμε με τον κ. Κασαπάκη.

Κωνσταντίνος Κασαπάκης

Γενικός Επιθεωρητής ΕΛ.ΑΣ.

Σας ευχαριστώ για την πρόσκληση. Μια και βρίσκομαι εδώ και εγώ έστω καθυστερημένα, νομίζω ότι θα πρέπει πρώτα απ' όλα να συγχαρώ την Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων και βέβαια και την Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Καβάλας για αυτή την πολύ σημαντική πρωτοβουλία. Και είναι σημαντικό και αυτό που είπε ο κ. Λόγος και διαπιστώνεται πράγματι ότι δεν γίνονται τέτοιες εκδηλώσεις και τέτοιες πρωτοβουλίες μόνο στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη αλλά και στην Περιφέρεια, όπως εδώ στην Καβάλα.

Αξίζουν επίσης θερμά συγχαρητήρια στους Καθηγητές που συμμετείχαν εδώ ως ομιλητές, στον εκπρόσωπο της SUPER LEAGUE τον κ. Μαχαίρα, τον κ. Λόγο, το συνάδελφο ασφαλώς και τον οποίο θέλω να ευχαριστήσω και τον Πρόεδρο της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Θεσσαλονίκης που πάντα τον διαβάζω με προσοχή και πάντα είναι ακριβής, ουσιαστικός και τυπικός στις επισημάνσεις του όπως και τώρα.

Είναι προφανές ότι το θέμα της βίας είναι

κοινωνικό φαινόμενο, ένα φαινόμενο διαχρονικό, και νομίζω ότι θα είναι ουτοπία να πιστεύει κανείς ότι μπορεί να εξαλειφθεί. Αν θέλουμε να είμαστε ρεαλιστές, πρέπει πράγματι να δούμε και να έχουμε πάντα στο μυαλό μας αυτά που ειπώθηκαν σε ό,τι αφορά τις μορφές που εμφανίζεται η βία, τα αίτιά της, τις επιπτώσεις, το ποια είναι η κατάσταση σήμερα ειδικά στους αθλητικούς χώρους που έχουμε βία και γενικότερα στην κοινωνία.

Είναι καλό να συζητάμε και να ανταλλάσσουμε απόψεις όπως και σήμερα, για να δούμε πώς μπορεί ο καθένας να συμβάλει είτε έχοντας μια θεσμική θέση όπως εμείς, είτε και ως πολίτης, για να μειωθεί αυτή η βία.

Η αθλητική βία, όπως ειπώθηκε και αναλύθηκε, σε ό,τι αφορά την Αστυνομία είναι ένα από τα σοβαρότερα ζητήματα που αντιμετωπίζει καθημερινά. Καθημερινά, μάλλον όχι. Καθημερινά ως ένα βαθμό, γιατί δυστυχώς δεν έχουμε μόνο βία όπως ειπώθηκε και αναλύθηκε μόνο στους αθλητικούς χώρους αλλά έχουμε τώρα αθλητική βία και έξω από τους αγωνιστικούς χώρους. Είδατε τι έγινε

στην Αθήνα, στο Θέατρο Τέχνης του Καρόλου Κουν. Και βέβαια είναι προφανές ότι η αθλητική βία είναι βία κοινωνική, η οποία έχει βρει πρόσφορο έδαφος σε αυτούς τους χώρους, τους αθλητικούς.

Έχει να κάνει ασφαλώς με τα άτομα, με την κοινωνία, με τους νέους ανθρώπους καταρχήν αλλά και άλλες ηλικιακές και κοινωνικές ομάδες και συνδέεται ασφαλώς αναπόσπαστα με την κοινωνική κατάσταση και την οικονομική, αλλά και τον πολιτισμό, το επίπεδο και την παιδεία μιας χώρας.

Ειπώθηκε ότι πρέπει όλοι να δώσουμε βαρύτητα στην πρόληψη. Και εδώ βέβαια εμπλέκονται πάρα πολλοί φορείς, θεσμοί, Αρχές και είναι πολύ σύνθετο και πολύ δύσκολο το θέμα γιατί, πώς θα συντονιστούν όλες αυτές οι Αρχές, όλοι αυτοί οι φορείς; Παίζει κάποιος φορέας το ρόλο που πρέπει στο θέμα της πρόληψης; Ως πολίτης, καταρχήν ο καθένας από εμάς, κάνει αυτό που πρέπει; Σε επίπεδο οικογένειας; Στο σχολείο, κάνουμε αυτό που πρέπει; Πώς οι νέοι αποκτούν τέτοια αρνητικά πρότυπα και καταλήγουν τελικά να εκδηλώνουν βίαιη συμπεριφορά;

Είναι τα θέματα με την εξέλιξη της τεχνολογίας και τη χρήση του INTERNET και των υπολογιστών και των ηλεκτρονικών παιχνιδιών, πόσο επηρεάζουν τους νέους και πώς τους διαπαιδαγωγούν; Οι συμπεριφορές έξω στην κοινωνία, η παρέα κλπ, πώς λειτουργεί για τους νέους; Τι πρότυπα έχουν; Τι πρότυπα τους δίνουμε εμείς οι μεγαλύτεροι;

Ως Αστυνομικός και ως Επιθεωρητής που καλώς ή κακώς έχω την ευθύνη και εγώ μαζί με τους συναδέλφους να λαμβάνουμε μέτρα σε αθλητικές εκδηλώσεις για να αποτρέψουμε τα φαινόμενα βίας, αυτό το ζήτημα μας απασχολεί καθημερινά πάρα πολύ και προσπαθούμε και εμείς ειλικρινά να αξιολογήσουμε όλα αυτά τα ερεθίσματα που έχουμε,

όλες τις πληροφορίες στις συναντήσεις που έχουμε ώστε να σχεδιάσουμε σωστά και να λειτουργήσουμε προληπτικά ει δυνατόν και κατασταλτικά μόνο εκεί που χρειάζεται.

Δυστυχώς, όπως δείχνει η πραγματικότητα, πολλές φορές αναγκαζόμαστε να λειτουργήσουμε κατασταλτικά. Και εδώ υπάρχει μια μικρή σύγχυση, γιατί δεν θεωρώ εγώ ότι είναι καταστολή το να προσπαθείς να εφαρμόσεις το νόμο χρησιμοποιώντας την αναγκαία βία πολλές φορές για να συλλάβεις ανθρώπους νέους που επιτίθενται ή παραβιάζουν το νόμο. Δεν είναι αυτό καταστολή. Ασφαλώς, είναι εφαρμογή του νόμου, αλλά δυσκολευόμαστε να το πράξουμε ακριβώς επειδή υπάρχει μια πολεμική πολλές φορές μεταξύ των οπαδών και της Αστυνομίας. Και είναι προφανές ότι η Αστυνομία πρέπει να λειτουργεί προληπτικά και δεν θέλει να αντιπαρατίθεται με κανέναν, με καμία κοινωνική ομάδα, ούτε με κανένα φιλαθλο οποιασδήποτε ομάδας.

Από την άλλη μεριά βέβαια στο πλαίσιο εφαρμογής του νόμου, -γιατί όπως είδατε και ειπώθηκε η ατιμωρησία είναι αυτή που συντηρεί αυτή τη βία και την επαυξάνει ίσως, πρέπει η Αστυνομία και να εφαρμόζει το νόμο και βέβαια, στο πλαίσιο της δικαιοδοτικής ευχέρειας, πρέπει να συντάσσει αυτές τις εκθέσεις που κάνει με αφορμή επεισόδια, ώστε να αποδίδεται δικαιοσύνη. Να τιμωρούνται και οι ομάδες ή εν πάση περιπτώσει όταν αποδεικνύεται ότι ευθύνονται, με βάση το θεσμικό πλαίσιο.

Έχει όμως πολλές και αντικειμενικές δυσκολίες η Αστυνομία να γίνεται πιο αποτελεσματική και πιο σωστή και να κάνει περισσότερες συλλήψεις, γιατί ασφαλώς πιστεύει όταν εκδηλώνονται τέτοια επεισόδια και έχουμε τραυματισμούς και βία, διακυβεύεται όλη η κοινωνικοοικονομική ζωή μιας περι-

οχής, μιας πόλης πολλές φορές. Δυσκολίες σημαντικές, ειπώθηκαν πολλές από αυτές. Αφορά τις υποδομές των εγκαταστάσεων.

Σκεφτείτε τους φιλάθλους να έρχονται την τελευταία στιγμή, 500 εκεί μπροστά σε μια κερκίδα χωρίς εισιτήρια, και να μην έχει διαδρόμους να περάσουν αυτοί οι άνθρωποι. Και να είναι πιωμένοι και κάποιοι από αυτούς ίσως να έχουν κάνει και χρήση ουσιών. Πώς η Αστυνομία μπορεί να αντιμετωπίσει αυτούς τους ανθρώπους; Μπορεί να τους επιτρέψει να μπουν ανεξέλεγκτα; Δεν μπορούμε στην πράξη να το αποτρέψουμε. Δεν έχουμε την υποδομή εκείνη, όπως σε άλλα γήπεδα σύγχρονα, για να μπορέσουμε να τους ελέγξουμε. Η ευθύνη πέφτει επάνω μας.

Είπατε τα θέματα με τα συστήματα παρακολούθησης. Κάποια γήπεδα δεν έχουν, κάποια από τα συστήματα δεν είναι σύγχρονα. Και όταν οι φιλάθλοι βάζουν το κασκόλ ή βάζουν το πανό, δεν μπορούν να εντοπιστούν. Αντικειμενικές δυσκολίες, πραγματικές, που έχουν οι συνάδελφοι που το επιχειρούν, πέραν από το ότι μπορούν να τους επιτεθούν. Έχουμε και τα θέματα των Security, όπως είπατε. Παράλληλη αρμοδιότητα, που δημιουργεί ένα τεράστιο πρόβλημα. Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι; Είναι πολλοί οι σύνδεσμοι, είτε τους βάζουν οι ίδιες οι ομάδες γιατί ακριβώς είναι ένας ιδιωτικός στρατός πολλές φορές. Δημιουργούν ένα σωρό προβλήματα γιατί ξεσηκώνουν και τον κόσμο και δημιουργούν αντιδράσεις.

Έχουμε τεράστιο κενό στο νομοθετικό πλαίσιο και είναι και ο ρόλος των ομάδων, οι οποίες αναλαμβάνουν υποχρεώσεις όταν συμφωνείται να δίνονται και τελικά οι ομάδες δεν ανταποκρίνονται. Είμαστε δηλαδή σε ένα καθεστώς να μην πω πλήρους παρανομίας, ημιπαρανομίας. Αυτό λοιπόν το πλέγμα και αυτός ο φαύλος κύκλος με τη νομοθεσία,

είναι ένα τεράστιο πρόβλημα. Και ασφαλώς και εμείς ως Αστυνομία γιατί και εμείς είμαστε όργανα του κράτους, οφείλουμε να πιέζουμε και πιέζουμε προς την κατεύθυνση η νομοθεσία να γίνει καλύτερη, πληρέστερη για να μπορούμε να επιτελέσουμε το έργο μας, αυτή την υποχρέωση που έχουμε ως Αστυνομία με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Κανείς δεν θέλει τη βία και κανείς δεν θέλει την μη εφαρμογή του νόμου. Πρέπει όμως το πλαίσιο να είναι σαφές και συγκεκριμένο, ώστε να μπορεί να εφαρμοστεί στην πράξη. Και ασφαλώς και πρέπει εδώ να συμβάλλει και η Δικαιοσύνη με τις αποφάσεις της. Εμείς πρώτα απ' όλα που στοιχειοθετούμε τα αδικήματα, γιατί ασφαλώς κανείς μας δεν θέλει να κατηγορήσει κάποιον χωρίς πράγματι να ευθύνεται, και μάλιστα πολλές φορές είναι σοβαρότατες οι κατηγορίες, είναι κακουρηματικές πράξεις όταν πετούν μολότοφ.

Θα πρέπει και εμείς να δένουμε σωστά τις υποθέσεις, και ασφαλώς προσπαθούμε να το κάνουμε. Κάποιες φορές δεν το καταφέρνουμε και γι' αυτό και η Δικαιοσύνη απαλλάσσει πολλούς, αλλά και η Δικαιοσύνη να δείξει την απαραίτητη, αν μου επιτρέπετε, όχι αυστηρότητα, αλλά να κρίνει σωστά, για να μπορέσουμε όλο αυτό το πλέγμα των θεσμών, των Αρχών που εμπλέκονται στο θέμα της πρόληψης και της εφαρμογής του νόμου για την αντιμετώπιση της βίας, να είμαστε πιο αποτελεσματικοί.

Πιστεύω ότι πράγματι είναι πολύ δύσκολο να αντιμετωπίσει κανείς αυτό το πρόβλημα, και ιδιαίτερα στην παρούσα κοινωνική και οικονομική συγκυρία. Αυτό βέβαια σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι παραιτούμαστε της προσπάθειας και της υποχρέωσης του καθήκοντος που έχουμε, να κάνουμε το καλύτερο δυνατό. Αυτό λέμε κάθε φορά που έχουμε να αντιμετωπίσουμε μέτρα, εμείς οι

Διοικητές, οι επικεφαλής αν θέλετε, οι στρατηγοί, στους συναδέλφους, στους Διευθυντές και τους Διοικητές που είναι υπεύθυνοι να σχεδιάσουν και να λάβουν τέτοια μέτρα.

Και στην προσπάθεια αυτή πολλές φορές πράγματι διαθέτουμε περισσότερες δυνάμεις, απ' ότι πρέπει. Και αυτό πιστέψτε μας, μας πονάει από τη μια μεριά γιατί αυτές τις δυνάμεις τις παίρνουμε από την αστυνόμευση της γειτονιάς, της πόλης και άρα λειτουργεί σε βάρος του πολίτη. Δεν μπορούμε πολλές φορές όμως να κάνουμε διαφορετικά, γιατί είναι δύσκολο πράγμα να έχεις μια σωστή αξιολόγηση και εκτίμηση από την αρχή, από τις προηγούμενες ημέρες, ώστε να μπορείς να διαθέσεις αυτούς τους συναδέλφους, αυτές τις δυνάμεις και να λάβεις αποτελεσματικά μέτρα. Δεν μπορείς την τελευταία στιγμή να το κάνεις, γιατί η Αστυνομία ασφαλώς δεν έχει μόνο υποχρεώσεις, έχει και δικαιώματα. Και πολλές φορές μας καταγγέλλουν εμάς τους Διοικητές οι συνδικαλιστές, ακριβώς γιατί απασχολούμε και διαθέτουμε δυνάμεις τελευταία στιγμή έξω από τα πλαίσια των ωρών εργασίας κλπ.

Συνεχίζουμε, λοιπόν, και κάνουμε την προσπάθεια, πιστέψτε με, κυρίως να αποτρέψουμε τη σύγκρουση με τους φιλάθλους και να πάρουμε σωστά μέτρα. Για αυτό και απασχολούμε περισσότερες δυνάμεις. Βέβαια, δυστυχώς υπάρχουν κατηγορίες φιλάθλων, εμπλέκονται και άλλοι που δεν είναι καθαρά φίλαθλοι, οι οποίοι έχουν και ιδεολογικούς προσανατολισμούς και κίνητρα και θεωρούν την Αστυνομία «κόκκινο πανί» και βρίσκουν την ευκαιρία μέσα από τον όχλο των συμμετεχόντων, των οπαδών, να την καταργούν.

Είναι μια άλλη παράμετρος πολύ σημαντική και αυτή, την οποία λαμβάνουμε υπόψη μας και προσπαθούμε όσο το δυνατόν να κρατήσουμε μια στάση αν θέλετε όχι ακρι-

βώς ανοχής. Δηλαδή να είμαστε συνετοί, να είμαστε προσεκτικοί ώστε να μην έρθουμε σε σύγκρουση μαζί τους. Από την άλλη μεριά όμως καταλαβαίνετε, είναι πάρα πολύ δύσκολο για να αποτρέψει μια κατάσταση, μια επίθεση η Αστυνομική δύναμη, ο αστυνομικός επικεφαλής, εάν αυτοί οι άνθρωποι έχουν πρόθεση να τα βάλουν με την Αστυνομία. Δηλαδή, εδώ υπάρχει μια σύνθετη κατάσταση. Κάνουμε όμως αυτή την προσπάθεια, πιστέψτε με, πολλές φορές όχι με την επιτυχία που θα θέλαμε.

Γι' αυτό εστιάζουμε στο να έχουμε καλό σχεδιασμό, να έχουμε καλή συνεργασία με τους υπεύθυνους των ομάδων και με την SUPER LEAGUE και με την Αθλητική Δικαιοσύνη, με όλους τους εμπλεκόμενους σε ένα αγώνα, ώστε να γίνεται ένας σωστός σχεδιασμός. Πολλές φορές έχουμε πολύ καλή συνεργασία, κάποιες φορές εξαρτάται, δεν είναι τόσο καλή, αλλά επιδιώκουμε πραγματικά πιστέψτε με, σε κάθε περίπτωση να συνεχίσουμε αυτή τη συνεργασία, να συνεχίσουμε την προσπάθεια γιατί δεν υπάρχει άλλη λύση.

Εμείς έχουμε ξαναλέω υποχρέωση να προστατεύουμε τους Έλληνες πολίτες, να μην διαταράσσεται η ζωή της γειτονιάς, η περιοχή γύρω από το γήπεδο και όλη η πόλη, γιατί δυστυχώς όπως είπαμε έχει επεκταθεί η βία με αφορμή αθλητικές εκδηλώσεις. Και κάνουμε μεγάλη προσπάθεια, και το κάνουμε έστω και αν είναι απαραίτητο να διαθέτουμε πολλές δυνάμεις γι' αυτό. Ελπίζω ότι και η Πολιτεία, και με τις δικές μας προτάσεις, με τις πρωτοβουλίες όπως η σημερινή, και με την πίεση, θα λειτουργήσει προς την κατεύθυνση να θεσμοθετήσει ένα καλύτερο νομοθετικό πλαίσιο.

Ακόμα κύριε Πρόεδρε, πράγματι είναι πρόβλημα και ο Τύπος, τα ραδιόφωνα, που έχουν πολύ μεγάλο ρόλο, γιατί ακριβώς είναι

το καφενείο που είπατε και δημιουργούν ένα φανατισμό και μια ένταση πριν από τον αγώνα, αλλά και μετά με την κριτική και με τις ώρες που ασχολούνται και για τις ενέργειες της Αστυνομίας, τις οποίες κρίνουν φυσικά. Διότι κοιτάτε, για εμάς η καλοπροαίρετη κριτική είναι πολύ σημαντική, αλλά δυστυχώς δεν συμβαίνει αυτό πάντα.

Προσπαθούμε λοιπόν και πρέπει όλοι μαζί να καταφέρουμε εν τέλει να έχουμε ένα καλύτερο πλαίσιο, να έχουμε μια καλύτερη επικοινωνία που έχει σχέση ακόμα και με τους Συνδέσμους. Τώρα δεν υπάρχει το πλαίσιο εκείνο, ξέρετε.

Προσπαθούμε να βρούμε λύσεις και τρόπους επικοινωνίας, συνεργασίας, ώστε να μπορέσουμε να ελέγξουμε καλύτερα αυτό το φαινόμενο γιατί πραγματικά, εφόσον είμαστε ρεαλιστές, πρέπει να παραδεχτούμε σίγουρα ότι δεν είναι τόσο απλό. Να είστε καλά.

Ν. ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ: Σας ευχαριστούμε πολύ. Ήσασταν πολύ μειλίχιος και πολύ ενήμερος για όλα, και μακάρι στις κρίσεις να παραμείνετε. Παρακαλείται ο Πρόεδρος της ΠΟΑΣΥ να κάνει την ανακεφαλαίωση.

ΧΡ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Εγώ με τη σειρά μου κλείνοντας, να ευχαριστήσω πραγματικά τον Δήμαρχο και το Δήμο Παγγαίου για την φιλοξενία, καθώς και το Προεδρείο της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Καβάλας για την πρότασή του να συνδιοργανωθεί αυτή εδώ η Ημερίδα, όπως επίσης να ευχαριστήσω τους αξιότιμους κυρίου Καθηγητές και τους άλλους ομιλητές που παρουσίασαν τις ενδιαφέρουσες εργασίες τους. Τους στρατηγούς, τον κ. Κασαπάκη, τον κ. Ρίζο που με καρτερικότητα εδώ άκουσαν αυτά που έχουν ειπωθεί, αλλά και για τις δικές τους τοποθετήσεις και για το ενδιαφέρον τους για όλα αυτά τα ζητήματα. Και ιδιαίτερα

όλους εσάς, που παρακολουθήσατε αυτή την Ημερίδα.

Αλλά θα αναφερθώ και εγώ στον φίλο μου και αγωνιστή Κώστα Αντωνίου που είναι εδώ σήμερα μαζί μας. Είναι ένα ιστορικό στέλεχος, από τα ιδρυτικά μέλη του τοπικού σωματείου εδώ, της τότε Ένωσης Κατωτέρων Αστυνομικών και στη συνέχεια της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Καβάλας και από τα ιστορικά στελέχη του Προεδρείου της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων.

Με ιδιαίτερη χαρά βρίσκομαι στην πόλη σας σήμερα εδώ Κώστα Αντωνίου, και πρέπει να έχεις και εσύ την ίδια χαρά για την πορεία του σωματείου σου, της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Νομού Καβάλας, που αυτό που είχαμε ξεκινήσει όλοι μαζί κάποτε, να ανοιχτούμε δηλαδή στην κοινωνία, το συνεχίζει εδώ η διάδοχη κατάσταση σου. Και θέλω να τονίσω ότι αυτό που ξεκινήσαμε όλοι μαζί στην Ομοσπονδία, να διοργανώνουμε Ημερίδες όχι μόνο σε κεντρικό επίπεδο, αλλά και σε περιφερειακό επίπεδο, θα το συνεχίσουμε. Και η υπόσχεσή μας είναι προς όλους σας. Αυτή την προσπάθεια θα τη συνεχίσουμε και σε άλλες πόλεις της χώρας, στη Λάρισα, στο Ηράκλειο και όπου αλλού μπορούμε, για να συμβάλλουμε από την πλευρά μας σε αυτή την εργώδη και δημιουργική συζήτηση, για το πώς θα περιορίσουμε αυτό το φαινόμενο της βίας.

Θα καλούσα δε τους τοπικούς φορείς και τους εμπλεκόμενους παράγοντες, να γίνει αυτό και σε τοπικό επίπεδο και αυτούς τους προβληματισμούς που αναπτύχθηκαν σήμερα εδώ, να τους πολλαπλασιάσουν ώστε να αρχίσουν δικές τους συζητήσεις πάλι με όλους τους εμπλεκόμενους φορείς. Να κάνουν εδώ κι άλλες Ημερίδες, σε όλους τους Δήμους και σε κεντρικό επίπεδο στην Κα-

βάλα, αλλά και σε άλλους περιφερειακούς Δήμους του Νομού. Και έτσι να εξαπλωθεί αυτή η συζήτηση σε όλη την χώρα. Νομίζω ότι έτσι από την πλευρά μας ο καθένας θα συμβάλλει δημιουργικά σε αυτή την προσπάθεια.

Ευχαριστώ και πάλι για τη φιλοξενία. Ευχαριστώ το κ. Μάλλιαρη, ο οποίος όταν ξεκινήσαμε αυτήν την προσπάθεια και με επισκέφτηκε στην Ομοσπονδία, μου είπε: «Πρόεδρε, καλό είναι να το ξεκινήσουμε,

αλλά και άλλη φορά ξεκινήσαμε κάτι παρόμοιο με άλλους, αλλά μια φορά το κάναμε και το σταματήσαμε». Και του λέω: «Εγώ σου δίνω την υπόσχεση ότι αυτό που θα ξεκινήσουμε, θα το συνεχίσουμε». Το συνεχίζουμε, θα πάμε καλά. Σου υποσχόμαστε ότι θα το συνεχίσουμε και από εδώ και πέρα θα διευρύνουμε τον κύκλο ακόμα πιο πολύ. Θα παρακαλούσα δε όλους τους ομιλητές να συμβάλλουν σε αυτή την προσπάθειά μας. Ευχαριστώ και πάλι. Να είστε καλά.

Κλείσιμο Ημερίδας

Νίκος Μάλλιαρης

Να σας ευχαριστήσω κι εγώ από την πλευρά μου γιατί μέινετε και στο δεύτερο αγώνα που κάναμε. Παράταση, παράταση. Επομένως,

μας δίνετε τη δύναμη να συνεχίσουμε και να είμαστε αισιόδοξοι ότι θα προκύψει κάτι καλό κι από εδώ. Γεια σας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΚΑΒΑΛΑ 2010-2011
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ